

ת"פ 38279/06 - מדינת ישראל נגד פלוני, אחמד אבו סנינה

בית המשפט המחויז בירושלים

לפני כב' הנשיה (בפועל) אהרן פרקש
ת"פ 38279-06-14 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין) ואח'

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ב"כ עו"ד ארוסי-כהן

נגד
הנאשמים
1. פלוני (קטין)
ע"י ב"כ עו"ד ב'אד קדמאני
2. אחמד אבו סנינה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מוניר رسאם

הכרעת דין

הקדמה

הפרשה שלפני חמורה והסתימה באופן מצער בפציעתו של שוטר מג"ב (להלן - "השוטר עדנו") בעיר העתיקה בירושלים, ביום ירושלים' לפניה כשתיים (28.5.14). תחילתה של הפרשה בהפרות סדר ובאיורים של ידו' אבנים, שהחלו עוד בבוקר היום, והמשיכו עד לשעות הערב. במסגרת אלו, נפגע השוטר, בסמוך לשעה 21:00. השוטר נפגע מאבן שהושלכה מחת הרגשות, נפגע קשה בראשו, ועל דרך נס נותר בחיקם. לאחר תהליך שיקום ארוך ולרבה הצער, הוא נותר נכה.

הנאשמים בפרשה זו הם שלושה, פלוני (להלן - "**הנאשם 1**"), אחמד אבו סנינה (להלן - "**הנאשם 2**"), אחמד ברג'יטי (להלן - "**ברג'יטי**"). כתבי האישום שלהם הופרדו, כך שהנאשם 1 והנאשם 2 עומדים למשפט לפני. כתוב האישום מייחס לנאים עבירות של חבלה חמורה בכונה תחילה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**") , ניסיון לתקיפת שוטרים בניסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(2)+(3) בצויף סעיף 25 לחוק העונשין והשתתפות בתתרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין.

משפטו של ברג'יטי נשמע בפני מותב נפרד, והוענק לו חיסון לפי סעיף 47 לפקודת הראות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן - "**פקודת הראות**"), והוא שימש כעד תביעה במשפט זה.

הנאשמים כפרו במיחסם להם בכתב האישום. שנייהם כאחד טענו "במקום אחר היותי", לפי סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן - "**חוק סדר הדין הפלילי**"). הנאשם 1 טען, כי היה בביתו בזמן האירוע, משומש שהיה במעצר בית, כתוצאה מאישום קודם. הנאשם 2 טען גם הוא, כי היה בביתו, וישן בזמן האירוע.

הנאשם 1 דבק בגרסת האליibi, החל מחקירותיו במשטרת וכלה בעדותו בבית המשפט.

הנאשם 2 מסר שתי גרסאות שונות. גרסתו הראשונה, היא גרסת האליibi לפיה ישן בעת האירוע. לאחר מכן, עוד עמוד 1

בשלביה הראשונים של החקירה, חזר מגרסה זו ומסר גרסה נוספת, המפלילה במישרין את הנאשם 1 ואת ברגיתו באירוע. גרסה זו גם מפלילה לאורה את הנאשם 2 עצמו, אם כי מכוחן של ראיות נסיבותות. אולם, בפתח משפטו חזר בו הנאשם 2 גם מגרסה זו, וטען טענת האלibi.

ה הנאשם 2 טען, כי ההודאות שנגבו ממנו בחקירותיו במשטרה נגבו באופן שאינו חופשי, כי הן לא ניתנו מרצון, ובשל כך מסר את גרסתו המפלילה. במהלך המשפט נשמעו עדים לעניין טענת החוטא, ובהסכמה הצדדים הוחלט, כי ההכרעה בטענה זו תינתן במסגרת הכרעת הדין.

ברגיתו גם הוא טען "במקום אחר היותי", ולאחר מכן שב מגרסה זו, ומסר גרסה המפלילה אותו ואת הנאים. בעודו בבית המשפט, שב לטענת האלibi, וביקש לאמץ אותה כגרסת האמת.

בין הצדדים הייתה הסכמה ברורה, כי השוטר נפגע על-ידי אבן שהושלכה לעברו ופצעה אותו בראשו, ועל תוצאותיו העגומות של אירוע זה. עם זאת, יריעת המחלוקת במקורה שלפני, נרחبت. המשפט שהתנהל היה מורכב ואורך, הן בשל שלל הגרסאות שמסרו הנאים וברגיתו, הן בשל ריבוי העדים, והן בשל ריבוי הסוגיות המשפטיות והמחלוקות הנדרשות להכרעה.

במשפט העידו 12 עדי תביעה, חלקם העיד פעמים בשל טענת החוטא. בנוסף, העידו עשרה עדי הגנה. לעוני הוגש מוצגים רבים, ביניהם عشرות דיסקים המתעדים את החקירה. זאת ועוד. במהלך המשפט נשלח שוטר למקום ההתרחשויות, מציד במצולמה, על מנת להזכיר בחלוקת בדרכי הגישה לזירת האירוע. מעבר לכך, בעיצומו של המשפט, הגישה המשימה בקשה לתקן כתוב האישום, וככתב האישום גם תוקן בשנית על-פי החלטתי.

адון תחילת בבקשת תיקון כתוב האישום, זאת לנוכח טענות ב"כ הנאשם 2 לנושא. שם אפנה לטענת החוטא של הנאשם 2. לאחר מכן, אבחן את טענות האלibi של הנאים, פרשת ההגנה ופרשת התביעה. לסיום, אדון מכלול הראייתי באספקלה של "המבצעים בצוותא".

a. העובדות המתוארכות בכתב האישום המתוקן בשנית

1. על פי הנטען, ביום 14.5.28 חל "יום ירושלים", במהלך התறחשויות הטרורísticas בעיר העתיקה, שככלו י"ז אבני עבר כוחות הביטחון היהודיים ששוחה בה.
2. בסמוך לשעה 15:30, נפגשו הנאים עם ברגיתו ועם אחרים נוספים (להלן - "האחרים"), שהזוהם אינה ידועה למאשימה, ברחוב הגיא בעיר העתיקה. במהלך פגישה זו קשרו השלושה והאחרים קשר לידיות אבני בשעות הערב, מגג בית ברחוב על-דין (להלן - "גג הבית" / "הגג") בשעות הערב.
3. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 20:00, במסגרת קישורת הקשר ולשם ביצועו, הצד השני שלושה ועוד שניים אחרים (להלן - "ה חמישה") בכ- 15 אבני בגדים שונים, בלוקים ואבני חיפוי קיר (להלן - "האבנים"). את האבני סידרו על גדר אבן שהקיפה את גג הבית, לצד הפונה לסמכתה רחוב על-דין, בגובה של כ-5 מטר מהרחוב, במטרה לiedyות אותן לעבר יהודים שייעברו ברחוב.
4. החמישה, כל אחד בתורו, התקרבו אל שפת הגג והבטו לעבר הרחוב, וידו אבני בקוטר 10 ס"מ לעבר צומת רחובות הגיא ועל-דין, בו שהו באותה העת שוטרים. בסמוך לשעה 21:00, עבר רחוב על-דין השוטר עדנאן,

אשר היה במקום לצורך חלוקת אוכל לכוחות הביטחון.

5. בעברו מתחת לגג הבית, הרים אחד מהשלשה ابن חיפוי קיר בגודל 20 - 30 ס"מ, ובמשקל של 2.3 ק"ג (להלן - "הבן"), והליכר אותה מהגג לעבר ראשו של השוטר. האבן פגעה ישירות בראשו, השוטר נפל במקומות, מדם, ואיבד את הכרתו. הנאשמים והאחרים נמלטו מהמקום.
6. כתוצאה מעשי אלה נגרם לשוטר שבר בגולגולת, הוא איבד את ראייתו באופן זמני, סבל מכאבים בגבו וברגלו ואושפז למשך שבועיים. בתום תקופת האשפוז הועבר ל"בית לינשטיין", שם שהה בכך ליום הגשת כתב האישום.
7. במשעים אלה, כך כתב האישום, פגעו הנאשמים בצוותא חדა באדם באמצעות נשך פוגעני, בכונה לגרום לו חבלה של ממש. כמו כן, השתתפו בהתרעות וניסו לתקוף שוטרים כשהם מזומנים באבן ובחבורה.

ב. תיקון כתב האישום

1. כתב האישום המקורי הוגש לבית המשפט ביום 19.6.14. ביום 30.6.14 הוגש לבית המשפט כתב אישום מתוקן, לפי סעיף 91 לחוק סדר הדין הפלילי. לצורך תיקון זה לא נדרשה המאשימה לאישור בית המשפט, שכן טרם החל ההליך. ביום 27.7.15, לאחר שנסתימה פרשת ההגנה, הגישה באת כוח המאשימה, בקשה לתקן כתב אישום בשנית, לפי סעיף 92 (א) לחוק סדר הדין הפלילי.
2. לגופם של דברים, ביקשה ב"כ המאשימה להחליף את המילים "רחוב הגיא" (בהקשר של הגג), ל"רחוב על-און". לדבריה, בטעות, המדבר בטענות טכנית, בה הבדיקה אף בשלב זה של ההליך. ב"כ המאשימה הדגישה, כי לאורך המשפט היה ברור לכך שהיא החלה במיחס לנאים את התכונון המקורי, התרחש לכואורה ברחוב הגיא ("המקולת של חיפוי"). לא הייתה מחלוקת עובדתית על כך שהמקום בו יודתה האבן ופגעה בשוטר, הינו ברחוב על-און, ובהתאם לכך התנהל המשפט.
3. בהמשך לכך, ביקשה המאשימה לתקן את המילים "שער אל-מג'לס", למילים "צומת רחובות הגיא ועל-און". לדבריה, עניין זה הוביל לאחר עדותו של השוטר עדי עזאם (עד תביעה 3) בבית המשפט, מיום 24.11.14, ובהתאם לכך התנהלו יתר החקירה בבית המשפט.
4. ב"כ הנאשם 2, עוזי מוניר רסאם, התנגד לבקשה. עיקר טענתו, כי תיקון מבוקש יגרום לפגעה ממשית בהגנת הנאשם 2, ואני מתיישב עם לשון סעיף 92 (א) לחוק סדר הדין הפלילי. לדבריו, מדובר בתיק פשוט, ועל כן מקום ביצוע העבירה חשיבות עלילונה. עוד נטען, כי תיקון זה יפגע באפשרותו של הנאשם להציג על אחד החשודים כמעורב באירוע. בשל האמור לעיל, נטען כי תיקון זה יעלה עד כדי עייפות דין, ועל כן יש לדחות את הבקשה.
5. ב"כ הנאשם 1, עוזי ג'אד קדמאני, הגיע התנגדות כללית לבקשה.
6. כלל הוא, כי כאשר המדבר בבקשת תיקון כתב האישום לאחר תחילת המשפט, בית המשפט ייתיר את תיקון, ובתנאי שלא יהיה בכך כדי לקפח את הגנתו של הנאשם. קל וחומר, כאשר המדבר בשלב מתקדם של המשפט, ובעניננו, בסיום פרשת ההגנה.
7. ביום 20.8.15 קיבלתי את בקשה המאשימה לתקן כתב האישום. בהחלטה ציינתי, כי מדובר בטענות טכנית גרידיא, הגוררת תיקון טכני בלבד. כן ציינתי, כי המשפט בכללו, על כל חוקיות העדים והמצגים שהוגשו במהלך,

נערך כאשר הונחו כمبرונים מאליהם התייקונים אותם ביקשה המאשימה. כך, על-פי השרוטטים שהוגשו מטעם עדי המאשימה, התכוון המקדים לאירוע התרחש ליד המכולת של חוף, ברחוב הגיא, והשוטר נפגע מהאבן ברחוב על-אדין.

בשל האמור, קבעתי כי לא נגרם ולא יגרם, כל עיות דין לנאים עם תיקון כתוב האישום כمبرוקש. משכך, התרתי את התייקונים כפי שUMBOKSH בבקשת המאשימה.

7. הגנה לנאים 2, חזרה וטענה שוב בשלב הסיכומים, כי אין מדובר בתיקון טכני, אלא בתיקון מהותי. לדבריה, למאשימה היה ידוע היטב כי השוטר לא נפגע ברחוב על-אדין, כפי שהתרחש בשלב מאוחר של המשפט. התנהלות זו של המאשימה, גזואה בחומר תום לב, ומעידה כי המאשימה ניהלה את המשפט בהעדר ניקיון כפויים, שעה שבחרה לאמץ גרסה באופן מאולץ, אך כדי להרשיע את הנאים.

8. עיר, כי הגנה נקטה לשון גוזמה, בהתייחס להנהלות המאשימה. גם לגופם של דברים, איןני מוצא כי יש ממש בטענותה כי מדובר בתיקון מהותי שיש בו לפגוע בהגנת הנאים. הגנה לא תמכה את טענותיה בריאות או במצבים עובדיים.

9. לעומת מהצורך, אשוב ואציג, כי לאורך המשפט כולו התייחסה הגנה לרוחב על-אדין, כרחוב בו התרחש האירוע, הדבר ניכר בבירור בנסיבות עדין הגנה, ובגרסת הנאים גם כן. משכך, ובහינתם כי אין מדובר בתיקון מהותי, והגנת הנאים אינה נפסדת כתוצאה ממנו, החלטתי לעניין זה נותרת בעינה, על טעמיה ונימוקיה.

ג. קבילות הודעות הנאים 2 - "משפט זוטא"

ר^ק

1. בכלל, יכירע בית המשפט בשאלת קבילות הודיעת נאים, בפתח המשפט. אולם במקרה שלפני, הכרעה במשפט החוטא, רוכחה בהכרעת הדין, שכן היא מתייחסת לממצאי מהימנות בנוגע לגרסאותו השונות של הנאים 2, שמסר בנסיבות שתי גרסאות: בגרסה הראשונה טען "במקום אחר הייתי", כי בעת האירוע ישן בביתו (להלן - **"הגרסה לפיה ישן בעת האירוע"**). בגרסה השנייה טען, כי בעת האירוע, ישב על מדרגות שכונתו, ותוך כדי שוחח בטלפון עם חברתו, ראה את הנאים 1 ואת ברגיתו מיידים אבנים מהגג, ובכללן יידה הנאים 1 את האבן שפגעה בשוטר (להלן - **"הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע"**). לאחר מכן, הנאים 2 חזר בו מגישה זו, וטען כי היא הושמה בפיו במקביל לאלימות ולחצים שהופעלו נגדו בחקירה, עד לכדי שנשברה רוחו ווטומטמו חושיו.

לדברי ב"כ המאשימה, עוז ענת ארוסי כהן, טענות אלה משלולות יסוד. לדידה, החוקרים לא הפעילו אלימות נגד הנאים 2, כמו כן לא ציינו אותו למסור את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. יצא בזאת, כי דין בתוקן הודיעתו של הנאים 2, חלק ממצאי מהימנות בתיק זה, חיוני להכרעה בטענת החוטא, וכך עשה עתה.

טענות הנאים 2

3. בפתח המשפט טען ב"כ הנאים 2, כי ההודעות שנגבו ממנו במשפטה, איןן קבילות ממשائن עומדות בדרישת סעיף 12 לפקודת הריאות [נוסח חדש], תש"א - 1971 (להלן - **פקודת הריאות**), והן נגבו שלא באופן חופשי ומרצון.

4. לטענת ב"כ הנאים 2, על דרך הכלל, קיימים קשיים אינהרנטיים לטען נגד אי חוקיות חקירה, שכן שיטות ודרך החקירה

נסתרות, וידועות אך למשטרה ולחוקריה. עם זאת, במקרה דנן, כך הטענה, ניכר כי החקירה נוהלה שלא כדין, לוותה באזומים, צעקות, השפלות, השמצות והטעויות, ונערכה בתנאים בלתי נאותים. מדובר בשיטת חקירה בלתי הוגנת, שמרתה חילוץ הودאות בכוח, על-ידי חדרה לח"י הפרט והעמדתו במצבים מביים, יצירת מורת רוח ועוגמת נשף, כל זאת תוך שימוש בכוח פיזי ונפשי בלתי סביר. כתוצאה מהמתואר, כך נטען, ההודאות ניגבו בתנאי לחץ וחתת השפעה בלתי הוגנת, ואף הופעלו לחצים יתרים, כל זאת ממשום שקרובן העבירה שוטר בתפקידו.

5. על-פי הטעון, בחקירה מיום 10.6.14, אחד החוקרים סטר לפניו של הנאשם 2, חוקר שני הטיח את ראשו בארון מתקת, וחוקר שלישי הכה אותו באגרופים בבטנו, כל זאת לפני החלת החקירה. ואילו בחקירה מיום 11.6.14, דחף החוקר את הכסא עליו ישב הנאשם, הכסא נשבר והוא נפל ארציה. חוקר שני הכה אותו בבטנו וסטר לפניו.

6. עוד נטען, כי החוקריםשמו מילימ בפיו, הדריכו אותו, ערכו תרשומת כרצונם ולא הסכמו, הכתבו לו הודהות והחתימו אותו עליו מבלי אישר את תוכן. הנאשם 2 נחקר שעות רבות ללא הפסקה, בשעות הלילה המאוחרות, החוקרים הטicho בו האשמות שווא, ניצלו לרעה את גילו הצער ומצבו האישי הפגיע. הנאשם נחקר על-ידי מספר חוקרים בעת ובונה אחת. בנוסף, הודהות נגבו תוך שימוש באמצעות פיתוי והשאה, שעה שהחוקרים הפסיקו בפניו כי ככל שiodה ישוחרר וויקל דין, ומנגד, ככל שלא iodה, יוחמר היחס כלפיו וכן גם יוחמר עונשו.

7. עוד טענה ההגנה לנ会同 2, כי הלה המתין פרק זמן ממושך, מעט שהוזא מבית המעצר ועד לתחילת החקירה. בפרק זמן זה שהה הנאשם בחדרי החקירה ללא מעש ובלי שהופעל התיעוד, כן המתין מחוץ לחדר החקירה. משכך, טענה, קיימת סבירות רבה שהופעלת נגדו אלימות מחוץ לחדרי החקירה, וכפועל יוצא, היא אינה מתועדת.

8. כן נטען, כי ניתן ללמוד שהנתון 2 היה נתן לחץ ולאיומים בחקירהו, משום שקיימות ראיות נסיבותיות המעידות כי בחקירהו של ברגתי הופעל לחץ דומה, מבלי שהזהר למצאות החוק.

9. לסייעם, לדבריו ב"כ" נ会同 2, שיטת החקירה מלמדת כי מטרת החוקרים הייתה אחת, והוא להפليل את הנאיםים, לגרום לכך שהנתון 2 יודח בביצוע העבירות שלא מרצונו החופשי, ויפלול את האחרים. לאורך המשפט, לא מסר הנאשם 2 כל פרט הקשור אליו ישירות לאירוע. בהתיחס לטענת הזוטא, מדובר בגרסה מול גרסה, וקיימות ראיות נסיבותיות המטות את הקפ"א לאימוץ גרסתו של הנאשם 2. כן נטען, כי סירובם של החוקרים לבצע בדיקת פוליגרפ, מעיד על עצמו, ומחזק את גרסת הנאשם.

טענות המאשימה

10. לדברי המאשימה, יש לדחות את טענת הזוטא, במישור המשפטי והעובדתי. במישור המשפטי טענה, כי תכליתו של משפט זוטא היא לבחון האם הodium נשם ניתנה באופן חופשי ומרצון. אולם, במקרה זה, הנאשם 2 לא הודה בנסיבות ביצוע העבירה, ועל כן אין לבחון את המקורה לאורו של סעיף 12 לפקודת הראיות. מדובר באמרתם נשם, ועל כן יש לבחון אותה לאורו של סעיף 11 לפקודת הראיות.

11. המאשימה הוסיפה, כי הנאשם 2 העלה לראשונה את טענת הזוטא לאחר הגשת כתב האישום, ובאופן מתפתח, ולא טען כל טענה נגד אלימות שהופעלת נגדו בשלב דיןוני המעצר, גם שראש צוות החקירה, נכח בדיונים אלה. עוד טענה, כי במהלך עדותו של הנאשם 2 בבית המשפט, הוסיף טענות נוספות בדבר אלימות שהופעלת נגדו, אשר לא הוטחו בשטרים עת העידו במסגרת פרשנת התביעה.

12. ב"כ המאשימה הצביעה, על כך שלא נמצאו סימני חבלה על גופו של הנאשם 2, והדגישה כי בחקירה מיום 15.6.14, הבחן החוקר בסימן על ראשו של הנאשם 2, והוא אף ציין זאת בתרשומת. הנאשם 2 מסר לחוקר, כי נפל ממיטתו.

13. המאשינה ביקשה, כי בית המשפט יאמץ את גרסתו של הנאשם 2, המפלילה אותו, גם שאינה כוללת הودיה. על כן טענה, כי גם במשור העובדתי, אין כל שחר בעוננות הנאשם 2 בדבר האלימות שהופעלה נגדו בחקירה, טענות אלה נשמעו אך כניסיונו להרחק עצמו מהארוע. לדידה, החוקרים העידו בבית המשפט באופן השולל מכל וכל את טענות הנאשם. דברים אלה נכונים אף בגין שאת לאחר עיון בティיעוד החקירה ובתמלולה. יתרה מזו, הם אף העידו כי האווירה בחקירהו של הנאשם 2 הייתה נעימה, וכך נמצאה כל סיבה לפפק באמינות החוקרים ולהעדיף את גרסתו של הנאשם 2.

דין והכרעה

14. המסתגרת הנורמטטיבית -

סעיף 12 (א) **לפקודת הראיות, מוכתר בשם "הודיה", זהו לשונו:**

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבריה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנسبות שבahn ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה הייתה חופשית ומרצון".

כלשון הסעיף, טענת הנאשם לעניין קובלות אמירותיו תידן בגדרו של סעיף זה, כל אימת שמדובר בהודיה. בפסיקה נידונה זה מכבר השאלה מהי הודיית הנאשם, מהו תוכן אמירות המהווה תשתיית על מנת שייחשב להודיה, וכיוצא בזאת אילו אמירות ייחשבו להודיה. ועוד, לשון הסעיף מלמדת על התנאים בהם תהא הודיית הנאשם קבילה, ודרישתו העיקרית היא כי הודיה תהא "חופשית ומרצון".

נבחן אפוא האם בעניינו מדובר בהודיה הנאשם, ובאם כך הדבר, האם הייתה חופשית ומרצון.

15. על סיוג אמרת הנאשם כהודיה, נאמר בע"פ 216/74 **כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד כ"ט(1) 340 (1974)**:

"הלכה היא בבית משפט זה מינימא ימינה שהיהודים הנאשם, כמשמעותו בסעיף 12 לפקודת הראיות [...] לא רק הודייה מלאה בעבודות המהוות את מעשה העבירה, אלא גם כל אמרה שיש בה כדי להפלילו או להחשידו במשמע (ע"פ 293/55 אברם בן זאב דוד נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י, כרך י', ע' 555; פ"מ, כרך כג, ע' 9, ועוד) - ועל התביעה הרואה שגם אמרה אשר צאת ניתנה מרצון" (הדגשות אינן במקור - א' פ').

מהאמור נלמד, כי אמרת הנאשם תהسب להודיה לאו דווקא בהיותה אמרה ברורה וחד משמעית, המפלילה אותו במעשה העבירה. די כי פרט מפרט האירוע, עליהם מסר עדות, יקשרו אותו עם אחת העבודות שבahn יש כדי להפלילו.

מכאן, אפנה לבחון האם הודעות הנאשם 2, כפי שנגבו ממנו בחקירה, מגלמות תוכן מפליל על-פי אמת מידת זו.

אם הודיעתו של הנאשם 2 מגלמות תוכן מפליל?

16. חקירה מיום 9.6.14 (ת/31) (להלן - **החקירה הראשונה**). הנאשם 2 פירט את קורותיו, החל מבוקר ים האירופה, ועד לשעה 16:00, עת שוחר מהעבודה לבתו, ובהמשך מסר את הגרסה לפיה ישן בעת האירופה:

"...הגעתי לבית בשעה 16:00 ובגלל שלילה לפני כן הייתי עיר עד מאוחר באינטרנט אז הייתי עייף והלכתי לישון אחרי העבודה ישר אחרי שהחלפת בגדים והתעוררת בראש של צעקות של נשים ורעש של משטרת..., השעה הייתה בערך 22:30 אני קמתי עם מכנס קצר עמדתי בדלת הכנסה לבית להסתכל וראיתי משטרת, השוטר... אמר לי תיכנס לבית שלא יהיה לך בעיות, נכנסתי חזרה הביתה, התקלחתי ואחרי בערך 40 דקות ירדתי לשכונת ראייטי שכונה, ראייטי חברת גיחון שוטפים את הרצפה, ראייטי התקהלות של אנשים מהשכונה שזה כמעט כל השכונה שאלתי אותם מה קרה ואמרו לי שיש שוטר שנפל מהגג, עמדתי איתם 5 דקות, והלכתי למכולת וקניטי XL ואחרי זה ירדתי לבית קפה אבו כרים וראיתי שהוא סגור, אז חזרתי הביתה בערך בשעה 00:00..." (ע' 2, ש' 29-36).

17. חקירה מיום 10.6.14 (ת/32) (להלן - **החקירה השנייה**). בחקירה זו פתח הנאשם 2 ואמר:

"אני אספר את האמת כי אין לי קשר לעניין זהה, והדבר הזה שקרה הוא תקלת ואני טעיתי והייתי צריך לספר לך את זה בחקירה הקודמת, אני ישבתי עם עצמי וחשבתי..." (ע' 2, ש' 5-6).

בהמשך החקירה מוסר הנאשם 2 את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירופה:

"...חזרתי לבית בשעה 15:45 בערך, אכלתי והתקלחתי ירדתי לשכונה סביבות השעה 17:30 בערך עמדתי בשכונה מול המכולת של חאפו... עם שادي אסחאק סדר...ות'אאר האני עסילה...הינו עומדים שם סתם כי שם עומדים כל הצעירים ברגיל, אני עישנתי סיגירה ודיברתי גם בטלפון עם חברה שלי מהצפון... עמדו איתי החברים שלי שהזרכתי לך בערך חצי שעה ובזמן זהה היו עומדים גם מולנו במרחק של 4 או 5 מטר פלוני...ושادي ברגייטי...ואהמץ ברגייטי אח של שادي, ושמעתה אותם מדברים על זה שיש היום תהלוכה ושהם רוצים לזרוק אבנים על היהודים, אני שמעתי את זה מפיו של אהמץ כי בדיק עברי לידם כשהלכתי לקניון LX מהמרכז של חאפו...ואהמץ כ-5 דקות הם נכנסו מעבר מבב אל-מג'ליס...שادي נכנס לבית של אחד הקרובים משפחה שלו מצד שמאל של השכונה...ואהמץ ברגייטי פלוני נכנסו לכוון ימין לשכונת...אהרי רבע שעיה אני נכנסתי לתוך השכונה...וישבתי במדרגות...ודיברתי בטלפון עם חברה שלי בערך שעתיים ועיינתי שם ואחרי זה ראייטי את אהמץ ברגייטי ומحمد פרואוי על גג של השירותים שנמצאים בשכונת...אני ראייטי את אהמץ ברגייטי ופלוני מסדרים אבניים ובלוקים על המערה שמסביב לגג, ואחרי זה בחצי שעיה נכנס שוטר לבוש כחול...לא היה עם קסדה על הראש...היה לו ביד קרטון שיש בתוכו אוכל...אהרי שהוא עבר והגיע מתחת לגג שעליו עמדו אהמץ ברגייטי ופלוני ראייטי את אהמץ ברגייטי...תופס אבו גדולה שנראית כמו 'בלאטה'...וזורק אותה לעבר השוטר ופגעה בראשו, השוטר נפל לרצפה והתחיל לרדת ממנו דם...". (ע' 2, ש' 37-9).

18. ביום 11.6.14 נחקר הנאשם 2 פעמיים נוספת הזוטא העיקריות מתיחסות לחקירה אלה.
2 נחקר עוד מספר פעמים, אולם טענות הזוטא העיקריות מתיחסות לחקירה אלה.

מהנשקי עולה, כי בחקירה השנייה חזר בו הנאשם 2 מגרטתו לפיה ישן בעת האירופה, ומסר את הגרסה לפיה ישב על

המדרגות בעת האירוע, והוא שמלילה את הנאשם 1 ואת ברגתי. אולם, הנאשם 2 טען כי גרסה זו הושמה בפיו, והוא מסר אותה כתוצאה מתנאי לחץ ומאלימות שהופעלה נגדו.

19. בرم, בחינת הודעותיו של הנאשם 2, כפי שנמסרו בחקירהתו ביום 10.6.14, וביום 11.6.14, מלמדות כי הלה לא מסר כל הודייה, ואף לא גילה כל תוכן המפליל אותו באירוע. לא זו אף זו, בחקירה אלה חזר הוא פעמיחר פעמיחר, ומסר שתי גרסאות איחודות המנתקנות אותו, לכארה, מהתוכן המiosoש לו בכתב האישום. משכך, סבורני, כי החקירהתו של הנאשם 2 מיום 10.6.14 ואילו מיום 11.6.14 אין מוגבלות תוכן המפליל אותו באופן ישר באירוע, כן אין מוגבלות כל אמרה שיש בה כדי להפלילו במשתמעו. משכך, אין מקום לקבל את טענת הנאשם לעניין אי קבילות הודייתו, כמציאות סעיף 12 לפקודת הרاءות, שכן אין מדובר בהודייה.

20. אולם בכר לא סגי. אין להסתפק בקיומה כי תוכן ההודעות אינו כולל הודייה. כפי שאראה בהמשך, הודעותיו של הנאשם 2, גם שתוכנן מנתק את קשוו לאירוע, היוו, בין יתר הרاءות, מקור להרשעת הנאים, ועל כן יש בכוחו להשפיע באופן משמעותי על יכולת הגנתו.

21. הודיית הנאשם מקירה פרטיה של אמרת הנאשם, ורק עליה חלים התנאים המנוים בסעיף 12 לפקודת הרاءות. בע"פ 5121/98 **"ישכרוב נ' מדינת ישראל"**, פ"ד סא (1) 461 (2006) (להלן - "ענין ישכרוב") הורחבה הדרישה המנויה בסעיף 12, ונוסף כלל פסילה פסיקתי שמרתתו לשמר את הגינות ההליך הפלילי, ואת זכותו של הנאשם להליך הוגן:

"קבילותה של הודיית הנאשם נאשם אינה נבחנת רק לאור הוראת סעיף 12 לפקודת הרاءות, אלא גם על פי מה שהוגדר ב"פרשת ישכרוב" כ"דוקטרינה הפסילה הפסיכית". יסודה של דוקטרינה זו באיזון עדין בין תכליות חשיפת האמת ולחימה בעבריות, מחד, וזכויותינו המוגנות של הנאשם והצורך להגן על הגינות ההליך וטוהרו, מאידך" (ע"פ 645/05 **זליגר נ' מדינת ישראל (5.12.06) (פס' 25)).**

22. הדבר על דוקטרינה פסילה יחסית, המוניקה לבית המשפט שיקול דעת לפסול ראייה שהוגשה שלא כדין, כל אימת שלראייה זו השפעה ממשית על יכולת ההתגוננות של הנאשם:

"הנה כי כן, בהתאם לדוקטרינה הפסיכית, פסילת קבילותה של ראייה בפליליים בשל דרך השגתה, תליה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד- כי הראייה הושגה שלא כדין; והשני- כי קבלת הראייה במשפט **תפגע ממשמעותה בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פיסקת **הגבלה**"** (ענין ישכרוב, פס' 63).

יצוין, כי בימים אלה ממש מונחת על שולחנם של חברי הכנסת הצעת חוק לתיקון פקודת הרاءות (תיקון מס' 18 (הודאת הנאשם), התשע"ז - 2016. בדברי ההסבר להצעת החוק נאמר כך:

"פסילת הודהה מחייבת פגיעה בהוגנות ההליך: בפרשת ישכרוב נקבעה עילית הפסילה הפסיכית שנועדה למנוע פגיעה בזכות להליך הוגן. באותה פרשה נקבע כי בית המשפט נתונה סמכות שבסיקול דעת לפסל ראיות מסווגים שונים, ובכלל זה הודהות, אשר הושגו שלא כדין בידי גורמי אכיפת החוק."

אבחן, אפוא, האם הודיעתו של הנאשם 2 נגבו ממנו שלא כדין.

האם ההודאות נגבו שלא כדין?

23. בעניין יששכרוב נפסק כי:

"השאלה מהי ראייה שהושגה "שלא כדין" אינה ניתנת לתשובה מדעית וממצאה. כלל, ניתן לומר כי מדובר בראיה שהושגה באמצעות חקירה בלתי חוקיים, קרי - מנוגדים להוראה הקבועה בחוק, בתקנה או בנווהל מח'יב; באמצעות בלתי הוגנים; או באמצעות הפגעים שלא כדין בזכות-יסוד מוגנת. מטבע הדברים, שאלת העדר החוקיות או חוסר ההגינות של אמצעי החקירה, חייבות להיבחן בהתאם לנסיבותו של כל מקרה לגופו" (ענין יששכרוב, פס' 64).

24. כאמור לעיל, טען הנאשם 2 כי במהלך חקירותיו הפעילו נגדו החוקרים אלימות, העולה כדין 'אמצעי חקירה פסול' ביום 3.6.14, העיד הנאשם 2 במסגרת משפט החזותא. בשל חשיבותה של עדות זו, אביא את עיקריה:

"בחקירה הראשונה נכנסתי לחדר מס' 4. לא זכור לי מי ישב שם בדיקון, אבל היה אלה זה שחקר אותי. היה איש מכובד, איש טוב איתי, רק בפעם הראשונה. היה נורמלי. שאל אותו ועניתי לו מה שיש לי לענות. הכל סיפרתי באמת ובכנות (ע' 689, ש' 31)...נכנס גם בעג'ת לחקירה. זאת בחקירה הראשונה ולא היה בחקירה הזאת, לא היו הכות, לא היו אותו בחקירה הזאת. שאלו אותו, עניתי כל מה שיש לי לענות" (ע' 690, ש' 8-6).

"בחקירה השנייה אלה ובעג'ת כאלו אנשים אחרים היו. השטנו. אני לא הרגשתי שאני בחדרי חקירה, אני הרגשתי שאני אצל חברה של מאפייה ודברים כאלה. אני אמרתי לחוקר אני מסרתי לך, מסרתי לך את כל מה שיש לך להגיד לך. בא החוקר בעג'ת. אני לא זוכר אם זה באותו יום הוא זה שנתן לי סטירה ביד שלו. פעם אחת. אלה בטח גם תקף אותו. ואמר לי יש לך משהו שמוסטר. אמרתי לחוקר אלה אין לי מה להסתיר, אתה יכול לבדוק לפי המצלמות. אתה יכול גם להזמין את המשפחה שלי שהיו נוכחים בבית ולחזור אותם. גם אפשר אם אני ירדתי בזמן קרות המקרה מהבית, יש מצלמות שמתעדים את זה. עכשו פה נתן לי דברים לספר עליהם שקר. אני שיקרתי, אמרתי דברים בשקר. הכל בטח היה מהחוקרים. והחקירה השלישיות אותו דבר. אבל זה אותו דבר, אבל את, אספו עוד חוקרים, ושינו את החדר של החקירה. ועברנו לחדר של החוקר וייאם. היה שם החוקר משה. והיה אלה. אלה ביקש ממני לשקר והשקר יצא שהוא לא נכון. התחל לתקן אותו פה טעות ופה טעות, פה אתה צריך לספר שהוא אחר, אמר לי אם אתה רוצה אני אראה לך את החקירה שלפני החקירה הזאת, שהייתה חקירה מס' ספר שניים. אמרתי לחוקר אלה אני לא יודעת בדבר עברית, לקרוא עברית. אמר לי החוקר אני אקרא לך. ובטעמי שמתכוון לשקר לא יצאו הדברים מתואמים אותו. בחקירה השלישיות תקף אותו משה ואלה. וייאם בחקירה הזאת [אמר] אני לא נגדר דרך הזאת, או לא משתמש בדברים האלה אבל גם אני לא יכול למנוע מהם לעשות את זה בו זמן, באותו זמן. אני לא יודע או באותה חקירה או חקירה אחרת, וייאם הפרק להיות מתנהג כמו הם. אני הייתה יושב על כסא כמו כסא שבאו למשפט, בחדר של וייאם. בא דחף את הכסא ואני נפלתי...וייאם. הוא מדבר על וייאם שהוא הפרק להיות אותו כמו הם. אני עכשו זכר שאלה הכה אותו. אלה הכי הרבה. בעג'ת היה בא, מופיע איתי בחקירות, אבל לא היה חוקר אותו. אתה צריך לספר ככה ולספר ככה. בעג'ת היה בא, מופיע איתי בחקירות, אבל לא היה חוקר אותו.

אמרתי לבג'ת אתה נכון אמרת לי שאני אמור להשתחרר ביום שישי, אמר לך בуг'ת אנחנו בטוחים
במאה אחוז שאתה אין לך שום קשר לנושא זהה. אמר לך יכול להיות שביום שני הבא אתה
תשחרר" (ע' 690-692).

מול גרסה זו של הנאשם, נחקרו עדים לעניין גב'ת ההודעות. כמו כן, הוגשו לעוני תיעודה החזוית של החקירה, ותכתבנה
(תמלולה - א' פ').

עדויות החוקרים

25. בס"מ בהג'ת מרעי (ע/ת 4) (23.11.14), ראש צוות החקירה (להלן - "מרעי"/"השוטר מרעי")

בהתיחס לטענות האלימות שנקטו החוקרים כלפי הנאשם, השיב מרעי: "**לא היה ולא נברא**" (ע' 27, ש' 4). נהפוך
הוא. הנאשם 2 זכה ליחס ראוי וטוב, "**הוא קיבל יחס של מלכים**" (ע' 28, ש' 7) "**בעיני שלrecht עם החוקרים**,
וחיבור לחוקרים, כאילו הטענה מופרכת לחלוין..." (ע' 28, ש' 10-9). לדבריו, בהיותו ראש צוות החקירה, הגם
שנכח בשלב דינוי המעצר, הנאשם 2 לא העלה כל טענה מסווג זה. עוד הוסיף, כי, על דרך כלל, ייחידת החקירהות
מתנגדת נהרצות לשימוש באלימות (ע' 27, ש' 26), ואף לתועלת החקירה לגופה, לא הייתה כל סיבה לפעול באמצעות
אלימות (ע' 27, ש' 26-3). החל מהרגע בו נחקר נכנס לחדר החקירה, מתחיל תיעוד החזוית, וכל טענה נגד אלימות
שהופעלה כלפי הנאשם 2 טרם החל תיעוד החזוית של החקירה, "**לא היה ולא נברא**" (ע' 28, ש' 1).

ב"כ הנאשם 2 טען, כי השוטר מרעי, בהיותו ראש צוות החקירה, היה חסר שביעות רצון שעלה נמצא קצת חוט
לחקירה בפרק הזמן הראשון, וביתר שאת שעה שלמרעי היכרות מוקדמת עם השוטר עדנאן, ועל כן, החמירו עם
ה甯ג'ט 2 על-ידי שימוש באמצעות-airו, וכי יש לו היכרות רחוכה, מוקדמת לאירוע, עם השוטר עדנאן (ע'
35, ש' 11), וכי בימים הראשונים לאחר האירוע, לא היה קצת של חוט לחקירה. עם זאת, הוסיף כי אין ממש בדברים
אליה כבסיס לטענות האלימות, ובכל מקרה החקירה נעשית בהגנות (ע' 35, ש' 30-31).

26. סמ"ר משה לוי (ע/ת 12) (23.11.14) (להלן - "לוי"/"השוטר לוי")

ה甯ג'ט 2 טען, כי בחקירה מיום 11.6.14, בטרם החל תיעוד החזוית של החקירה, השוטר לוי דחף את הכסא עליו
ישב, וכתווצה מכך נפל, והכסא נשבר. לוי השיב לעניין זה: "**לא היה ולא נברא**" (ע' 40, ש' 25), והוסיף כי לא הפעיל
כפני ה甯ג'ט 2 אלימות מכל סוג שהוא (ע' 41, ש' 8-6).

ההגנה לנ甯ג'ט 2 טענה כי ה甯ג'ט 2 נאלץ להמתין פרק זמן ארוך, בין זמן "שליפתו" מבית המעצר, ועד לתחלת
חקירה. בפרק זמן זה, שאיינו מתווד, הופעלו לחצים נגדו, והחוקרים נקטו באלימות. בمعנה לכך, לוי הסביר כי עלול
להיווצר מקרה בו החקירה מתעכבת, וזאת אף בשל אילוצים טכניים (ע' 42, ש' 1-5). לדברי לוי, תיעוד החקירה מתחיל
עם תחילת החקירה, הגם שהឧור ממתיין בחדר החקירה לתחלת חקירתו (ע' 45, ש' 15). במקרה זה, קר הוסיף,
תתיעוד שעת הגיעו לחקירה וכן תתיעוד השעה בה החלה חקירתו בפועל.

עוד טענה ההגנה, כי בחקירה מיום 11.6.14, חקרו את ה甯ג'ט 2 שלושה חוקרים, וזאת אף כדי להוות אמצעי לחץ. לוי
השיב כי מספר החוקרים נקבע בכל מקרה לגוף על-פי שיקול החקירה (ע' 41, ש' 13-12).

27. סמ"ר עלא טפלא (ע/ת 5) (24.11.14) (להלן - "טפלא"/"השוטר טפלא")

טפלא שלל גם הוא את טענות הנאשם 2, לדבריו: "...**לא הייתה שום אלימות. זה לא היה ולא נברא**" (ע' 254, ש' 16). עם זאת, ציין טפלא, כי במהלך החקירה הבוחן כי לנายนם 2 סימני חבלה על ראשו, ועל רגלו. הוא שאל את הנאשם כיצד נחבל, והלה השיב כי נפל. טפלא פנה למרפאה, ונמסר לו כי הנאשם קיבל טיפול רפואי. מעבר לכך לא נמסר לו דבר נוסף, שכן היה צריך בויתור על סודיות רפואי (ע' 254, ש' 26-16). טפלא הביע תמייה מדויקת הנאשם 2 לא מסר לו שנחבל על-ידי החוקרים, כאשר הוא שאל אותו לעניין סימני החבלה שעל גופו. הוא אף שאל את הנאשם פעמים רבות לעניין זה, ותשובה נותרה זהה, כי נפל בבית המעצר. טפלא השתכנע מדברי הנאשם, ועל כן לא ערך בירור נוספת (ע' 264, ש' 19):

"קודם כל, לא הייתה שום אלימות. זה לא היה ולא נברא. שנית כל, לגבי החבלות שהוא לו בראש, אני זוכר כי הייתה לו חבלות בראש, שהגע אליו לחקירה, ושאלתי אותו אם אני לא טועה גם היה לו ברגל חבלה. ושאלתי אותו, זה היה בתוך החקירה מתועד והוא מסר שהוא נפל בבית המעצר או שהוא כזה. ואני כשהעתה אותו חזרה לבית המעצר בדקתי את זה גם... אמר לי שהוא גם קיבל טיפול רפואי, אז שאלתי את המרפא שמה אם הוא נכנס באמת וקיבל טיפול. אז אמרו שכן, הוא נפל בזיה והעבירו אותו אלינו לטיפול והוא אומר לי כדי להוציא את התעוודה הזאת מהמרפאה צריך כניסה על סודיות רפואי או שהוא כזה. עוד פעם, בסדר, זה אני יודע שהוא קיבל טיפול..." (ע' 254, ש' 26-16).

ב"כ הנאשם 2 טען, כי השוטר טפלא שפה עם הנאשם מחוץ לחדר החקירה, בעת שהמתין לחקירה תחל, והראה לו תמונות באמצאותן כיוון אותו להפليل את הנאשם 1 ואת ברגטי. עוד נטען, כי השוטר טפלא ערך מזיכר ובו תיעד כי הנאשם 2 מסר לו כי אין הוא אשם באירוע, וכי הוא נמצא בחקירות בשל אשמתם של אחרים (נ/1). טפלא העיד, כי יתכן מצב ובו משיקולים ואילוצים טכניים עלול להמתין החשוד לתחילת חקירתו, ואף פרק זמן ממושך של כמה שעות (ע' 255). בזמן זה, שהותו אינה מתועדת, וממתין אליו חוקר שומר עליו, שכן אין להסביר עצורים להמתין ברגעם (ע' 256, ש' 10-5).

לדברי טפלא, לאחר שהנתן 2 אמר לו כי הוא נמצא בחקירה בשל אשמתם של אחרים, ביקש ממנו שימתן עד שהם יגיעו לחקירה. כאשר הגיעו לחקירה, הנאשם 2 עישן סיגריה, טפלא לבש מכשיר הקלטה ויצא אל החדר לשוחח עמו. לדברי טפלא, לא יתכן מצב כי חוקר יראה תמונות לנחקר מחוץ לחדר החקירה, אולם יתכן ובנסיבות מסוימות חקירה תעריך בחצר, כמו במקרה זה, וזאת מפאת הרצון למצות את הרגע ולגבות את הודעה מהנתן 2 בו בזמן, בלי עיכובים.

28. רס"ר ויאם עאמר (ע/ת 10) (להלן - "**עאמר**"/"**השוטר אמר**")

לטענת הנאשם 2, ביום 11.6.14, טרם החלה החקירה ותיעודה החזותי, השוטר עאמר סטר לפניו וכיוון אגרופים לבטונו. עאמר השיב כיiter חבריו: "**לא היה ולא נברא. אין זה שום קשר, כל החקירה שלי מתועדת כדין. מתחילה ועד סופה**" (ע' 287, ש' 22-21). בהמשך לכך שלל עאמר כל אפשרות שהחוקרים הנוספים שנכחו בחדר, נקטו באלימות (ע' 287, ש' 29).

ההגנה טענה, כי עאמר הפציר בפניו הנאשם 2 כי השוטר עדנאן הוא מכיר של החוקרים (ע' 288, ש' 32-31). עאמר השיב כי: "**אין לי שום קשר, לא הכרתי את הבוחר לפני**" (ע' 289, ש' 5). עוד אישר עאמר אף הוא, כי תיעוד החקירה מתחילה עם תחילת החקירה (ע' 291, ש' 7-6). עאמר הסביר, כי כשהוא עתיד לחקור עצור, הוא עצמו "שולף"

אותו מבית המעצר, והוא מעביר אותו מבית המעצר הישר אל חדר החקירה. אם אין חדר פנוי, ממתינים לחדר חקירות שיתפנה. במקרה, אם יש עיכוב בחקירה, הוא נובע מאילוצים טכניים.

29. סמ"ר תימור שקור (ע/ת 7) (3.5.15) (להלן - "תימור"/"השוטר תימור")

לטענת הנאשם 2, בחקירה מיום 10.6.14, השוטר תימור הפעיל נגדו אלימות שכלה אגרופים בבטן, והוא עד לאילומות שהופעלה נגדו מצד החוקר מרעי. לדברי תימור, אין אמת בדברים אלה, והוא מעולם לא היה עד במצב בו הופעלה אלימות בחקירה.

סנגרו של הנאשם 2 הפנה לחקירה מיום זה, בפתחה אמר הנאשם: "**אני אספר את האמת כי אני אין לי קשר לעניין זהה, והדבר הזה שקרה הוא תקלת ואני טעיתי והייתי צריך לספר לך את זה בחקירה הקודמת...**" (ע' 2, ש' 6-5). לדבריו, אמרה זו מUIDה כי בחקירהו של הנאשם 2, מיום 9.6.14, קורתה "תקלה". אולם, תיעוד החקירה מיום זה, לא מUID על כל "תקלה", ולכן טען, כי מדובר ב"תקלה" שאינה מתועדת.

לדברי תימור, הנאשם 2 השתמש במילה "תקלה", בהתייחס לכך שעד כה לא מסר גרסת אמת, וכעת הוא רוצה לספר את האמת. היינו, הגresa השקרית שמסר, היא ה"תקלה" אליה הוא מכוון ועל כן, אין כל מקום לטוען ל"תקלה" שאינה מתועדת.

ההגנה דבקה בשיטתה, לפיה החוקרים הם שאמרו לנayette 2 להפליל את ברגיתי ואת הנאשם 1, וכל שנאמר בחקירהו מיום 10.6.14, הושם בפיו. תימור שלל אפשרות זו.

מסקנות

30. אקדמיים ואומר, כי לא מצאתי כל טעם להעדיף את דברי הנאשם 2 לעומת טענת הזוטא, על דברי החוקרים. החוקרים העידו בזה אחר זה, וגרסאותיהם توאמות וחופפת, ונדמה כי כוונתם הייתה כנה, להגיע לחקירה האמת, תוך שהם פוסעים בשביליה המסעיפים של החקירה. יפים לכך הדברים שנאמרו בע"פ 4033/04 **יאיר נ' מדינת ישראל** (פס' 10) (11.9.06):

"חקירהו של פושע - כתוב השופט ויתקיים לפני למעלה מעשרים שנה - 'אינה משא ומתן בין שני סוחרים שלווים והגונים המנהלים את עסקם על בסיס אמון הדדי מירבי' (ע"פ 216/74 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד כת(1) 340, 352). החקירה היא 'תחרות של מוחות', שבה מנסה החוקר לחדר למחשבתו של הנחוקר ולקבל ממנו מידע הנחוץ לו'."

טענת הנאשם 2 כי החוקרים נקטו באילומות בפרק הזמן שאינו מתועד, בו המתין לחקירה, גם היא מופרכת באחת נוכחות עדויות החוקרים. לא התרשםתי כי מדובר "בשיטת עוקפת תיעוד", כפי שהוזגה על-ידי סנגרו של הנאשם 2, כדי שיוכלו החוקרים להטיל אימה על החשוד, ולאחר מכן לפתוח בティיעוד החקירה.

31. בהתייחס לטענת ההגנה, כי הנאשם המתין פרקי זמן ארוכים, מעת צאתו מבית המעצר ועד לתחילת החקירה, במסגרת החקירה בבית המשפט, על-פי דוח שהופק משירותי בית הסוהר, הגיעו הצדדים להסכמה, כי ביום 10.6.14 המתין הנאשם 2 פרק זמן של כשבועיים, מעת יציאתו מבית המעצר, ועד לפתיחת החקירה. ניכר, אפוא, כי אין מדובר בפרק זמן בלתי סביר, המעלת טעם נגמם כשלעצמו.

32. מחד, גרסתו של הנאשם 2 בחקירה מהთאריכיםclf לפיהם מיוחסת טענת החוטא, שונה באופן מהותי מגרסתו בחקירה הראשונה מיום 9.6.14, לפיו ישן בעת האירוע. מאידך, בהמשך החקירה, לא חזר כלל על גרסה זו, עד לפתח המשפט. לא זו אף זו, כאשר מסר הנאשם 2 את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, לא הפליל את עצמו, אלא את הנאשם 1 ואת ברגתי. עובדות אלה מוכיחות את הרושם כי הוודאותיו היו חופשיות ומרצוץ. פערים אלה בגרסאות הנאשם 2, מבלי שספיק כל הסבר בר קיימא מדוע גרע מגרסתו הראשונה לטובת גרסתו המאוחרת, פוגעים באמינותו ובמהימנותו אל מול מהימנות ואמינות השוטרים. כמו כן, הנאשם 2 לא הציג כל תיעוד המעיד על סימני חבלה.

33. בהערת אגב אצין, כיאמין תמורה בעניינו תשובהם האחידה של השוטרים, שבו ועמו כיהא לישנא: "לא היה ולא נברא". ברם, נוכח המפורט לעיל, אין בכך כדי לעלות או להוריד דבר לעניינו.

34. מעבר לעימות בין גרסאות הנאשם 2 וגרסאות החוקרים לעניין האליםות גופה, מדובר הנאשם 2 נלמדו חזאיאמת ופערן מידע נוספים.

35. לדברי הנאשם 2 הוא סובל מבעיה רפואית בKİבה, ואף טיפול בצדורים באופן יומי בבית המעצר. לטענתו, החוקרים ניצלו זאת, ובכוונה הכו אותו בבטנו. מנגד, לשיטת המאשימה, לחוקרים לא הייתה כל ידיעה לעניין זה. בתיקו הרפואי של הנאשם מבית המעצר, לא נמצא כל עדות לבעה רפואית זו, ובנוסף, כאשר הצביעו לו החוקרים לאכול בחקירה, הופתעו כשסרב בשל בעיה בKİבה. בהינתן, כי לא הוגש לעינוי כל חומר המעיד על בעיה רפואית זו או אחרת, ובהינתן ולא הוכח כי החוקרים ידעו על בעיה זו, אני דוחה טענה זו של הנאשם 2, ומוצא כי אין בה, אלא כדי להשחרר את פני החוקרים.

36. בחקירה הנגדית בבית המשפט, חזר הנאשם 2 ומספר כי החוקרים השתמשו באליםות נגדו החיל מחקרתו השנייה, ביום 10.6.14. לדברי הנאשם, עוד באותו הלילה חש נפיחות בראשו, אולם לא זכר אם ביקש להיבדק. להבנתי, לו היה הנאשם מבחין בפציעתו, או בסימני נפיחות כתוצאה ממנה, היה דואג לקבל טיפול רפואי, וביתר שאת שעה שהיעד כי היה מטופל במרפאה בבית המעצר, וכי ביקר שם מספר פעמים.

37. הנאשם 2 עומת בחקירה הנגדית, לגבי שיחה שנערכה בין ובין החוקר טפלה, בדרכם מבית המעצר לחדר החקירה, ובה אמר כי הוא רצה להתוודות על מה שהוא ידע בנוגע לאיירוע, כי נמס לשובker, "...והוא ישב פה על מההו שלא עשה אלא אחרים עשו". הנאשם, לא זכר דבר קיומה של שיחה זו, אולם המזכיר המתעד אותה הוגש מטעמו (נ/1). משcker, מוסיפה ונגעת אמינותו, ומתחזק הרושם כי מסר את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, אך מרצונו החופשי.

38. הנאשם 2 העלה מספר טענות נגד אלימים שהופעלנה נגדו, לראשונה בבית המשפט, בהיותו על ذוכן העדים. כך למשל טען, כי בחקירה מיום 12.6.14, הכו אותו בדרכו לשירותים, וכי הכו אותו פעם נוספת ביום 13.6.14, בהיותו ברכבת הבילוש. אולם, בשתי הפעמים, לא זכר מי הכה אותו. סבורני, כי המדבר בטענות נעדרות ביסוס, או תמיכה מכל עוגן, והן נתענו בשלב מאוחר של המשפט כניסיונו להעצים את הרושם לשימוש באליםות לכוארה.

39. בנוסף, טענות החוטא של הנאשם 2 אף אין קוהרנטיות. כך לדוגמא, טען, כי במקביל לכך שהפעלו נגדו החוקרים לחץ, הראו לו תמונות וכיוננו אותו להפליל את הנאשם 1 ואת ברגתי. בחקירה בית המשפט, כشنשאל הנאשם 2 לעניין זה, השיב כי מעולם לא הראו לו החוקרים תמונות.

40. ההגנה טענה, כי טענות החוטא של הנאשם 2 מתקבלות משנה תוקף, משום שלחץ דומה הופעל על ברגתי, בחיקיותו (במשקל ה兜וטי של ברגתי, אדון בנפרד בהמשך). איןני מוצא כי יש ממש בטענה זו, שעה שברגתי, במשפטו שהתנהל במקביל, לא טען לחוטא. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שבמקביל למשפט החוטא, לא הגיע הנאשם 2 כל תלונה במח"ש, ככל שהוא ידיעתי.

41. מחד, אין כל הכרח לקבוע כי היה על הנאשם 2 לטען על אודות האלים בשלב הדיונים במעצר. מאידך, העובדה כי נמנע מעשות כן, בשילוב עדויותיהם המהימנות של החוקרים, מעלה תמייהה רבה. אצין, כי הייצוג של הנאשם 2 הוחלף בתחלת שמיעת העדים בתיק. לדברי הנאשם 2, כאשר נפגש עם עורך דין, בשלב החיקיות, מסר לו כי כל הדברים שסיפר בחקירה הם שקר, והם נאמרו כתוצאה מאלים שהופעלה נגדו, אף הראה לו סימני חבלה. עם זאת, עורך דין לא העלה טענות אלה בפני בית המשפט בדיוני המעצר. איןני מקבל טענה זו של הנאשם 2, וראה בה לכל היותר, מכשול שהיה ניתן להטגבר עליו על-ידי זימון עורך דין, שפרש מהגנתו, לממן עדות.

42. בנפרד מטענות החוטא, איןני מוצא לקבל את טענת הנאשם 2 כי החוקריםשמו בפיו את הגרסה לפיה ישב על המדרגות. זאת ועוד, הנאשם שב וסותר טענה זו לגופה, שעה שפעמים רבים בחיקיתו הנגדית ציון במפורש כי החוקרים שמו בפיו אך ורק את שמותיהם של הנאשם 1 וברגתי, והכחיש כי הם מסרו לו פרטים נוספים. לא מסר טעם מהותי לכך שהחוקרים ישיימו בפיו של הנאשם 2 את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, שעה שהנ帀 2 הפליל בזירות האבן את ברגתי, וזאת לאחר שברגתי הקדים והפליל את הנאשם 1 לא זו אף זו, לדברי הנאשם 2, החוקרים כיוונו אותו במפורש להגיד כי הנאשם 1 הוא זה אשר זרך את האבן (ע' 805, ש' 26). פער זה מעיד על עצמו, כי הנאשם 2 לא היו נתנו לחץ ולאיים, שכן העיד בבית המשפט כי החוקרים רצו שהוא יפליל את הנאשם 1 בזירת האבן, ברם, הנאשם 2 הפליל את ברגתי.

43. הגרסה, כפי שמוסר אותה הנאשם 2, מלאה פרטים, ופרטים פרטניים, ולא סביר כי גם לו הזכירו בפניו החוקרים שמותיהם של הנאשם 1 וברגתי, שהמשיכו ושמו בפיו את הגרסה במלואה. הגרסה לפיה ישב הנאשם 2 על המדרגות בעת האירוע, עבה ונרחבת. כך ידע הנאשם 2 את פרטי לבושים של ברגתי והנ帀 1, כי השוטר עדנן נשא אוכל בעת שנפצע, ומסר בדיק על איזה מדרגה הוא ישב, ואת שם חברתו עמה שוחח בטלפון כשישב על המדרגות. סבורי, כעמדת המשימה, כי אין ממש בטענה כי החוקרים שמו בפיו את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. בסופו של דבר, אין לקבל את שיטתו של הנאשם 2 בה הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע השמה בפיו. הנאשם 2 מוסר גרסה זו באופן חופשי ופתוח, וمبיע ידיעה עמוקה ומפורטת על זירת האירוע ועל התרחשויות במקום.

44. נוכח מסכת הראיות מכלול העדים, אני קובע כי לא הוכח בפניי כי על הנאשם 2 הופעל לחץ חיצוני קיצוני, הכלול אלימות על כל סוגיה, או לחץ חיצוני כללי, מצד החוקרים.

אמצעי פיתוי והשאה וניהול חקירה בלתי הוגנת

45. כאמור לעיל, לדברי ההגנה לנ帀 2, חלק מסכת הלחצים שהופעלו נגדו בחיקיות, פועלו החוקרים בטכניתה של פיתוי והשאה, הבטיחו לו הבטחות שווא, כתוצאה ממנה מסר את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע.

"**פיתוי או השאה בהקשר זה, משמעותם היא הבטחת טובת הנאה ממשית ומוחשית לנחקר, 'תמורת' הווייתור על זכותו לחסין מפני הפללה עצמית. הבטחה כזו מתאפיינית - לצד עצמת הפיתוי הטמון**

בה - בכר שיש בה גם מושם עשיית שימוש לרעה בסמכויותיו של איש המרות: אלה לא הענקו לחוקר על מנת שיימשו בידו שוט לאילוצו של חשוד למסור הودיה" (י' קדמי, על הריאות, כרך א', תש"ע, עמ' 80).

46. במהלך משפט הזרטא, לא הوطחה בחוקרים טענה זו, כמו כן לא הוצגו בפני ראיות לתמיכתה. מוצא אני כי הדבר בטענות בעלמא. כן סבורני כי אמריות כלויות אלה, אין מהוות הבטחה, מפורשת או משתמעת, ובכל מקרה, אין בהן כדי לעלות לכדי אמצעי לחץ קיצוני השולל את רצונו החופשי של הנאשם 2, עד לכדי מסירת גרסה שקרית המפלילה עד הנאשם 1 ואת בריגתי.

יפים לכך הדברים כמו שנאמרו בע"פ 9216/03 זיאן אלרז נ' מדינת ישראל (16.01.06) (פס' 17):

"**כשל עצמי, איini סבור כי אמריותו של "ירון" עלות לכדי "הבטחה".** כך או כך, אף אם נלך בשביל שכbas בית-המשפט קמא, ונניח כי אכן מדובר בהבטחה, הרי שהבטחה זו לא הייתה בגדר "טכנית רקירה פסולה" שללה את רצונו החופשי של המערער. הפרשה שהונחה לפתחן של הרשויות חייבה רקירה סבוכה ומורכבת, וכוכן של אלה לא היה עומד להן לו נבצר מהן להפעיל שיטות רקירה מתחכחות".

47. ניתן לגזר גזירה שווה מקביעה זו, גם לטענת הנאשם 2 בדבר התשטו על-ידי ניהול רקירה בלתי הוגנת, שנמשכה שעות ארוכות, ובשעות לילה מאוחרות.

48. איןני שולל כי הנאשם 2 עבר חוויה קשה, הכרוכה בחוסר נוחות רב, והיא אף גרמה לו לחוש לחץ סובייקטיבי מתמשך, שעלו אין עוראין.

"**השאלה מהי הודהה "חפשית ומרצון" אינה פשוטה להגדרה, ופסקתנו מראשית ימיה מתמודדת עם שאלה זו. אדם הנטען בחקירה בגין עבירות שבביצוען הוא חשוד עשוי לחוש לחץ נפשי ואי-נוחות פיזית שהם אינגרנטיים למצב שבו הוא שרוי... (ע"פ 99/99 סמירק נ' מדינת ישראל, נ' (3) 529.**

49. הפסקה הבדילה בין מבחן אובייקטיבי וסובייקטיבי בהתייחס לטענת זוטא (ראו: ע"פ 115/82 מועד נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (1), 197 (1984) (להלן - "ענין מועד"). אבחנה זו נconaה אף למקרים בהם הופעלו אמצעי רקירה פסולים קיצוניים. אולם בענייננו, אין הדבר באמצעים מסווג זה, וידges כי:

"...כל רקירה, ותאה זו ההוגנת והסבירה מכלן, מעמידה את הנחקר במצבים מביצים, מכבידה עליו, מחתת בczפונותיו, חזורת לפני ולפניהם של ציפור נפשו ויוצרת אצלו לחצים נפשיים חמורים" (י' קדמי, על הריאות כרך א, תש"ט, ע' 38).

50. לסום, לא שוכנעתי כי יש לפסל את הודהתו של הנאשם 2, על-פי מבחני הפסיכית. כמו כן, לא התרשםתי, כי הופעל על הנאשם 2 לחץ, החורג מניהולה של רקירה ראייה, ואין בו כדי לפגוע בזכותו החוקתית להליך הוגן, לכבוד ולחירות. אי הנוחות שחש הנאשם 2 במהלך חקירתו,طبع, באופן טبعי, מניביות הדברים, ואין בכך טעם לפסל את הודהתו (ראו גם ענין מועד: "כל עוד החוקרים אינם עוברים את גבולות המותר, הם ממלאים את חובתם לקידום החקירה, ועל כך אין לגנותם אלא לשבחם" (פס' 8)).

51. סוף דבר, אני דוחה את התנגדות הנאשם 2 להגשת הודהתו, מקבל אותו כראיות במשפט נגדו, בין יתר המוצגים

שהוגשו לעיוני.

ד. תשובה הנאשימים לכתב האישום - "במקום אחר היעתי"

1. הנאשימים, בתשובתם לאישום, כפרו במיוחס להם, ובין טענותיהם טענו "במקום אחר היעתי", מכוח סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**).

2. לדברי הנאשם 1, בעת האירוע שהוא בבתו, בזמן שהוא נושא למעצר בית. לדברי הנאשם 2, בשעת האירוע ישן בבתו, והקץ לאחר קרות האירוע. לשיטת המאשימה, בידיה ראיות המוכיחות מעלה לספק סביר את מעורבותם של הנאשימים באירוע. בנסיבות אלה, על הנאשימים מוטל לספק הסבר בר קיימה, שיש בו כדי להעלות ספק סביר בהתייחס להיוותם במקום התרחשות האירוע, הינו, בגג ממן יודו האבנים. כפי שנפסק -

"...**מקום שהראיות הנטולות מצביעות על נוכחות הנאשם בזירת העבירה והוא טוען טענה אליבי,**
הנטול עליו להuelות לפחות לפחות ספק סביר בדבר המצאותו במקום (ע"פ 3338/99 פקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ז נד(5) 667, עמ' 702; ע"פ 3436/05 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(4), 1364; ע"פ 5390/96 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פ"ז נג(4) 29, 45(...)" (ע"פ 2132/04 קיס נ' מדינת ישראל (28.5.07) (פס' 10 בחווית דעתה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה).

3. להלן אדון בנפרד בכל אחת מטענות האליבי של הנאשימים.

טענת אליבי לנאשם 1

4. בחקירהו במשטרה הכחיש הנאשם 1 את מעורבותו באירוע, ולאורך כל חקירותו דבק בגרסה זו. לדבריו, ביום האירוע לא יצא כלל מבתו, ונכנס לתקופת האישום, היה נתון במעצר בית מלא, מהשעה 18:00 ועד לשעה 00:08.00. בערב האירוע היה בבתו, עם בני משפחתו. הם אכלו יחד ארוחת הערב וצפו בתוכנית טלוויזיה (להלן - **"תוכנית הטלוויזיה"**). בהמשך הערב, הגיעו שוטרים לבתו וביצעו חיפוש בו ובஅ. על האירוע הוא שמע דרך שמועות שכוננה. עוד סיפר הנאשם 1 כי בבתו יש גג, אליו הוא יכול לעלות, וממנו לרדת, דרך הבית.

5. גם בעדותו בבית המשפט, המשיך הנאשם 1 והכחיש כל קשר למעורבות באירוע, וכן סיפר:

"לכן שאון לי קשר לכל האירוע, אני היעתי בבית, לא יודע מה קרה. לא ידעתי שהתרחש אירוע אלא לאחר שעצרו אותי, אני חשבתי מלכתחילה שהוא נפל מעל הגג... אני באותו ימים היעתי בתקופת מבחנים, באותו יום היעתי בחופש והיעתי באותו יום מבלה עד שעות הלילה בצד לימודי, היעתי מתעורר בסביבות שעה ארבע-חמש, מתקלח, ישב קצר בפתח הבית ולאחר מכן הינו אוכלים ארוחת הערב, הייתה סדרה טלוויזונית והינו רואים אותה... אני באותו יום התעוררתי. לפי מה שאני זכר אני התקלחתי והבטה של אחות שלי הייתה אצלנו. הייתה יושב אליה, היעתי משחק אליה ובסביבות שעה שמונה היה סדרה טלוויזיות בשם באב אל-חארה, שער השכונה בעברית זהה היה באותו זמן עם ארוחת הערב שאנו הינו אוכלים... באותו יום אני היעתי ושלושת האחים שלי, ושני האחים שלי עלי ועומר ואימה שלי ואבא שלי והבטה של אחותי". (ע' 847 - 878).

6. להלן אפרט מספר נתונים חשובים, שהם כאבני דרך לטענת האליבי לנאשם 1:

על-פי עדותו של הנאשם 1 בבית המשפט, ביום האירוע התעורר בין השעות 16:00 - 17:00 (ע' 878, ש' 20). תוכנית הטלוויזיה משודרת כל יום משעה 20:00 ועד השעה 21:00 (ע' 851, ש' 16). את ארוחת הערב אכל עם משפחתו, באotta השעה בה צפו בתוכנית הטלוויזיה (ע' 875, ש' 23). ابو נכח בארוחות ערבי, ולאחר מכן הלך האב לחדרו (ע' 877, ש' 8-4). כשהשוטרים הגיעו לביתו לאחר האירוע, ابو היה עדיין בחדרו, שבוקמה השלישי (ע' 877, ש' 12). הנאשם 1 ישב ולמד ואחז בידו ספר (ע' 867, ש' 12).

7. במסגרת פרשת ההגנה העידו מספר עדים.

8. XXX (ע/ה 7) (19.7.15) (להמן - "גב' XXX")

הגב' XXX, אימו של הנאשם 1, סירה כי נכחה בבית הערב האירוע, עם הנאשם 1. לדבריה, אותו היום היו כל בני המשפחה בבית, מלבד הבן ואלי. הנאשם 1 ישן עד שעות הצהרים המאוחרות, ומשהתעורר בלילה עם בני משפחתו, וביעיר שיחק עם אחיניו הተינוקת. לאחר מכן אכלו יחד ארוחת ערבי, תוך שהם צופים בתוכנית הטלוויזיה (ע' 552, ש' 5 - 32).

וכך העידה:

"ישבים כולם בבית, מכנים את ארוחת הערב...הינו צופים בטלוויזיה, בתוכנית בבאבל
חררה...וכשסימנו לאכול, הלכתי למטבח לשים את הדברים, באו שניים מהמשטרה, חשב פלוני
שהם באים לבדוק. התחליל להגיד להם את מספר תעוזת הזהות, ולאחר מכן יצאתי לשים את הזבל
ליד הבית, שכنتי באה להגיד לי שמעת, אמרה לי מה יש? אמרה לי שיש שוטר
נפל מסוכה מעל הבית. אמרה لها מה את אומרת, כמו בנות שלי ובא פלוני ועמד לידה...אמרה
לנו שיש שוטר שנפל מעל הסוכה, אמרנו שתי דקotas ואחר כך נכנסנו לבית שלנו. לא היה 5 ד'
באה משטרה ומשמר הגבול, כולם באו ולקחו את פלוני והבן שלי עומד ואלי היה בכנס גם לקחו
אותו, שםו אותו ליד הורידו להם את הלבוש, ועשׂו חיפוש על הגוף שלהם. ו - 5 דקotas
עشر דקotas וגם לא אפשרו לנו לעמוד ולא לעמוד לידם. אבל אבא שליהם בסוף ביקש מהם לעמוד.
ועשׂו חיפוש, לא ידעת מה עשו אחר כך הלאו ועזבו אותם. זה מה שקרה" (ע' 543 - 544).

(ההדגשות מכאן ואילך בצליטוטים, אין במקור - א' פ').

בהתיחס לגג הבית, העידה הגב' XXX, כי היא עולה אליו תדירות כדי לטלות כביסה, וסירה כי ניתן לראות ממנה את כל שאר הגגות, בהיותו גבוה מהם. על כן הוסיפה כי אין על גג ביתם סולם (ע' 558, ש' 22-27). גב' XXX אישרה כי ניתן לעלות לגג ביתם באופן חופשי, אך לדבריה, הנאשם 1 לא עולה אל הגג.

"בטח הוא יכול חופשי, నכוּן, הוא יכול חופשי לעלות, זה פרט שלנו...נוֹכוּן. אבל אין לו מה לעלות
לגג, בכלל הוא לא עלוה לגג, בכלל אין לו מה לעלות לגג... לא, לא עלוה בכלל. לא עלוה, בשביל
מה שיעלה לגג? נגיד לפעמים הוא רוצה לקחת מכנסים, אולי לפעמים רק אבל הוא לא, לעלות
לשכת לגג, בשביל מה לשכת לגג?" (ע' 569, ש' 1 - 22).

ובהמשך:

"מתוך הבית, כן. זה רק מתוך הבית יכולים לעלות אצלוּנו, יש שכנים לצד השני אבל יש בנינו איזה

זה, רחוב הגיא" (ע' 572, ש' 11 - 12).

ועוד: "לא, הוא לא יצא בכלל. לא אכפת לי מי זرك אבני בbbox, אבל פלוני בכלל לא יצא, לא יצא" (ע' 582, ש' 22 - 23).

לטעמי, אין בעדותה של גב' XXX כדי לסייע להגנת הנאשם 1, אף ההפר מכך. תשובהויה של גב' XXX, ניתנו באופן גורף וחד משמעי, שגרעו ממהימנותה, בהיותן מגוננות יתר על המידה. כך העידה, כי הנאשם 1 לא עולה על הגד בכלל. מנגד, הנאשם 1 העיד כי היה עולה על הגד לעשן (ע' 883, ש' 23-24). עוד העידה, כי אף במסגרת הייתה ערבה לתנאי מעבר הבית של בנה, היא דואגת לבדוק בכל רגע ורגע מה מעשיו בבית. כך סיפרה, כי אף בשעה שישן, ניגשת לחדרו ובודקת אם הוא אכן נמצא במיטתו, ולא יצאת את החדר מבלי שהוא את כפות רגליו מתחת לשמיכה (ע' 580). עוד, לדברי הגב' XXX, חברי של הנאשם 1 לא הגיעו לבקר אותו בבית, מפני שאביו אסר זאת (ע' 556). מנגד, לדברי הנאשם 1, חברי היו באים אליו והם היו משחקים קלפים (ע' 862, ש' 10). לא זו אף זו, עדות זו מכילה סתרות יסודיות בהשוואה לעדותם של יתר העדים, כפי שיפורט בהמשך.

מעבר לאמור, לא ניתן להתעלם מכך שהגב' XXX נכחה במהלך המשפט, עוד משלב דיןוני המעצר. הגב' XXX הייתה מודיעת במהלך הדברים, וسمעה את העדים בבית המשפט.

על כן, מסקנתי היא כי יש ליחס לעדות זו משקל אפסי, כשלעצמה.

9. מאי קאתמבו (ע/ה 8) (להלן - "גב' קאתמבו")

עדת הגנה זו, היא שכנתו של הנאשם 1, שלשיטהו הגיעו לבית משפטו, וידעה אותם על קרות האירוע:

"מה שקרה, כשהנפצע השוטר אחורי שנפצע השוטר בשלוש דקוט, הגיעו ילדים קטנים ארבע שנים שש שנים, אמרו לי שנפצע ונפל, נפל שוטר. הדלת הייתה פתוחה עמדתי בדלת,AMA של פלוני עמדה בחוץ היא יצאה לשופר זבל, שאלתי אותה אם שמעה מה קרה, אמרה לא. מה קרה? אמרתי שנפל שוטר מעל הגד, אמרה לי, לא אנחנו לא יודיעים. עד שנפל, אנחנו חשבנו שהיא תה רק מדובר רק בנפילה מעל הגד, אמרו לנו שהיא לו סחרחות מהמשש והוא נפל. אז אמרו לנו שהוא נפל בכלל הסחרחות, אז אמרה לי לא, אני לא יודעת: אז כשצמן שעמדתי אני והיא יצאו שלושת הבנות שלה, ופלוני גם יצא אחריהם הוא היה בבית. היה לבוש שורט, מכנס קצר והוא לו ביד ספר הוא היה לומד. עמדנו כ - 3 - 4 דקוט, היא נכנסה להכין ארוחת ערב לילדים שלה ואני נכנסתי לבית שני. אחרי זה עברך 5, 10 דקות, נכנסו השוטרים. זה מה שקרה, זה מה שראינו. אבל פלוני היה בבית, היה נמצא בבית" (ע' 584 - 585).

די בקשרית תיאור זה כדי להטיל ספק בעדותה של הגב' קאתמבו. ניכר, כי העודה ידעה מראש את הסיפור והוא כמו הושם בפייה. בפתח עדותה נתקבלה לתאר את שקרה, וכבר בשלב זה לא נמנעה מלהוסיף כי הנאשם 1 החזיק ספר בידו ולبس מכנס קצר, הגם שטרם נשאלת כלל לפירוט זה, ואילו בעת שהזכיר את אחיזתו ואיומו, לא צינה גם את פרטיו לבושים. אם בכר לא די, גרסתה אף סותרת באופן בולט את גרסתו של הנאשם 1, אשר לשיטתו בשעת האירוע ישב בסalon הבית עם בני משפטו. לדברי העודה, כרבע שעה לפני האירוע היה ראתה את הנאשם 1 יושב בפתח ביתו ולומד (ע' 591, ש' 14 - 18). משכך, מוצא אני לנכון לקבוע כי עדות זו לוקה בחוסר אמינות ואינה מהימנה. בכך יש לגורען מגרסתו של הנאשם 1 כי שהה בביתו באופן תמים, בזמן האירוע.

10. מראווה XXX (ע/ה 9) (להלן - "גב' מראווה")

הגב' מראווה, אחותו של הנאשם 1, סיפרה כי בערב האירוע, בשעה 20:00, שבה עם משפחתה בבית הוריה (ביתו של הנאשם 1), הם אכלו את ארוחת הערב וצפו יחד בתוכנית הטלוויזיה (ע' 593), המשודרת, כל יום בין השעות 20:00 ל- 21:00 (ע' 600, ש' 6). לאחר התוכנית, אביה הילך לשון והשוטרים הגיעו לביתם (ע' 600, ש' 24). בפעם הראשונה הגיעו שני שוטרים, וה הנאשם 1 ישב בפינת הסלון, קם ויצא כדי להראות להם את תעוזת הזהות שלו, שחשב כי באו לבדוק האם הוא שומר על תנאי מעצר הבית (ע' 600, ש' 26). לאחר מכן הגיע השכנים וסיפרה כי שוטר נפל מהגג (ע' 601, ש' 2). וכן הוסיף וסיפרה:

"אחרי שזה קרה והשכנים הלכו, נכנסו השוטרים, הם רצו להיכנס לבית, אבא לא היה בבית, היה בא למעלה, ישן, הינו אני ואחיותי שלי היו עומר ופלוני בפנים, הם רצו להיכנס אמרתי להם לא, אבא לא בבית, תחכו, אחוי הביאה את הטלפון, צלצלו לאבא ואמרנו לו לרדת. באותו רגע שבא ירד, היה מישחו מהמשטרה, מודיעין אני לא יודעת, לא זכרת, ביקש מעומר לבוא. אז יצאו החוצה, אז וילד היה באותו רגע בפתח הבית, עשו חיפוש על וילד, עומר ופלוני. שמו כל אחד בפינה, הודיעו להם את כל הבגדים ונשארו רק עם התחנותים, עשו עליהם חיפוש, זה לקח להם הרבה זמן, אז יצאו" (ע' 602, ש' 12 - 22).

כבר בפתח דבריה נזכר כי עדות זו לוקה בחסר, ונמצאת גם היא בלתי אמינה, שהרי העדה מספרת כי אמרה לשוטרים שבאביה אין נמצא בבית, שעיה שהוא ביתו ישן. בנוסף, אפונה למספר סטיות יסודיות בין עדות זו, וגרסת הנאשם 1: הגב' מראווה סיפרה כי ניתן לעבורי בין חלק מההגנות, אולי מגג בית הוריה לא ניתן לעבורי לגג אחר, שכן הוא גבוהה מיתר הגנות (ע' 612, ש' 17 - 22). ואילו הנאשם 1 סיפר כי אינו מכיר בית שטובייל ושירות לגג (ע' 885, ש' 3), כן לדבריו לא ניתן לקוף מגג אל גג (ע' 884, ש' 6). הגב' מראווה, אף היא, כמו הגב' XXX, הכחישה כי הנאשם 1 עולה לגג הבית, על דרך כלל, וכך אמרה: "מי שעולה לגג רק שזה שורצה לתלות את הכביסה. זה שאין כאילו, נוף שם שתעלה ותראה שהוא משהו. יש שירותים מתחת לגג, אז אין מה לראות" (ע' 604, ש' 17 - 19). כאמור, הנאשם 1 סיפר בעצמו כי לעיתים תכופות הוא עולה לגג לעשן.

ועוד, עדות זו סותרת את דברי הנאשם 1 כי בשעות אחר הצהרים ביום האירוע, שיחק עם אחיניתו התינוקת (ע' 847), בזמן שלדברי העדה, אין היא זכרת מה עשה הנאשם 1 בבית אותו היום, בשעות אחר הצהרים (ע' 599, ש' 21), והוסיף כי היא ניסתה להרדים את בתה התינוקת, אך לא הצליחה בגל רעש הרחוב.

11. נادر שני (ע/ה 10) (להלן - "נادر")

העד הוא ארוסה של אחותו של הנאשם 1, עישה. העד סיפר על ערב האירוע:

"מה שאני זכר שעמדנו בחוץ אני ובני דודה שלי, רצינו להיכנס אליהם לתוכן הבית, כי אחותו היה ארוסה שלי. אנחנו משפחה אחת: אז רצינו להיכנס לשבת עם אבי של פלוני לשחק קלפים... עשרה לתשע בדיק... ראיינו שהם אוכלים בפנים, אז אמרתי שאני לא, שלא ילחצו עלי שאני אבואiacol איטם ארוחת הערב אז אמרתי אני אחזר פעם אחרת. יצאתי החוצה, קרה האירוע, וקרה מה שקרה והגיע משטרת כניסה המשטרה לבפנים, גם אנחנו נכנסנו איתם עם המשטרה, המשטרה חזרה, וגם נכנסו איתם כוח גם עוד כוח. וגם אנחנו נכנסנו איתם. והחזירו אותנו לנו אל

תשאראו פה, אז חזרנו לבחוץ קצת עד שנרגעו העניינים והגיעו מודיעין, גם נכנסנו איתם לבפנים, והסתכלנו וראינו איך הם עושים חיפוש על פלוני ואח שלו ואלייד, עשו עליהם חיפוש, לא תפסו עליהם כלום ואז חזרו. אנחנו נחזיר קצת להתחלה שנכנטו, כשהם היו יושבים ואוכלים בפנים, אני כהסתכלתי על הבית, פלוני היה לובש מכנסיים קצרות עם כפכף, בגדים של בית, כן. אז נשארנו בחוץ וחזרנו..." (ע' 615 - 616)

ובהמשך:

"מה בדיק, אניআtar לך מה שהיה. אני עמדתי בדלת, דפקנו בדלת, פתחו, כל המשפחה ישבה, חמוטוי, פלוני ישב על הכסא עם הרגליים. הוא נח... (ע' 618, ש' 29 - 31)... כל המשפחה גם אבא שלה" (ע' 619, ש' 3).

עדות זו סתמה את הגולל על טענת האלibi של הנאשם, וכך לא אמינות, עדות זו עלתה על כולן. נאדר סיפר, כי פנה אל השוטרים, טרם נכנסו לבית משפט XXX, ואמר להם שלא יכנסו כי בבית יש בחורות ישנות: "... אני הlectedי אתם אמרתי לשוטר אל תיכנס כי יש בחורות אולי ישנות" (ע' 626, ש' 5-4). בהמשך לכך סיפר, כי ידע שהבחורות בבית לא ישנו. נאדר העיד, כי ואלייד עצמו ישב עם המשפחה, וזכה בתוכנית הטלויזיה (ע' 625, ש' 14), שעה שככל עדי ההגנה לנאים 1 העידו כי ואלייד לא היה ככל בית בשעת ארוחת הערב, אלא הגיע בשעה בה הגיעו השוטרים. ואחרי ככלות הכל, לא שכח נאדר לצין, ומבליל שנסאל, כי הנאשם 1 לבש מכנסיים קצרים, ולמען שלא נטעה, הדגיש כי הנאשם 1 לבש בגדי בית.

מעבר לכל הסתרות וחצאי האמת שעלו מעדות זו, העד אישר שאכן ניתן לעבר מהגג של בית משפט הנאשם 1, לג' של השכנים:

"כן. אני עמדתי על הגג והם נכנסו לגג להסתכל... על הגג של עדנאן. אותן מדרגות, יש גג ויש עוד חדר לבית של דוד שלי... את עומדת פה, יש פה בית של דוד עלי, ופה הבית של אמא של עלי. נכנסו מהבית של אמא של עלי, יש כניסה ימינה. פניה ימינה. יש מדרגות... מחוץ. יש דלת גם... עלייתית את כל המדרגות, יש פה בית, של עלי, יש פה גם של עדן ג'די... זה חוש של XXX, את נכנסת, יש פה עוד בית, של עלי ג'אדיה, ויש פה זה של משפט של עלי ג'אד, את נכנסת ככה, יש לך פניה קטנה את עולה את המדרגות, המדרגה האחורונה ויש לך דלת פה זה של החדר, בית השני. יש לך פה פניה קטנה את הולכת לגג" (ע' 628-629).

ועוד:

"לא, לא חזרו. הם קפצו מהגג לבית של שייח' מוסא, שברו את הדלת, נכנסו הפוך כאילו. מלמעלה למטה.... נכנסים מהדלת יש לך כניסה ימינה פניה קטנה ימינה, יש מדרגות. עולמים את המדרגות, מגיעים, יש עוד חדר שהוא קומה שנייה, שיש לו דלת בצד ימין, אז יש גג קטן צזה, לא הגג האחרון. מישחו מהכוחות המוחדרות קפץ, נכנס לבית של... מישחו תפס אותו והוא עוזר לו. שם לו את הידים" (ע' 637-638).

מסקנות

12. כפי שפורט לעיל, עדויות ההגנה לטענת האלibi לנאים 1, נמצאו בלתי מהימנות, ובלתי אמינות, בזה אחר זו. להלן

ארchip בהתיחס למסות הנאשם 1.

13. קיימות מספר סתיות בין גרסתו של הנאשם 1 בבית המשפט, לבין שמר בחקירהו. הנאשם 1 העיד בבית המשפט ששמע לראשונה על אודוט האירע משכנתו (ע' 872, ש' 7 - 9). בחקירהו במשטרה לא הזכיר את השכנה. לאחר מכן, שכנאל שוב מי סיפר לו על האירע, אמר הנאשם 1 כי אין הוא זכר (ע' 894, ש' 20). בחקירהו במשטרה מסר הנאשם 1 כי הוא שמע על האירע מוואילד. כך, בחקירהו נגדית מסר כי לא ידע אם השוטר פונה באמבולנס, אולם בחקירהו במשטרה ידע פרט זה. כך, אמינוו של הנאשם 1 מתערערת ככל שמדוברים בעדותו בבית המשפט, אל מול חקירתו במשטרה, ולמרות שהנאשם 1 עשה כל שביכולתו לדבוק בגרסה לפיה היה בבית בזמן האירע.

14. כmegעה משום מקום, טען הנאשם 1 בשלתי חקירתו הנגדית, וראשונה במשפט, כי החוקרים הפעלו נגדו אלימות: "את היום אני לא זכר אבל פעם היה ויאם דחף אותו לאחד החדרים וסטר לי סטירה ולאחר מכן טימור דחף אותו על הראש שלי פגע בפוסטה בזמן שהינו הולכים" (ע' 899, ש' 22 - 23). עוד טען הנאשם 1, בראשונה, כי החוקרים אמרו לו שאם לא ישתק פעולה, 아마 שלו תכנס לכלא, וubahר שם התעללות (ע' 903, ש' 18 - 21). הנאשם 1 הסביר כי לא טענה זו קודם לכך, וכן גם לא חלק מידע זה עם עורך דין, לאחר שהוא שכח (ע' 900, ש' 13). דברים אלה מעלים תמייהה רבה, כיצד יכול מזיכרונו של אדם כי היוו אותו במספר הזדמנויות שונות? בכך יש כדי להטיל דופי באמינוו של הנאשם 1.

15. את כל סתיותיו בין חקירתו במשטרה ובין חקירותו בבית המשפט, הסביר הנאשם 1 כתוצאה מלץ שחווה. עם זאת, הנאשם העיד באופן רהוט וברור, והיה נראה כי הוא בטוח במקומו ומעמדו.

16. לפי הנאשם 1, הג הוא חלק משטח ביתו, ועל כן, ככל, בזמן שהוא נמצא על הגג, אין הוא מפר את מעצר הבית (ע' 885, ש' 15 - 18). הנאשם נהג לעשן על הגג, ולהשליך את בדלי הסיגריות בגג, או בגנות אחרים (ע' 896, ש' 21 - 22). עוד לדבריו, ביום האירע לא עלה כלל אל הגג (ע' 897, ש' 17). מנגד, לא זכר אם ביום שלפני או אחרי עלה על הגג, אבל ביום האירע, ידע להגיד במפורש כי לא עלה אל הגג. עוד לדבריו, אינו מכיר בית שמוביל לשירות לגג (ע' 885, ש' 3), כן לא ניתן לקפוץ מגג אל גג (ע' 884, ש' 6), כאמור, עדי ההגנה מטעמו, כולל אותו, סתרו טענה זו.

17. התרשםתי, כי מעצר הבית בו היה הנאשם 1 נתן, מהוות אף "חומרת מגן" בעבורו, ולראיה, בעדותו בבית המשפט, רק לאחר שנסאל מספר פעמים על אודוט מעשי ביום ובערב האירע, הזכיר כי ביום האירע היה נתון במעצר בית, (ע' 848). הנאשם בחר להזכיר פרטם מפרטם שונים, ולהרחיב תשוביתי, אך העובדה שהוא נתון במעצר בית, הופיעה בהזדמנות מאוחרת. סבורני, כי לו היה הנאשם נתון למורה הדין של מעצר הבית, היה מזכיר עובדה זו בהזדמנות הראשונה, בפתח עדותו. אולם, הנאשם פתח וסיפר על הלימודים שלו, על תוכנית הטלוויזיה בה צפה, ועל המאכלים שהוגשו בארכות ערבות. ככל שהווית הייתה במעצר בית מושנית לתוכנית הטלוויזיה בה צפה, מוצא אני כי אין בעובדה שהנאשם היה נתון במעצר בית, כדי להוות מחסום לכך שהפר את מעצרו, ויצא את הבית ביום האירע.

18. לסיכום, מעצר הבית בו היה נתון הנאשם 1, משמש לו מגן לשיטתו, שעה שהג ממנו הושלכה האבן נמצאה בסמוך לגג ביתו, והגנות נמצאים למרחק קפיצה זה מזה. משכך, אין לתת משקל של ממש לכך שבחקירהו השונות, דבק בגרסה כי היה בבית בזמן האירע. לבסוף, לא צלה דרכו של הנאשם 1 לעורר ספק סביר כי בעת האירע, היה במקום אחר.

כבר בשלב זה אצין, כי ממצאי מהימנות שליליים אלה מהווים חיזוק ליתר ראיות התביעה, ובעיקר מהווים את החיזוק

הנדרש לשתי עדויות זיהוי, המפלילות את הנאשם 1 באירוע, כפי שיובחר להלן.

טענת אלibi לנואם 2

19. כזכור לעיל, בהתייחס למשפט הזוטא, הנאשם 2 מסר שני גרסאות בחקירהתו במשטרתו; הראשונה היא הגרסה לפיה ישן בעת האירוע, והשנייה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. טענת האליби של הנאשם 2, מתמצית בגרסתו לפיה ישן בעת האירוע. בבית המשפט, חזר הנאשם 2 על גרסה זו רק בהתייחס לטענת האליби, וביקש מבית המשפט לאמץ אותה, בהיותה גרסת האמת, שעה שאת הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, מסר כתוצאה מהליך חקירה (כזכור, טענה זו נשללה במשפט הזוטא).

20. בחקירהו הראשית בבית המשפט סיפר הנאשם 2, כי ביום האירוע יצא לעבודתו, ובסביבות השעה 00:15:30 חזר אל ביתו. לאחר מכן, ירד אל השכונה, שם היו מספר בחורים נוספים, ואז עלה שוב לביתו בסביבות השעה 00:17:00, אכל, התרכץ, והלך לשון. הוא הוסיף לישון עד שעת האירוע, והתעורר משנתו עת ששמע קולות וצעקות מהרחוב. כאשר הגיע לראות את מקור הרעש, עלה על מדרגות כניסה לבתו, וראה שוטר, והלה אמר לו שיכנסഴה לביתו על מנת שלא יסתבר. הוא חזר לבתו, ובלב מאוחר, כעבור שעה וחצי לערך, בסביבות השעה 00:23:00, ירד לשכונתו. אז הוא נפגש עם חברו, שADI סיידר, וישב איתו בשכונת הספסל. ביחד הם שמעו כי שוטר נפל מהגג ונפצע. בקצרה, כך מפיו: **"האמת אני בשעות המקרה הייתה בבית שלי. הייתה ישן, התעוררתי על הקולות והצעקות. אני לא מעורב בכלל הסיפור זהה. ואני לא מתערב בעניינים כאלו"** (ע' 697, ש' 4 - 6).

21. במסגרת פרשת ההגנה של הנאשם 2, העידו מספר עדים.

22. עד הגנה, אבי של הנאשם 2 אברاهים ابو סנינה (ע/ה 2) (להלן - **"מר איבראהים"**)

בחקירה ראשית סיפר האב, כי ביום האירוע, בסביבות השעה 00:17:00, סגר את החנות שלו, הנמצאת מרחק הליכה של כמה דקות מביתו, ושב לביתו, שם פגש בילדיו: הנאשם 2, מעד, ומצתפה. הנאשם ישן בשעה זו (ע' 823, ש' 24). מר איבראהים תיאר את ההתרחשויות בביתו ואת האווירה הכלכלית. לאחר מכן, סיפר שהנאשם התעורר משנתו במקביל לכך שעלה ידיעה בפייסבוק כי שוטר נפגע (ע' 14), בסביבות השעה 00:21:30 - 00:21:00 (ע' 825, ש' 17). לאחר ארבע שעות, נכנסו כוחות הביטחון לחוש, והנאשם 2 התעורר כתוצאה מהרעשים של מכשיר הקשר. הנאשם עלה במדרגות הבית, לשם נכנס שוטר שאמר לו שיכנסഴה לביתו. בסביבות השעה 00:23:00, יצא הנאשם 2 לשכונת הפגיעה את חברו (ע' 826, ש' 8 - 24).

בחקירה הנגדית, מר איבראהים העיד כי בכל אותה העת, לאחר שחרור מהעבודה, ישב בסלון ביתו עם ילדיו (ע' 839, ש' 1), ובנו היה בטוח ראייתו (ע' 841, ש' 12). כן מסר, כי הבן קם להתפנות לצרכי במהלך שנתיו, וחזר לשון (ע' 835, ש' 22), אולם לאחר מכן מסר כי אינו בטוח בכך, אך יש סבירות גבוהה כי כך קרה (ע' 841, ש' 18). על כך הוסיף, כי יתרן שהנאשם 2 דבר בטלפון במהלך שנתיו, אולם הוא לא זכר אם כך קרה (ע' 835, ש' 28).

עדותו זו מעלה תמיינות כשלעצמה. כך, לדוגמה, לא ברור כיצד ישב האב במשך כל שעות הערב, בסלון ביתו, עם ילדיו, והנאשם 2 בינויהם, באותו זמן במקביל ישן, וגם הוא היה נוכח, לעניין אבי. עוד, מספר פעמים ענה העד תשובה חד משמעות, אולם לאחר מכן, כשנשאל שנית, ענה באופן מסווג (כך לגבי האפשרות שהנאשם 2 התעורר להתפנות לצרכי או שוחח בטלפון במהלך שנתיו).

מעבר לכך, אין עדות זו כדי לסייע להגנת הנאשם, שעה שהאב העיד אף במסגרת פרשת ההגנה, ולא פנה אל המשטרה כדי לאשר את גרטתו של בנו לפיה ישן בעת האירוע, עוד בשלב החוקירות. בנוסף, האב נכח בכל הדיונים בבית המשפט, שמע את העדויות השונות, והוא חשוף למילוי הדברים.

כל שעדות זו אינה מסיימת להגנת הנאשם 2, יש בה אף כדי להטיל דופי נוסף בגרסתו לפיה ישן בעת האירוע, שכן לא סביר שלא היה מעיד עדים לטענת האלibi שלו, עוד בשלב בו נעצר. כך, יכול גם להעיד את אחיו, שנכחו כນטען, בבית, באותו הזמן. אולם, אף לא אחד מהם פנה למשטרה על מנת לתמוך בטענת האלibi של הנאשם 2, וכן לא העידו בבית המשפט. בכך יש לחזק את הרושם כי עדותו של הנאשם 2, כפי שנמסרה בבית המשפט ובחקירותיו השונות, אינה אמינה כלל וכלל.

23. תאזר עסילה (עה 4) 29.6.15 (להלן - "עסילה")

במסגרת הגיסה לפיה ישב על המדרגות, מסר הנאשם 2 כי ביום האירוע,פגש את עסילה פעמיים: בפעם הראשונה בהתקהלות השכונתית ליד המכולת של חאפו בסביבות השעה 17:30, ובפעם השנייה כאשר ירד אל השכונה לאחר האירוע, משורגו הרוחות, בסביבות השעה 23:00.

עדותו של עסילה נדרש בשלב זה אך לעניין המפגש הראשון עם הנאשם 2, והוא מחזקת את גרטתו של הנאשם 2, לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע.

עדותו של עסילה אינה רציפה, ומלאת סתריות, עד כדי כך שהיא נמצאה בלתי אמינה. כל שהוא עליו להעיד בעבורו, הוא מה עשה ביום האירוע. ברם, עסילה התקשה להסביר בברור ובאופן אחד ורציף את השתלשלות מעשיו באותו היום, וחזר בו לפנים ולאחר מכן פעם אחר פעם. על כן, נכון אני לקבוע כי עסילה וה הנאשם 2, התראו ביום האירוע, בשעות אחר הצהרים, במסגרת ההתקהלות השכונתית, ליד המכולת של חאפו.

הסגורוריה לנiem 2 טענה, לזכוף לחובת הנאשם 2 עדות זו בהיותה מגמתית, מפאת שעסילה הוזמן מטעם הנאשם 1. לא מצאתי כי היה בדברי העד כדי לשרת את הגנתו של הנאשם 1, ועל כן אינני מיחס משקל לטענה זו.

24. מלבד עדותם של מר אברהם ועסילה, אפרט להלן מספר נקודות הסותרות לגופה את גרטתו של הנאשם 2 לפיה ישן בעת האירוע.

סתירות בגרסה לפי הנאשם 2 ישן בעת האירוע

25. בגרסה לפיה ישן בעת האירוע, כפי שנמסרה בהודעתו מיום 9.6.14, מסר הנאשם 2 כי חזר הביתה מעבודתו בשעה 16:00, והלך לישון עד שהtauורר מוקולות מהומת הרחוב, בסביבות השעה 22:00. בחקירה הראשית סיפר, כי לאחר שחרור לبيתו מהעבודה ביום האירוע, ירד לשוטט בשכונה. בסביבות חמש, עלה לבתו אכל והתרחץ, ולאחר מכן נרדם עד לשעה בה התעורר מהמולת הרחוב (עמ' 688, ש' 15 - 21). בהמשך החקירה הראשית, מסר הנאשם 2 תיאור נוספת לפיו עבד על המחשב במשך שעות טרם נרדם בסביבות השעה 20:00 - 19:30 (עמ' 693, ש' 27). בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם 2: "מה שזכור לי התקלחתי, אכלתי וישנתי, לא התכוונתי לישון, אבל ישנתי" (עמ' 732, ש' 11). הנה לנו ארבע גרסאות שונות בתכלית, המתארות את פרק הזמן בו ישן הנאשם 2.

26. לדברי הנאשם 2, התעורר מרעשי המולת הרחוב סיבוב לשעה 00:30. הוא דיבר בטלפון עם חברו טאהר, והתכתב ב"וואטס-אפ" עם דודתו סוזן. אולם, לפי פלט שיחות הטלפון הנגיד שלו (ת/38), מספר הטלפון של חברו טאהר כלל לא מופיע. עוד נסתתרה טענת האלבוי לנימא 2, על-פי פלט השיחות של מכשיר הטלפון שלו, ממנו נלמד כי בשעות בהן טען כי ישן, היה מכשיר הטלפון שלו פעיל. הנאשם 2, ניסה לסתור ממצא זה בכל דרך אפשרית, אך טען לדוגמא, כי ענה לטלפון מתיקו שונה, או כי בני הבית שוחחו בטלפון במקומו. אולם, לא צלחה דרכו להוכיח אף אחת מטענות אלה.

27. עוד נסתתרת גרסתו לפיה ישן בעת האירוע, משום שבגרסתו לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, הנאשם ידע לתאר את זירת האירוע, המצומצמת והרחבה, לפרטים. כך למשל, הנאשם 2 ידע כי הבית של משפחת XXX נמצא בקצת החוש. כן ידע כי נמצא שם סולם, וידע לספר כמעט לגמרי מה היו פרטי הלבוש של הנאשם 1 ושל בגיןטי. עוד ידע להסביר לחוקרם מדוע הגינוי כי היה זה בגיןטי שזרק את האבן, ולא הנאשם 1, משום שתחת האג בועמד הנאשם 1 היו רופים, ותחת המקום שעמד בגיןטי היה שטח פתוח. כך גם העמיק פרטים בנוגע להתקלות במקולת של חאפו בשעות אחר הצהרים, זהות הנוכחים בהתקלות והדברים שנאמרו מפיים, ואף תיאר כי ראה בשלב מסוים את שادي בגיןטי נכנס שמאליה במג'לס, והנימא 1 וב בגיןטי נכנסים ימינה לחוש, ידע כי ניתן להציג מהבית של הנאשם 1 לגבות.

28. עוד ידע הנאשם 2 לתאר בדיקך רב את המדימים של השוטר עדنان ביום האירוע, כך גם ידע כי השוטר עדنان לא חבש קסדה, כי השוטר עדنان החזיק بيדו מנות של אוכל לחלוקה, וידע את הכיוון ממנו נכנס השוטר עדنان למג'לס. הנאשם ידע גם לספר כי אף אחד לא התקרב לשוטר עדنان לאחר שנפל מפצעתו, וכי הנאשם 1 וב בגיןטי היו רעולי פנים בעת שיידו אבניים. לא זו אף זו, הנאשם 2 ידע כי בגיןטי הרים את חולצתו, שהייתה שחורה, הניתה אותה על ראשו ונותר עם גופיה לבנה. לנימא 1, הייתה כאפיה ועל כן הוא לא הרים את חולצתו. עוד הוסיף הנאשם 2 כי בגיןטי והנימא 1 סיידרו את האבניים על מעקה הגג, בציינו כי היו ברשותם סוגים שונים של אבניים. מקום "ידי" האבן עצמה, היה אף הוא בדיקך היכן שהנימא 2 ציין.

29. בחקירהנו מיום 9.6.14, בה מסר הנאשם 2 את הגרסה לפיה ישן בעת האירוע, הללו היא גרסת האמת לפוי, לא סיפר כי כאשר ירד אל השכונה, לאחר שנרגענו הרוחות, ישב עם שادي סיידר עם עסילה. אולם בחקירהנו מיום 10.6.14 כן סיפר כי כך היה. מכאן יש לתמונה, אם הגרסה לפיה ישן הנימא 2 בעת האירוע היא גרסת אמת, כפי שטען, מדוע לא סיפר על אודות מגשו זה?

30. ב"כ הנימא 2 טען, כי קיימת אפשרות שבשבועה הערב על גורמים חיצוניים דרך החוש של משפחת פיראווי אל הגגות, וכך ביקש להרchip את אפשרות זהותם של מיד"י האבניים, ולהטיל ספק בכך שהנאשימים הם הם אשר ידו את האבן. סבירני, כי למראות המאמצים הרבים, לא צלחה הדרך.

31. לסייעו, בגרסתו של הנאשם 2, לפיה ישן בעת האירוע, אין כדי לספק הסבר לדיית הפרטים ממקום ההתרחשות, והם מעידים כי הנאשם 2 מכיר מקרוב את זירת האירוע, ואת ההתארגנות שקדמה לו. לכך מצטרפות עדויות ההגנה, שנמצאו בלתי מהימנות, ופלט השיחות המלמד כי הנאשם 2 שוחח בטלפון בשעה בה ישן, לטענתו. לאור זאת, איני מקבל את טענתו של הנאשם 2 כי לא נכח במקום האירוע בעת ביצוע העבירות. כל אלה מהווים חיזוק למiosis לו בכתב האישום.

32. באותו האופן בו נשללה טענת החוטא של הנאשם 2, כך גם נשללה טענת האלבוי שלו, בהינתן והgresה לפיה ישב

על המדרגות בעת האירוע, ארוכה ומפורטת עד לפרטי-פרטים. כפי שלא ניתן לקבל את האפשרות שזו הושמה בפי מידי החוקרים, כך גם לא ניתן לקבל את האפשרות שהוא בדה אותה מליבו, שעה שבפועל ישן בעת האירוע.

סיכום טענות האלibi לנאים

33. טענת האלibi של הנאים נמצאו בלתי אמינים, ובהעדר ראיות לתמיכתן, אני דוחה אותן. אומנם, לא ניתן להתייחס לכל עדות בנפרד, כעדות המפריכה את גרסת הנאים, עם זאת, מכלול העדויות יחד, והראיות המפורטות לעיל, עולה עד כדי הפרכה חיצונית, ממקור נפרד ועצמאי, לשתי טענות האלibi, ובכך משמש תוספת ראייתית לראיות התביעה. בנושא זה נפסק כי:

"בפסקת בית משפט זה הובחן בין גרסת אלibi של נאש שנמצאה שקרית מtoo עצמה או מtoo חוסר האמון שניתן בה לבין טענת אלibi שהופרכה ממקור ראייה חיצוני ונפרד. במקרה הראשון, לא יהיה בשקר שנמצא בעדות הנאשם כדי ראיית סיוע במקום בו העדות המרשימה טעונה סיוע. במקרה השני, יכול יהיה בהפרצת טענת האלibi כדי ראיית סיוע" (ע"פ 892/07 גראנדיבסקו נ' מדינת ישראל 26.5.08) (פס' 30)).

ה. המשך פרשת ההגנה

34. אומנם קבעתי כי אין לקבל את גרסתו של הנאשם 2 לפיה ישן בעת האירוע. אולם, שתי גרסאות אלה - האחת לפיה ישן בעת האירוע, והשנייה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע - אין מוציאות האחת את השנייה, ממשען, אין הכרח כי פסילתה של גרסה אחת תביא לקבלתה של גרסה אחרת. משום כך לא תמה דרכנו, שכן לא ניתן לקבל גם את גרסתו הנוסף של הנאשם 2, לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. שתי הגרסאות, אחת, מכילות סתרות רבות ואדי דיויקים, שבו ולו גם בחקירותו של הנאשם 2 בבית המשפט, להלן אפרט:

35. הנאשם 2 מסר את שמות הבחורים אותו פגש אחרי הצהרים כשירד לשכונה, אולם נמצא כי אין הוא דובראמת, שעה שבידיקת המשטרה מצאה כי חלקם נכון בשעה זו במקום עבודתם.

36. הנאשם 2, סיפר כי בעת שישב על המדרגות, שוחח ארוכות עם חברתו בטלפון. מנגד, לפי פלט השיחות, אין כל עדות לשיחה זו. הנאשם 2 טוען, כי שיקר בכוכנה כי שוחח בטלפון, משום שרצה מראש שדבר השקר שלו יתגלה, וכן תיפסל גרסתו לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, ותתקבל גרסתו לפיה ישן בעת האירוע. מוצא אני לנכון לקבוע, כי בנוסף לסתירות בדבריו, ולהסור המהימנות, מדובר بعد מתוחכם שיודע לספק תשובהות ככל שיידרש. כן סבורני, כי הטענה לפיה מסר את הגסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע והפליל את הנאשם 1 וברגית, כתוצאה מהלחצים, נחלשת אף יותר באור זה.

37. בחקירתו מיום 11.6.14, סיפר הנאשם 2, כי פגש את שadi סידר בסביבות השעה 17:30 בהתקהלות השכונתי, כן סיפר כי פגש אותו פעם נוספת כשירד לשכונה לאחר האירוע, כשהרהורות נרגעו. בחקירתו בבית המשפט מסר הנאשם 2, כי פגש את שadi סידר אך כשירד לשכונת, לאחר האירוע.

לעומת זאת, שadi סידר אישר בחקירתו כי אכן פגש בנאש 2 בהתקהלות ליד המכולת של חוף.

נזכר, כי הנאשם 2 נכח בהתקהלות ליד המכולת, זאת גם משום שיודע לספר על אודוט התכנון המוקדם למעשה זריקת

38. עדותו של הנאשם 2 בבית המשפט, הותירה סימני שאלת גדולים. בהתייחס לפרטן מידע מהותיים וחשובים, כל שידע הנאשם 2 להшиб לרוב, כי הוא לא זוכה, או כי ככה אמרו לו להגד. כשנשאל בבית המשפט האם הייתה לו חברה בתקופה בה התרחש האירוע, השיב "אולי" (עמ' 791, ש' 25 - 26). אך, שלא רק שיקר כאשר מסר לחוקרים כי הוא שוחח בטלפון עם חברתו, אלא שכלל לא הייתה לו חברה. אך גם השיב, כי כאשר חזר הביתה מעבודתו "אולי" עצר במקולת של חוף (עמ' 793, ש' 21), זאת לאחר שלاورך כל חקירותו בבית המשפט התעקש כי חזר לבתו באופן ישיר מהעבודה, והלך לשון. על אף הוסיף כי ככל ש"אולי" הוא היה במקולת של חוף, "אולי" הוא גםפגש את שady סידר (עמ' 793, ש' 23). בהמשך החקירה אומר הנאשם 2 כי "אולי" היה במקולת גם שכיר מhabitat בשעות הלילה המאוחרות (עמ' 740, ש' 5).

39. על אף קביעתי, כי אין לאמץ את גרסתו של הנאשם 2 לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, כגרסה שלמה ומלאה, יש להוציא את הערמוניות מהاش, ולدلות ממנה מספר פרטיים לצורך חילוץ האמת, שהם כמצאי עובדה שהוכחו במהלך המשפט, והם כללו:

40. בסביבות השעה 17:30 ירד הנאשם 2 אל השכונה והצטרף להתקהלות השכוניתית ליד המקולת של חוף. נמצא זה עולה מחקירתו של הנאשם 2 מיום 10.6.14, בה מסר את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. נמצא זה אומת בעדותו של שady ברגית שהעיד כי ראה את הנאשם 2 בהתקהלות זו, וכן על-פי עדותו של עסילה, ואומת בחקירה הנגדית בבית המשפט שעה שהנ帯 2 חזר וסתור עצמו בהקשר להתקהלות זו. במסגרת אימוץ עובדה זו, אני גם קבע את העובדה, כי הנאשם 2 שמע את התכנון המקדים לזריקת האבניים מפי הסובבים, ובעיקר בהתייחס לנ帯 1 וברגית.

41. עוד אני קובלע, כי בסביבות השעה 18:00 פנו אדם שזהותו אינה ידועה, ברגית והנ帯 1 לכיוון ביתו של הנאשם 1. הנאשם 1 וברגית פנו ימינה, ושady עלה שמאלה. לגם ממנו נזרקה האבן, ניתן לעלות דרך לגג בית משפחתו של הנאשם 1, או דרך המקלחות שפתוחות אך בחודש הרמדאן. מכאן שהחברה עلتה לגג דרך בית משפחחת XXX. ברגית לבש חולצה כהה, וכיסתה באמצעותה את פניו. הנאשם 1 חשב כאפיה בצעע לבן וshore שיכיטה את פניו, וחולצה לבנה חלקה. ברגית והנ帯 1 סיידרו אבניים בגדליהם שונים, על שפת הגג.

42. השוטר עדן צעד ברוח' עלא א-דין, מתחת לשורת הגגות, כשהוא נושא בידיים אוכל לחלוקה לשוטרים. כמטר וחצי אחרי חנות בסמטה, פגעה האבן בראשו של עדן והוא נפל ונפצע.

43. לאחר האירוע, הנאשם 2 שב לביתו ופגש בשוטר שאמר לו להישאר בבית כדי להימנע מצורנות. כעבור פרק זמן מסוים, בסביבות השעה 23:00 לערך, ירד הנאשם 2 חזרה אל השכונה, פגש בשady סידר ועסילה, הם ישבו ושיחקו עם כלבת השכונה. הנאשם 1 וברגית נמלטו מהמקום.

44. לסייעם, אין להעיף את גרסתו של הנאשם 2 כפי שניתנה בבית המשפט, ומכך מקבל אני את גרסאות החוץ שלו, מכוח סעיף 10 א(א) **לפקודת הריאות**, בהסתיגיות המניות לעיל, ובידייש לתוספת ראייתם מסווג חזוק, כמצאות סעיף 10 א(ד) **לפקודת הריאות**, וכפי שນפסק:

"**בשאלתஇதோ முன் தெரி ரெஸாட் சல் உட அஒட் இஷ லஹூப், இன் யிட்ரன் மூன்று லூடோ ரெஸானோ உல-புனி ஹெடூத் ஹாக்ரோ, என் ஹைப். ஹென்ன் நடூ லைக்கூல் தெடுதோ சல் பைத் ஹெஸ்ட் உல-புனி நெஸிவேத் ஹாக்ரோ. யோசர்**

כי במצב בו עדות אחת נמסרה מחוץ לכוטלי בית המשפט, ואילו העדות הסותרת נמסרה בתוך בית המשפט, רשאי בית המשפט לקבל את העדות הראשונה ולקבוע מצאים עובדיים על-פיה. זהו למעשה החידוש בחקיקת סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות) משנת 1980. ואולם, בשל החיסרון בכך שבית המשפט ירשיע נאשם על-פי עדות מפלילה שלא הוצאה לפניו, אלא נמסרה מחוץ לכוטלי בית המשפט, כאשר במהלך המשפט מסר העד גרסה אחרת - נקבעו מספר תמרורי זהה. האחד, כי בית המשפט חייב לרשות את הטעמים להעדרה זו (סעיף 10א(3) סיפה). الآخر, שלא ניתן להרשיע נאשם על סמך אמרת העד מחוץ לבית המשפט "אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה" (סעיף 10א(ד)). (ע"פ 9608/00 מדינת ישראל נ' פלוני (7.7.14) (פס' 7)).

45. עינינו הרואות: הופיע בנסיבות הנלמדים מהगרסה לפיה הנאשם 2 ישב על המדרגות בעת האירוע, מתיחס אר לעת ייוזי האבנים מגג הבית, ובכללן האבן שפצעה את השוטר עדנהן. זהו החיל הריק שנותר לפני גרסה זו. משכך, לעת עתה, קשרו של הנאשם 2, נלמד משתי גרסאותיו שמסר, ובהן שלל ראיות נסיבתיות, כמפורט לעיל. כוחן של ראיות אלה עומד בעינו, וכך נאמר בפסקה:

"אין משקלן של ראיות מסווג זה נופל מכוחן של ראיות ישירות, ובלבד שלא ניתן להסיק ממנו אלא מסקנה הגיונית אחת המקימה יסוד להרשעה. אף לא נדרש כי כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה תוביל להרשעה,DOI וכי במקרה ייחד כאשר הן משתלבות זו בזו מעשה-פסיפס, יציבוינו על הנאשם, וברמה הנדרשת בפליליים, כמוצעה של העבירה" (ע"פ 4656/03 מירופולסקי ואח' נ' מדינת ישראל (1.12.04) (פס' 7)).

46. כאמור, לאימוץ גרסאות החוץ של הנאשם 2, נדרשת תוספת ראייתית מסווג חיזוק, הן מכוח סעיף 10א(d) לפקודת הראיות, והן בהיותן עדות שותף, לפי סעיף 54(a), רשा לפקודה זו. על טيبة ומהותו של תוספת החיזוק בסיבות אלה, נאמר בע"פ 2879/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.15) (פס' 2):

"**החזוק חייב להיות ממשי ומשמעותי, ותואם את המבנה של התקיק הקונקרטי... לפיכך, המבחן הוא האם די בתוספת ראייתית שהוצאה בנסיבות התקיק, על מנת לספק את החיזוק שצדיק מתן משקל מבחיב לעדות שנגבתה מחוץ לבית המשפט.**"

47. בהמשך נווכח, כי אף מכוחן של ראיות נסיבתיות, העולות מהודיעתו, נקשר הנאשם 2 לאירוע. אך גם הנאשם 1 נקשר לאירוע, לא אף מכוחה של עדות מפלילה זו. שני הנאים נקשרים לאירוע, מקיומה של עדות זיהוי ישירה. עם זאת, כבר בשלב זה אזכיר מושכלות יסוד, כי ראיית החיזוק יכול אף שתבוא מתוך העדות הנדרשת לחיזוק עצמה (ראו גם: ע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' כהן, פ"ד מ"ח (1) (62) (1993)).

48. בשלב זה, אפנה לביאור יתר הראיות ופרשת התביעה.

פרשת התביעה

1. לאחר שנשללה טענת החוטא, ונשללו טענות האלibi של הנאים, אפנה לניטוח ראיות המאשימה. נזכר לעיל, במקורה שלפני אין מחלוקת כי השוטר עדנהן נפגע, באופן חמור ומצער, כתוצאה מהאירוע. לב המחלוקת הוא שאלת זהות מיידי האבנים, והמקום ממנו הושלכה האבן. כדי להגיע לחקירה האמת, נשמעו עדים רבים והוצעו

בפני ראיות רבות. ככל שמסכת העדויות והראיות בתיק זה נרחبت, במרכזן ניצבת עדותו של עד תביעה 1, ברגיתו. משכך, אפתח בה.

אحمد ברגיתי (ע/ת 1)

2. כאמור לעיל, נגד עד תביעה זה הוגש כתוב אישום נפרד (ת/1), זהה לכתב האישום דן. בזמן שמייעת הוחכות בתיק זה, היה ענינו תלוי ועומד בפני בית המשפט. בנוסף לאירוע מושא כתוב אישום זה, הנאשם כתב אישום באירוע ידו אבנים נוספת, שהתרחש בשעות הבוקר של אותו היום. בהינתן מסכת הראיות בתיק זה, קשורה במסכת ראיות של אירוע ידו אבנים הנוסף בו הושם ברגיתו, מכנה מעתה את אירוע מושא כתוב האישום **"אירוע הערב" או "האירוע" , ואת אירוע הנוסף "אירוע הבוקר".**

3. מכלול הודיעותיו של ברגיתו, בחקירותיו ובבית המשפט, נחלק לשולשה. בפתח חקירותיו מסר ברגיתו גרסה המכחישה את מעורבותו באירוע הערב על-ידי טענת אלבי, כי שהוא עם חבריו ברחוב צלאח-א-דין (להלן - **הגרסה המכחישה**). בהמשך חקירותיו, מסר ברגיתו גרסה המפלילה אותו ואת הנאים דן, באירוע הערב (להלן - **הגרסה המפלילה**). בעצומה של החקירה, חזר ברגיתו מגרסתו המפלילה, ואולם הודה באירוע הבוקר בסטייגות כי באירוע זה לא ידו אבנים מהגנות, אלא מהרחבו (להלן - **הגרסה החוזרת**). בבית המשפט דבר ברגיתו בגרסה החוזרת, וביקש לאמץ אותה כגרסת האמת.

4. הודיעותיו של ברגיתו הוגשו לבית המשפט מכוח סעיף 10א (א) לפקודת הראיות, לאחר שנתגלו סתירות מוחותיות רבות, היורדות לשורשו של עניין, בין הגרסה שמסר בחקירותיו, לבין עדותו בבית המשפט. אף כאן, המדובר עדות חז' של עד, שהוא שותף למעשה העבירה, ועל כן נדרש התוספת הראייתית, כפי שהוזכרה בהתייחס לנאם 2. לעניין זה נפסק, כי -

"הדעה המקובלת בפסקה הינה כי ה"חיזוק" הנדרש על-פי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תש"א-1971 וסעיף 54 לא פקודה אינו מחייב תוספת ראייתית "מסכמת" דווקא, וכי בתוספת "מאמתת" בלבד. לפי גישה זו אין הכרח שראית חיזוק תצביע על מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירה, וכי שתחזק את אימרת החוץ של העד על-ידי אישור פרט רלוונטי לעבירה באימרתו אשר הנאשם מתחש לה (76ב - ה)" (ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (2) 65 (פס' ב(1)(2001).

להלן אסקור את הגרסאות השונות שמסר ברגיתו:

הגרסה המכחישה

5. בחקירתו מיום 3.6.14 (ת/61) מסר ברגיתו את הגרסה המכחישה, לפיה ביום האירוע, בסביבות השעה 00:17:00, יצר קשר עם חבריו ועם בן דודו ואמר להם שהוא יצא מהכפר, משום שהוא בעיון בכפר (ש' 39 - 41). הם הגיעו לאסוף אותם, נסעו יחד, הסתובבו מעט, עד שלבסוף הגיעו לרחוב צלאח-א-דין ושבו לשוחח בעודם ברכב (ש' 46 - 48). בסמוך לשעה 20:45 אמר ברגיתו לחבריו, כי ברצונו לחזור הביתה, בשל השעה המאוחרת (ש' 48-49). הם הורידו אותו בקרבת מקום לבתו, והוא צעד את הדרך בילויו בן דודו, עד שהגיע לבתו בין השעה 21:30 לשעה 22:00 (ש' 49 - 50). כשהכנס הביתה, אביו סיפר לו ש"הו בעיות בשכונה" (ש' 52), והוא הלך לישון לאחר שקרא בפייסבוק על אודוט שוטר שנפצע (ש' 70). עוד בחקירה זו הודה ברגיתו, כי בבוקרו של אותו היום יידה

אבנים (ש' 32) בגין "איורע לאומני" (ש' 59), "לא רציתי שימוש מהיהודים שכנס להר הבית ורציתי להגן על הר הבית" (ש' 61). עם זאת הבהיר כל קשור לאיורע הערב (ש' 92).

הgresosa המפלילה

6. בחקירתו מיום 5.6.14 (ת' 63) מסר ברגית את הgresosa המפלילה, השונה בתכלית מהgresosa שמסר קודם לכן, בגדה הודה כי השתתף באירוע, והפליל את הנאשמים. לפי ברגית, הנאשם 1 זرك את האבן שפצעה את השוטר (ש' 8), והוא יודע זאת כיוון שהיה על הגג באירוע, בין השעות 20:00-21:30 (ש' 12).

בהתועה זו סיפר כי ביום האירוע, בסביבות השעה 17:30, בילה עם חבריו, והם עישנו "մבסטון", עד לשעה 19:00 לערך (ש' 48). לאחר מכן חזרו הורייד אותו בשער שכם, והוא הגיע לשכונה, פגש חברותה צעירים, עמד ודיבר איתם. תוך כדי הדברים, דובר גם על אפשרות לזרוק אבנים על "השיכנאות ולעבר הצבא" (ש' 50), ולאחר מכן חלקם עליה לגנות בעיר העתיקה, ולבשו על פניהם רעלות. ברגית, יחד עם הנאשם 1 ואחרים, ידו אבנים מהגג במטרה "שזה ייפול על הצבא" (ש' 53), ומשלא נגרם כל נזק מזריקת האבנים, "החליטו לחכות עד שייעבור שוטר ברחוב" (ש' 55). וכן:

"ישבנו רוחק מההתקפה של הגג, על מנת שלא יראו אותנו, ועייננו, כמו שניים, על מנת לבדוק את האזור, אחד מהם היה פלוני [ה הנאשם 1], והשני אני לא מכיר אותו, ולא שאלתי כי זו לא שאלה ליד הצעירים כי יחליטו לחושש שאתה משת"פ, פלוני [ה הנאשם 1] לקח את האבן ולא שמתה לב איך הייתה האבן כי היה מלא אבנים על הגג הוא הרים את האבן מעל לרוחבו ושחרר אותה, אנחנו חשבנו שהצבא בא, עיינו באותו זמן וזרקנו את הסיגריות, כי שמענו צرحות והלכנו לראות מה יש צرحות, רأינו את השוטר שוכב על הרצפה וכולו מלא דם, היה מצד גם צעירים, שמעתי אחד אומר לבחור מצד שני שהוא על הגג וקורא לו 'אבי עצאב' [ה הנאשם 2] היה מלא וקצת נמור, וכשראינו את המראה הצעיריים המקוריים להגיא תברחו, אני פחדתי ולא ידעתי שהולך לקרות דבר זהה, חשבתי שהוא בעיות כמו תמיד, זורקים אבנים והצבא רודף אחריهم ובורחים, אני ברוחתי מהר ולא היה מספיק לי ממש שהוא איתי, כל אחד הלך לאזור דרך הגגות, אני הילכתי לאזור שטוריד אותו רוחק מאזור המקרה, ירדתי ועמדתי בכਬיש כמו כל האנשים, היו שם הרבה אנשים, עמדתי אותם הסטכלתי, בא אמבולנס, אנחנו שמענו את קול האמבולנס אבל עדיין לא הגיע, אני עלייתי לשער שכם... וזרתني בחזרה... אני ראתה את הפציעה ולא ידעתי כלום ושיחקתי אותה שאני לא יודע כלום, ירדתי לכיוון עטרת כוהנים ופגשתי את אבי ואת אחיו שאדי הם עמדו בפתח החוש אבא שאל אותי איפה הייתה, אמרתי לו בשער שכם, שאלתי מה קרה, הוא אמר לי שרצוו שוטר, אין שמעתי את התשובה זו פחדתי ועליתי לבית, פתחתי את הפיסבוק וראיתי על הפיסבוק שהשוטר מת, בעקבות נפילתו מהמבנה, נרגעתי קצת, לאחר מכן ירדתי בעמוד, וראיתי שכתבו שזה בעקבות נפילת אבן על הראש שלו..." (ש' 55 - 73).

ברגית ציין כי על הגג היו חמישה אנשים, כולל אותו (ש' 79). הוא יודע לנוקוב רק בשמו של הנאשם 1, וידע להגיד כי היה בחור נוסף בטוח מה שמו, אולי סבר כי קוראים לו ابو סניה (ה הנאשם 2) או ابو סביח, והכינוי שלו הוא "אבי עצאב", והבית שלו נמצא ממול הגג עליו התרחש האירוע (ש' 81). שאר האנשים לא היו מהשכונה, משום שהمبטה שלהם לא הייתה המביטה של הרחוב שלנו" (ש' 82, 117). את האבן שנזרקה, לדבריו, הוא לא יכול לתאר, כי היו על הגג הרבה אבנים, אבל הnick כי היה מדובר ב"בלוק" (ש' 94). מעבר לכך, ציין ברגית כי לא פגש

את הנאשם 1 לאחר אירוע הערב בכונה תחילת, כי "**לא רצתי שישמו עין עליו כי אנחנו ביחד**" (ש' 100).

ברגית הוסיף ותיאר את אירוע הערב לפרטיו. כך תיאר מה לבש הנאשם 1: נעל כפכפי אצבע, לבש מכנס פיג'ימה בצבע כחול וחולצה לבנה עם צירום, אותה הרים וקשר על פניו כדי שתשתמש לו ככפיה, ונוטר בגופיה לבנה (ש' 108 - 109). לאחר שהוא השליך את האבן שפצעה את השוטר, ברוח לבתו שנמצא למרחוק הליכה של חצי דקה ממוקם האירוע (ש' 112). כן ידע גם לתאר את הדרך המובילה אל הגג, ציין כי הגג נמצא בין הגגות של השירותים, שלא היו פתוחים (ש' 119): הם עלו על גג תוך שקייפצו בין השכונה, "**אתה יוצא מהשכונה ונכנס לחוש גליה, יש מדרגות שמובילות לגג של בית עלי גדה, אתה עולה לגג שלו ואתה קופץ מטר ואז אתה מגיע לגג של השירותים**" (ש' 123). כן פירט את התכונן המקדים לזריקת האבנים מהגג: "**שאם יעבור מתנהל לזרוק אבנים לעברו על מנת שלא יכנס להר הבית**" (ש' 125), והוסיף כי במידה והוא עוברים מוסלים למיטה, הם לא היו זורקים אבנים: "**למה שאני אזרוק על בנאדם שנכנס לאדמה שלו ולפי מה שאני מאמין הר הבית שלנו**" (ש' 152).

עוד הסביר, כיצד התרחש האירוע בפועל, טרם נזרקה האבן שפצעה את השוטר: "**אני חשב שככל אחד זרק אבן, ואני זרקתי אבן אבל זה לא פגע בצבא זה נפל באזרור אחר... כל אחד זרק אבן... אנחנו זרכנו מעל לבניין על סמך שירדו בקשה, אבל הם המשיכו ישר...התפקיד שלי היה שהמתנהלים לא יכנסו להר הבית**" (ש' 127 - 133).

ברגית מסר כי לא היה לו קשר עם הנאשם 2 לפני או אחרי אירוע הערב: "**אין לנו דברו, חוץ משЛОם שלום ברחווב אבל אני ידעת כי שמעתי ממשהו שהוא אتنا על הגג קורא לו ابو עצאב**" (ש' 140).

בסוף החקירה הוסיף ברגית, כי: "**התוכנית הייתה שם ממשהו היה מתקרב להר הבית אנחנו נעמוד מולו ולא נרצה לו להיכנס, והופתענו שהבחור עלה וזרק אבן לעבר השוטר...אני מתחרט, ואני לא ציפיתי שהיא אסונכה, ולא לקחתי בחשבון, ואני מצטער**" (ש' 160 - 163).

7. **בחקירתו מיום 8.6.14 (ח/64)** אישר ברגית את שמר בחקירתו הקודמת (ש' 10), חזר ומספר שבairaע הערב, על הגג, נכח חמישה אנשים כולל אותו, וביניהם הנאשם 1 ועוד אחד שקוראים לו "**אבי עצאב**"(הנائب 2), ועוד שני רעווי פנים שהיה להם מבטא השיר לאזרור מגורים אחר (ש' 14).

ברגית הסביר כיצד היה את הנאשם 2 כמו שהשתתף באירוע הערב: "**אבי עצאב נראה מלא ובגובה שלי בערך ויש לו זקן והוא תמיד הולך עם כובע בייסבול שחורה והפנים שלו קצר מלאות...**" (ש' 15). לאחר מכן, הראה לו החוקר תמונות, והוא היה את הנאשם 2 כמו שהוא איתם על הגג באירוע, והציג כי אליו התכוון טרם הראה לו החוקר את תמונה זו. את דבריו סייג ברגית בכך שבעת האירוע היה הנאשם 2 רועל פנים, אולם בכל זאת היה אותו כאשר משהו מהאחרים שהיה על הגג, קרא לו "**אבי עצאב, וגם צורת הגוף שלו זה אבי עצאב ואני מכיר אותו מהשכונה קרוב לשבע שנים ואני בטוח ב- 100 אחוז שהוא הוא שהוא איטנו**" (ש' 20).

בהמשך החקירה עobar ברגית לתאר מספר אירועים נוספים בהם השתתף בהפרות סדר אלימות, ו"ידי" אבנים: "...**ידענו שיש התפרעויות בהר הבית ושיש מתנהלים שנכנסו להר הבית, ואז אמרנו שהלילה נעשה בעיון על זה שהמתנהלים נכנסו להר הבית כדי לשלמדו שכל פעם שהם יכנסו יהו בעיות...**" (ש' 63). ברגית ציין, כי אף אחד לא שולח אותם לבצע את ההתפרעויות הללו, והם עושים אותן מרצונם.

הגם שאירועים אלה נעדרים קשור ישיר עם מסכת העובדות לעניינו, ניתן ללמוד מהם כי ברגית הוא בבחינת "משתתף עמוד 30

חוור" בהפרעות סדר והטרוריות מסווג זה. עובדה זו מחייבת את הגישה שמסר בבית המשפט, המכחישה כביכול את מעורבותו באירוע, ומחזקת את הפללת הנאשם. יתרה מזו, הרצון לפגוע במתנהלים עבר כחוט השני, בכל אחד מתיאורי האירועים, ומיד מעצמו על כוונת תחילת חוות, של בריגתי ושותפיו השונים. עובדה זו מחייבת גם היא את עדותם כפי שנמסרה בבית המשפט.

הגresa החזרת

8. בחקירה מיום 11.6.14 (ת/65) בריגתי מסר את הגresa החזרת, בכללה הכחיש כי מסר את הגresa המפלילה בחקירותיו הקודמות. בטרם עשה כן, בריגתי תיאר את האבניים שהוכנו ליידי. הוא ידע להבדיל היטב בין סוגי האבניים השונות, ואף ידע להציבן על כמות האבניים. כך פירט כי על מעקה הגג, היו מסודרות אבניים, בלוקים וגם לבנים "כאליה שmdbיקים על קירות הבית מבחוץ", וגם אבניים רגילים, "כלומר שלוש סוגים של אבני יהיו על המערה" (ש' 6). הוא לא ידע מי סידר את האבניים, משום שבשלב בו עלה לגג האבניים היו מסודרות, היו שם ארבעה אנשים והוא הctrpf אליהם. בנקודה זו שב והזכיר כי שניים מהנוכחים היו הנאשם 1 ואבו עזאב (הנואם 2), ועוד שני אנשים רעל' פנים, אותם הוא לא מכיר (ש' 9).

9. בחקירה מיום 15.6.14 (ת/68) המשיך בריגתי להכחיש את גרסתו המפלילה. עם זאת, כאשר סיפר על אירוע הבוקר, אמר בין דבריו: "...וABA שלי מסוג האנשים שכל הזמן מתקשר אליו אם יש בעיות, כייתי את הפלפון..." (ש' 113).

נזכר באופן ברור כי בכל שלב, ולגי כל פרט, צעדיו של בריגתי מחושבים והוא פועל מתוך היראות ושיקול דעת. כך נלמד כי הגresa המכחישה שמסר בחקירה, מתישבת באחת עם הגresa שמסר לאביו בשעה שבו שוחרר הביתה בעבר האירוע. בריגתי לא הסטור כי היה לו צורך אמיתי לבדוק גרסה בפני אביו. רצחה לומר, נזכר היה כי יראתו מפני אביו עמדה מול עינו כאשר מסר בחקירה גרסה זהה לזה שמסר לאביו כשוחרר הביתה. עניין זה מסביר גם את הלחץ שטען בריגתי כי הופנה כלפי בחקירות, שעיה שדבריו החוקרים איימו עליו במעצרו של אביו. התחשוה כי בריגתי יראה מפני אביו, חוות וועלה, ומלהמת מודיע מסר גרסה ראשונה שקרית, ומחזקת את אמיתות גרסתו המפלילה.

עוד הוסיף בחקירה מיום זה, כי כאשר יצא את ביתו באותו הערב, לא יצא דרך דלת הכניסה של הבית, אלא "קפצתי דרך המטבח ממשיכו שם הייתה יוצא דרך הכניסה של הבית...היה נתקל במתנהלים שהיו בתהלווה לכיוון הכוון והיו מרביים לי..." (ש' 119). עובדה זו מוסיפה גם היא ומלמדת על מלאכת מחשבת קפדנית שהנחתה את בריגתי, כאשר פעולותיו בסופה של יום, תאמו את תחשויות הפנימיות, והוא לא פעל באופן שרירותי, אלא מתוך כוונת מכoon.

מכאן והלאה, מסר שוב את גרסתו המפלילה באופן מלא ומדויק לgressto מיום 5.6.14:

"נכns לפולני [הנואם 1] ובמדיוק אני אמרתי להם שאין הולך לרונאלדו כי זה הינו שלו, לאחר מכן עלייתי אותה דרך שעלייתי בבוקר דרך הבית ש��יפוצים ודילגתי בין הגנות, שמתי רעלת על הפנים, שמתי חולצה על הפנים בתוך הבית בשיפוץ, ועליתי לגג, ראו אותו הצעירים אמרתי להם שלום עלייכם...הו ארבעה צעירים רעל' פנים...אמרו לי תשמע אנחנו לא רוצים צבא ולא משטרת, אם עוברים מתנהלים אנחנו נשבר אוטם... איפלו אם היו רעל' פנים, אני מזהה אותם מהקהל, אני זיהיתי את רונאלדו חבר שלי שהוא מhammad חסן XXX, אנחנו זיהינו אחד את השני וzechkeno, ובזמן שישבנו הם דיברו על בחורה וגם דיברנו על אירוע היום, מעברים, ועל

התפרעויות... בחור שি�שב מולו שהוא פלוני ומשמאלי ישב אבו עזאב שהוא אחמד אבו סנינה, וכשאמרו אבו עזאב ישר ידעת שמדובר באחמד אבו סנינה ושאלתי אותו מה אבו עזאב, אפשר לסמור על הצעירים, הוא אמר לי שכן, ובזמן שישבנו ובכל קצת זמן היה מישחו מהמעגל הולך לקצה של הגג ומסתכל לעבר הכביש ובודק אם עברו מתוחלים או לא. עישנו כמה סיבובים ולכל אחד יצא בערך 3 פעמים לבדוק, וכאשר הגיעו לפלוני הוא נשאר עומדת דקה והסתכל, לא תיחסנו אליו נשארנו רגיל וצחקו, פתאום שמענו צrhoות בכביש קמנו בриזה ארבעתנו וחשבנו שהגיעו מתוחלים, הסתכלתי אני והארבעה שאתי הופתענו לראות את השוטר יושב על הרצפה ולא זו יהיה דם, לא ראיינו מאיפה הדם ירד, רואים שזו מהראש אבל הדם זלג לכיוון הכתפיים שלו אמרתי להם תברחו, ובזמן שברחנו קילנו את רונאלדו קילנו אותו ואת אמא שלו ואלאנו אותו אין אתה עונה זאת זה אמרנו לו סיבכת אותנו באסון, הוא ברוח לבית שלו, זה עניין של דקה וחצי הוא מניע בבית שלו, השניים הנוספים נכנסו לחוש של משפט אבו עזאב, אני נשארתי וישבתי על הכביש יותר למעלה, הכביש שהייתה בו הפגיעה אבל למטה בהמשך... הלכתי הביתה, כשהייתי **בבית פתחתי את הפיסבוק..." (ש' 120 - 143).**

בפנינו גרסה מקיפה ומפורטת, היורדת לעומקם של פרטים, ומתארת מראשית ועד אחרית את ההשתלשות שהביאה לידי האבן ולפציעת השוטר. מעבר לכך, ברגיתו אף היה שותף לחוויה של הנאשם 1, לאחר זריקת האבן, יידע לספר כי הנאשם 1 היה ב"הלם" (ש' 151), וחזר ומסר כי לא שב לדבר עם הנאשם 1 לאחר קרות האירוע (ש' 156).

ברגיתו הכחיש כל אפשרות שהוא עצמו זرك את האבן שפגעה בשוטר, זאת למורת שנאמר לו שגרסה זו נמסרה על-ידי הנאשם 2. הוא שב ומסר, כי הוא בטוח שה הנאשם 1 היה זה שזרק את האבן שפגעה בשוטר (ש' 160, 161, 176 מדים מצד הנאשם 1 זرك את האבן), ואמר שבמהלך עימות שנערך ביניהם לא הティ בפני הנאשם 2 כי הוא דובר שקר ככל שהוא מייחס לו את זריקת האבן, משומם שרצה שה הנאשם 2 ימסור גרסתו באופן מלא, בלי להפריע לו (ש' 167). לדבריו, הנאשם 2 משקר ככל שהוא משאים אותו בזריקת האבן שפגעה בשוטר, והוא לו אינטרס לשקר, משומם שהוא ידע בטרם העימות שנערך בין השניים, כי ברגיתו הפליל אותו בגרסה שמסר על האירוע.

אדגש כי בסופה של חקירתו מיום זה, הביע ברגיתושוב חרטה, תוך שהוא מודה במעשהיו (ש' 178).

10. בחקירה מיום 16.6.14 (ת/69) חזר שוב ברגיתו על גרסתו המפלילה:

"אני ירדתי מהבית הלכתי לשער אלמג'לס דרך הגנות עישנתי עם החברים שלי ואז ראיתי על הגג צוירים ואז אני עלייתו אליהם ואני אמרתי לאנשים שאני הולך לבית של פלוני [ה הנאשם 1]... ארבעה אנשים... האבנים היו...על המעקה בערך 15 אבניים היה על המעקה בערך 15 אבניים היה שם בלוקים והיה גם אבניים רגילים וגם היו שם אבניים...היה בערך 10 אבניים על המעקה, ועוד ארבעים על הגג...האבנים היו מוכנות כאשר אני עלייתו, אני לא העלייתו אבניים על הגג...כאשר הייתה בבוקר...הגג היה נקי...הם אמרו שהם לא רוצים לזרוק אבניים על המשטרה ולא על הצבע, והם תכננו לזרוק רק לעבר המתוחלים" (ש' 22 - 43).

הנה לנו שלוש,ZERO, מקייפות ונרחבות של הגרסה המפלילה.

नितוח הגרסה המכחישה והגרסה החזרת - טענת "במקום אחר היעתי"

11. בעדותו בבית המשפט חזר ברגיתו על הגרסה החוזרת, וטען "במקום אחר ה'יתי": "**אני לא הייתי באזור. אני היה עם החברים שלי ברחוב צלאח-א-דין, ליד בית המשפט המחוויפה ברחוב, אני היה אתם. ואני אמרתי את זה בחקירה הראשונה, את הכל**" (ע' 136 ש' 5-7).

12. ברגית סיפר, כי בחקירהו במשטרה, לאחר שהופעל נגדו לחץ, מסר גרסה שקרית המפלילה את הנאים, ובעיקר מתייחסת לנאים 1 וכי שורק את האבן שפוגעה בשוטר (ע' 49, ש' 3 - 5). לדבריו, החוקרים אימנו עליו שיעצרו את אביו ואחיו (ע' 49, ש' 15 - 16), כן אימנו עליו, כי הורסים את ביתו של כל מי שמצבע פיגועים (ע' 85, ש' 5). משכך טען, היה בלחץ נפשי, שגרם לו להודות בדברים שלא קרו (ע' 74, ש' 9), מלבד העובדה שהוא עצמו יידה אבנים בשעות הבוקר של אותו היום (ע' 49, ש' 7 - 8, ע' 69, ש' 12 - 13). בדרך דומה המשיך והכחיש את כל הפרטים שמסר בחקירהו, בגרסתו המפלילה.

13. לדברי הגנה, טענת אליבי זו של ברגית לא נבדקה בשלבייה המוקדמים של החקירה. ובמסגרת פרשת ההגנה, זומנו להעיד עדים על-מנת לאשר או להפריך טענה זו של ברגיתו.

14. זה המקום להביא את גרסתו המכחישה של ברגית כמי שנאמרה מפי (חקירה מיום 3.6.14, ת/61):

"...עישנתי סגירה נשארתי לבדי בשכונה עד השעה 16:00 או 17:00...ואז התקשתי לחברים שלי אחמד כאלאב טאהה...ובן דוד שלי מחמד עוד ברגיתו, אמרתי להם שאני רוצה לצאת מהחוץ לכפר כי היו בעיות בכפר...הם הגיעו אליו לשער שכם אחורי רבע שעם רכב גולף בצע לבן...ומשם עלייתי אחמד נהג ומhammad בן דוד שלי ישב מאחור ואני ישבתי מקדים...נסענו מהשכונה שלי דרך שער שכם לכיוון אל-יעיסוייה...ואז ממש חזרנו לשער שכר והמשכנו נסעה לכיוון תחנת שלם וישבנו ברכב בשכונת צלאח-א-דין ליד חברת החשמל...ישבנו שם בערך שעה...ואז אני ראייתי שהשעה כבר 20:45 ואז אני אמרתי להם שאני צריך ללקת הביתה כי כבר מאוחר, ואז נסענו לכיוון משרד הפנים היישן ליד 'מוסררה' ושם אני ירדתי ביחד עם בן דוד שלי...ומשם הלכנו רגל דורך שער שכם עד לבית ונכנסתי לבית ב- 21:30 או 22:00, אני נכנסתי ראשון לבית ואז בן דוד שלי מחמד עוד המשיך לבית שלו אבא שלי היה בכניסה לבית ואח שלי שאדי, אמרו לי שהוא בעיות בשכונה...עלייתו לבית והלכתי לישון..." (ע' 2 - 3, ש' 39 - 53).

15. עד הגנה מחמד ابو טהא (ע/ה 5) (להלן - "**אבו טהא**")

עדות זו שוללת את טענת האליבי, כיוון שהיא מכילה סתיירות פנימיות רבות, וסתירות בהשוואה לגרסה המכחישה של ברגיתו, ולטענת האליבי שהעלתה.

לדברי ابو טהא, השלושה נפגשו בסביבות השעה תשע (ע' 991, ש' 15 - 16). לפי ברגיתו, בשעה תשע היה בדרך לבתו. לאחר מכן שינה ابو טהא מגסטו ומספר כי ברגיתו התקשר אליו (ע' 993, ש' 16) והוא יצא להיפגש איתו סביב השעה 19:30 - 20:00 (ע' 993, ש' 5 - 6). בהמשך, שינה ابو טהא שוב את גרסתו ואמר כי אולי ראה את ברגיתו גם אחרי שחרור מהעבודה, והציג כי הוא לא זכר את אותו היום, מלבד את העובדה כי הוא זכר שבשעה 21:00 היה עם ברגיתו (ע' 999, ש' 23). בזאת לא די, אלא שלאחר מכן, חזר בו ומספר כי פגש את ברגיתו ליד בית המrankhat, בין השעה 21:00 - 22:00 (ע' 1,005, ש' 10). בהמשך סיפר, כי חיכה לברגייתו ליד בית המrankhat, וברגיתו הגיע רגל (ע' 1000, ש' 15), והם בילו יחד עם ابو עוד (ע' 1000, ש' 18). לעומת זאת, ברגיתו סיפר כי הגיע לרחוב צלאח-א-דין, ברכב עם

אבו טהא, לאחר שהם הסתובבו. לדברי ابو טהא, ابو של ברגיתி התקשר אל ברגיתי ובקש ממנו שיחזור הביתה (ע' 991, ש' 18) בסביבות השעה 22:00 (ע' 1,005, ש' 18). אולם לדברי ברגיתי, החליט לחזור הביתה מרצונו, ולא משומם שאבי התקשר, ובשעה 22:00 היה בביתו.

עוד, לפי דוח האיכון למכשיר הטלפון של ابو טהא נלמד, כי בשעה 20:41 שוחח עם ברגיתי, ولو היו השניים ייחדי, כפי שטען, מדוע שוחחו בטלפון?!

עוד לא ניתן להסתמך על עדות זו, מאחר שהעד עצמו העיד כי לא ניתן להסתמך על דבריו: "אני לאורך כל אור היום אני מעשן ניסס ואני לא זוכר" (ע' 1,011, ש' 11).

בשל האמור לעיל, מוצא אני כי אין בעדות זו לתמוך בגרסתו המכחישה של ברגיתי, ולאשר את טענתו כי בעת האירוע, כביכול, היה במקום אחר.

16. פלוני ברגיתי (29.6.15) (להלן - "פלוני")

באופן דומה, גם בעדות זו אין כדי לסייע לטענת האליבי של ברגיתי. עדות זו אף היא, נמצאה בלתי אמינה, וחיזקה את הרושם השלילי כי ברגיתי בדה את גרסתו המכחישה מליבו, ובקש לתמוך אותה בעדויות חזק.

הינה כי כן, ברגיתי סיפר כי בילה עם פלוני, החל מסביבות השעה 20:30. אולם, לדברי פלוני, הוא חזר מהעבודה ביום האירוע בסביבות בשעה 19:00 (ע' 1,015, ש' 5). אותו היוםפגש את ברגיתי, לפני כן דבר איתו בטלפון בסביבות השעה 20:30 (ע' 1,015, ש' 19). הוא חיכה לרגיתי יחד עם ابو טהא (ע' 1,015, ש' 23) ברחוב צלאח-א-דין (ע' 1,020, ש' 12), ובשעה 20:30 ברגיתי היה איתם ברכבת (ע' 1,020, ש' 17). הם בילו יחד כשעה וחצי, ברכבת, לאחר מכן כל אחד חזר לביתו.

מיד לאחר מכן, שינה העד מגרסתו ומסר כי פגש את ברגיתי בשעה 20:00 (ע' 1,019, ש' 18 - 23). ושוב שינה מגרסתו ומסר כי: "אני ואחמד ابو טהא הינו מחכים לו [ברגיתי], עד שהוא הגיע השעה היתה שמנונה, ישבנו בערך שעה, שעה וחצי משהו זהה, תשע עד תשע וחצי" (ע' 1,020, ש' 7 - 8). כך המשיך וגרע בין גרסאותיו ומסר כי פגש את ברגיתי קודם, בנפרד, בשעה 20:00, ברחוב צלאח-א-דין (ע' 1,022, ש' 11). חצי שעה לפני שפגש את ברגיתי, פגש את ابو טהא (ע' 1,022, ש' 15 - 17). בשעה 22:00 ابو של ברגיתי התקשר, וכל אחד הלך לבתו (ע' 1,021, ש' 3, זאת לאחר שהם כבר התפזרו (ע' 1,021, ש' 11). לעומת זאת, גרסתו של ברגיתי הוא חזר הביתה מרצונו, ובשעה 22:00 כבר נכח בבית. לאחר מכן הוא וברגיתי המשיכו ללבת יחד (ע' 1,021, ש' 14), ונכנסו דרך שער שכם לרחוב הוואדי (ע' 1,021, ש' 19 - 24). אבא של ברגיתי חיכה לו כשהם נכנסו לחוש (ע' 1,018, ש' 16).

17. נוכח האמור, איןני מקבל את טענת האליבי של ברגיתי, ובכך דוחה את גרסתו המכחישה.

ממצאים מהימנות ומסקנות

18. מעבר לדוחית טענת האליבי של ברגיתי, כאמור בגרסתו המכחישה, לא מצאתי כל טעם להעדיף את גרסתו החוזרת, כפי שנמסרה בעדותו בבית המשפט. אפרט להלן.

19. ברגיתי סיפר בעדותו בבית המשפט, כי כאשר נעצר, חש כי הוא צפוי לעונשה ארוכת שנים (ע' 97, ש' 3 - 5; ע'

98 ש' 23). כך גם מופיע במסמך מיום 5.6.14 (ת/75), בו מצין החוקר כי ברגיתו אמר בפניו: "...**אני יודע ויש לי הרגשה שאני הולך להיכנס כמה שנים לכלא**". חשש זה, מעיד עצמו כי לברגיתו הייתה סיבה של ממש לפחד מעונש ארוך שנים. נוסף על כך, ברגיתו אף מסר, בחקירתו ביום 5.6.14, כי הוקל לו כאשר קרא בפייסבוק, כי השוטר נפצע ממשום שנפל מגג של בניין, ולא משום שנפצע מפגיעה האבן. אמירות אלה מוסיפות ומלמדות על תחושת אשם שברגית חשב, מיד לאחר האירוע.

20. עוד נפוגעה מהימנותו ואמיןותו של ברגיתו מחמת שביעות בבית המשפט, חזר הלוון ושוב, ומספר כי אין הוא זכר פרטיהם, והוסיף כי הוא נהוג לעשן סמים וכותצאה מכך נפגע זכרונו (ע' 101, ש' 7 - 13).

21. אף בגרסתו החזרת, נותרו פערים רבים. ברגיתו ביקש מבית המשפט שיאמצץ את גרסתו המכחישה (ע' 105, ש' 19 - 22), תוך הסתייגות מכך שבאירוע הבוקר לא יידה אבני מהגגות, אלא מהרחוב. ניכר, כי ברגיתו ביקש שבית המשפט יאמץ את גרסתו המכחישה שלא באופן גורף, אלא יבדיל ממנה חלקית אמתה. בהתחשב בריבוי הגרסאות והפרטיהם, ובහינתן כי גרסתו המפלילה מקבלת משנה תוקף שעה שהוא מיטיב לחזור עליה מספר פעמים ובפרט רב, אינני מוצא כי יש לאמצץ אך באופן חלקית את גרסתו המכחישה.

22. ברגיתו טען, כי החוקרים ציינו אותו להפליל את הנאים על-ידי תמונות שהראו לו. במקומם אחר טען ברגיתו כי הפליל את הנאשם 1 שעה שהוא עלה במחשבתו באופן אקרראי.

23. ברגיתו ידע למסור מידע על סוג האבן שהושלכה ופוגעה בשוטר עדנהן. כך, הוא ידע גם בבירור רב, להבחן ולהבדיל בין אבני ריצוף ואבני חיפוי. לדבריו, הוא יודע להבדיל בין השתיים ממשום שהוא מתגורר בעיר העתיקה ויש בה אתרי בניה רבים (ע' 141 ש' 23), והוא אף עבד באתר בניה (ע' 142 ש' 13). לחילופין טען, כי ידע את סוג האבן לאחר שהחוקרים הראו לו תמונות. לעניין זה העיד השוטר מרעי, כי ברגיתו בחקירותיו, הפגן יכולת נרחבת להבדיל בין סוגי אבניים, ועל כן לא סביר שידע למסור תשובה ברורה וחד משמעית אך מהתבוננות בתמונות.

24. מסקנתי היא, כי יש ליחס ידיעה זו לכך שברגיתו אכן השתתף באירוע הערב, ידע היטב איזה סוג אבני סודרו על מעקה הגג בטרם הושלכו, כן ידע איזה אבן, פצעה את השוטר עדנהן.

25. ברגיתו הכחיש כי היה בעל כוונה תחילה לhidות אבני לעבר מתחלים (ע' 152 ש' 15 - 23). ברם, מדבריו ניתנים ללמידה על כוונה ברורה לhidות אבני לעבר עובי או רוח יהודים בעיר העתיקה, על רקע לאומני מובהק, ובעיקר כלפי מתחלים, כמו שהודה לעניין אירוע הבוקר. יש ללמידה גירה שווה לכונה זו גם בהתייחס לאירוע הערב.

26. ברגיתו סיפר, כי לו ולנאים 1 היכרות חברות מוקדמת ארוכת שנים. עם זאת, ברגיתו הפלילי באופן מפורש את הנאשם 1 בזירות האבן שפצעה את השוטר ((ת/63) חקירה מיום 5.6.14, ש' 8), ולא את יתר הנווכחים באירוע, אותם לא היה לו כל קשר מוקדם, ואף לגבי שניים מתוכם זהותם לא ידועה לו כלל (ע' 153 ש' 4 - 16). תמורה מדוע בחר דוקא להפליל את חברי מכל הנווכחים, אם יכול באותה הקלות לשבך אדם אחר שאין בהם יחסים. עובדה זו מחזקת את הגרסה המפלילה שמסר ברגיתו בחקירותיו.

27. ההגנה ביקשה להציג על פגמים בגרסה המפלילה שמסר ברגיתו בחקירותיו במשטרה. כן טענה ההגנה, כי גרסתו המפלילה של ברגיתו אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם 2, לפחות על המדרגות בעת האירוע. בהמשך לכך, טענה ההגנה, כי עדויותו של ברגיתו נסתרות על-ידי מסד הראות שהוצגו במהלך המשפט, כגון מחקרי תקשורת, עדויות השוטרים ממקום האירוע, ועוד. ברם, אין בסקרים אלה כדי לעורר ספק במקול גרסתו של ברגיתו,

שהיתה רציפה, אחידה וקוהרנטית. כמו כן, כפי שיפורט להלן, גרסתו המפלילה השתלבה עם עדויות וראיות נוספות, כך שבכל מקרה לא נותרה עדות יחידה, שדי למצוא בה סדק כדי לשמות את הקרע תחת תוכנה המפליל.

28. בשל האמור לעיל, מוצא אני לנכון לקבל את גרסתו המפלילה של ברגיטי, כמצטרפת למסד הראיות ונזקפת לחובת הנאשמים. לא נותר לי אלא לקבוע, כי עדות זו מצטרפת מכלול ראיות התביעה, וכשתו ערב, הן מהותן חזק זו זהו, ויצרת לנגד עיננו תמונה בהירה ושלמה המלמדת כי הנאשמים אחרים לאירוע ידיו האבנים בו נפצע השוטר עדנן.

עימותים בין הנאשמים וברגיטי

29. בעימות שנערך בין הנאשם מיום 11.6.14 (ת/33), שמר ברגיטי על זכות השתקה. הנאשם 2, מצדיו, הטיח ברגיטי כי הוא והנ帀ם 1 השתתפו באירוע, ורגיטי עצמה השלים את האבן שפגעה בשוטר. הנאשם 2 המשיך ומסר את מרבית הפרטים המפלילים, ובונחחות ברגיטי. ניכר כי הוא מדבר ברצף ולא מORA. לא זו אף זו, הנאשם 2 הטיח בפני ברגיטי את עניין ההתארגנות המקדמת טרם האירוע, והתוכנות לזרוק אבני על מתוחלים, שהתקיימה בהתקלות השכנותית ליד המכולת של חאפאז. כמו כן, אמר הנאשם 2 באופן חד משמעי, כי הוא לא השתתף באירוע. ברגיטי שמר על זכות השתקה, והסביר כי הנאשם 2 משקר, וכי הפליל את הנאשמים בחקירה, משום שפחד.

30. בעימות שנערך בין הנאשמים מיום 12.6.14 (ת/35), חזר הנאשם 2 על גרסתו לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, החל מההתארגנות המקדמת במסגרת ההתקלות השכנותית ליד המכולת של חאפאז, והפליל את הנאשם 1 ואת ברגיטי. כן הוא סיפר כי ראה את ברגיטי מסדר אבני על מעקה הגג, ואת הנאשם 1 נמצא לידו. הנאשם 2 מסר כי העליה לגג נמצאת ליד הבית של הנאשם 1. לבסוף, סיפר, כי ברגיטי השלים את האבן שפצעה את השוטר עדנן. הנאשם 1 דבק בטענת האלibi, כי היה בבתו בזמן האירוע בהיותו נתון למצער בית.

31. בעימות שנערך בין הנאשם 1 וברגיטי מיום 15.6.14 (ת/27), מסר ברגיטי כי הוא והנ帀ם 1 חברים, וכי שיקר כאשר הפליל את הנאשם 1, הן בזריקת האבן והבן בהשתתפותו באירוע. הנאשם 1 המשיך להכחיש כל קשר לאירוע.

32. ההגנה הפנתה לעימות בין הנאשמים, שם הוטה בגין מיום 10.6.14. בהמשך לכך, הנאשם 2 אמר לנ帀ם 1 כי לא ידבר בחדר העימות, שעיה שהחוקרים יצאו אותו, כי הוא מצולם. לדברי ההגנה, אמרה זו של הנאשם 1, מעידה כי גרסתו של הנאשם 2, המפלילה את הנאשם 1 ואת ברגיטי, שקרית. אולם לפי החוקר תימור, שנכח בעימות זה, הנאשם 1 הטיח בגין מסקר, מפני שידע כי החדר מצולם ודבריו מתועדים. מלבד זאת, הדגיש תימור, כי הנאשם 2 כי הוא משקר גם בשעה שהחוקרים נכוו בעימות. מוצא אני לנכון לקבל את ההסבר, כפי שהציג השוטר תימור.

33. מכלול העימותים מלמד אף הוא כי יש לקבל את גרסתו של הנאשם 2 לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, המפלילה את הנאשם 1 ואת ברגיטי במישרין, והוא עוקפין. כמו כן, בחינת העימותים מחזקת את גרסתו המפלילה של ברגיטי שעיה שבחר להפליל את חברו, הנאשם 1, ובשעה שנכח מולו חזר מהפלתו.

34. מכאן אפנה לבאר את גדרי המחלוקת בין הצדדים.

כפי שנזכר בהקדמה להכרעת הדיון, יריעת המחלוקה בפרשא זה נרחבת. ב特派员, בתמצית, היא כוללת שאלות רבות ביחס לעובדות המהוות את הבסיס, הקושרת את הנאים לאיורע:

"**כלל, מצאי עובדה הם המצד עליו בניו פסק דין כלו. רק לאחר שנקבעו העובדות לאשורן, ניתן לבחון את המצב המשפטי, ולגבש את התוצאה הסופית. כיוון שמדובר במסד - עליו להיות איתן יציב ולא סדקים ובקיים"** (ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) (פס' 8)).

אדגש, אין בדיון בגדרי המחלוקה, כדי לעורר סימני שאלה לעניין מצאי המהימנות שקבועתי לעיל, וביניהם קבלת גרסתו המפלילה של בריגתי, ואימוץ נתוני עובדה מפלילים מגרטשו של הנאשם 2.

שאלת הגישה אל הגנות

1. נתנו בכתוב האישום, האבן שפצעה את השוטר עדנאן, הושלכה מגג בית בעיר העתיקה. הצדדים היו חלוקים בשאלת הגישה אל הגנות. משכך, על המאשימה להוכיח, בין יתר העובדות, כי אכן ניתן לעלות על הגנות.

2. אבי לוטטי (ע/ת 31) (להלן - "לוטטי" / "השוטר לוטטי")

לוטטי העיד, כי ביום ירושלים היה בתפקיד בעיר העתיקה. לדבריו, דוח בקשר כי שוטר נפצע מזירות אבן ברחוב המג'לס, הוא רץ למקום ופגש את טובול (מפקד יחידת הר הבית ביום האירוע, להלן - "טובול") / "השוטר טובול"), והלה הורה לו ולצאות היס"מ, לעלות לגנות שעלה פי החשד מהן נזרקה האבן. לוטטי נכנס לתוך ה"חוש", אולם הדירים שפתחו בפניו את הדלת, מסרו כי לא ניתן לעלות אל הגג דרך דירתם. לוטטי המשיך עד שאיתר חצר דרכה ניתן לעלות אל הגג, טיפס ועלה.

לוטטי סיפר כי כשהגיע אל הגג, ערך סריקה ומaza אבניים רבות, חומרិ בנין, בלוקים ועוד, שהיו מונחים בקרבה לצד הרחוב בו נפצע השוטר עדנאן. בהמשך, לדבריו, נוכח לגלות כי על הגג היה גרים מדרגות. השוטרים ולוטטי ירדו במורדן והגיעו לדירה, שעלה דלתה דפקו מספר דקות קודם לכן, ונאמר להם מפי האישה שפתחה את הדלת כי אין מעבר לגג. לוטטי שאל את האישה כיצד בכל זאת יש מעבר לגג, והיא השיבה באופן לא ברור. או אז הגיע בחור ששמו ואיליד XXX (אחיו של הנאשם 1), המוכר לווטטי מעובdotו, וטען שהוא ביתה של דודתו. על כן הוסיף לוטטי, כי מרחוב המג'לס עצמו, אין כניסה לחצר זו, אלא דרך ה"חוש", וסביר כי ניתן להיכנס לחצר זו או דרך ה"חוש" כפי שתיאר, או דרך הגנות.

שמענו, כי לוטטי עלה לגג מיד לאחר שהושלכה האבן, על-פי הנחייתו של טובול. עדותם מהוות חיזוק לראיות הטבעה, ושוללת את טענת הגנה לעניין העדר גישה לגג ממנו הושלכה האבן. לוטטי אף שרטט בבית המשפט את תיאור הגג ודרכי הגישה אליו (ת/8), וסביר הסבר מוחשי וברור, ולא השאיר כל סימני שאלה בדבר אפשרות העלייה לגג, וכך העיד:

"**לדעתי כל אחד יכול לטפס את זה וכל אחד אה.. יכול אה.. לטפס על המקום הזה בלי בעיה, פשוט מאד טיפסטי את הסורגים בידים הרמתי את הרגליים לאדן החלון, עמדתי על אדן החלון**

טיפשתי את הסורג מלמעלה, שמתי את היד על ה... את אהה.. היד השנייה על הגג והרמתי עוד רגל על הسورגים שזה בעצם כמו מדרגות והרמתי את עצמי" (ע' 311-310).

לפיכך אני קובע, כי אכן קיימת גישה אל האגדות, לנטען בכתב האישום.

האם האבן הושלכה מהगג?

3. לשיטת ההגנה, לא הוכח כי האבן אכן הושלכה מהגג, כנלמוד מצילומי ההסטרה בעת האירוע. כך למשל נטען, כי האבן נפלה מתחת לסוכה, ועל כן אין זה אפשרי שהושלכה מהגג, שכן אם הייתה מושלכת מהגג הייתה נופלת בשטח פתוח, ולא תחת הסוכה. על כך הוסיף ההגנה וטענה מדווק לא נבחנה כל אפשרות כי האבן הושלכה מגג אחר, אלא דיווק מגג זה.

4. לדברי השוטר מרעי, התיעוד החזותי מראה כי האבן נזרקה מהגג, וכך לדידו, נלמד גם מיתר הראיות ומהודעותיו של הנאשם 2. מרעי הביע את רשותו מצפיה בסרטון באופן חוזר וחד משמעי:

"ראויים שהבן אדם עובר, השוטר עובר,...נופל ומתרומט בבדיקה במקום, תופסים את האבן מסתכלים לmuelea יש גג, אולי מה.... אבן צאת שיורדת במישור ישר שאתה רואה את המרחק שם מהסוכה עד לבחור בקושי שני מטר אולי מאיפה?...אתה רואה שזה סוף הסוכה, הגג פה והאבן ירד באופן ישר אתה רואה אותו מהגג עד לראש השוטר, הסוכה לא ממשין בישר...אני אסביר גם לבית משפט, נניח זה אהה.. זה פה הקיר של החניות מעל הקיר של החניות יש סוכה שהסוכה נגמרה כאן, האבן נזרקה בבדיקה מפה כאשר השוטר עבר רואים את זה גם מהירידה בגג עד ראש השוטר...".

עדות זו לא משaira כל ספק לכך שהאבן אכן הושלכה מהגג.

6. שלומי טובול (ע/ת 24) (24.11.14)

השוטר טובול העיד כי ביום האירוע שימש כמפקד יחידת הר הבית. טובול סיפר, כי זיהה את הגג ממנו ידו אבניים כאשר הגיע למקום בעקבות האירוע. עדותם מהווה חיזוק לעדותו של בריגתי, וכך גם מהווה חיזוק ליתר ראיות המאשימה.

טובול העיד, כי השוטר עדנאן פעל תחת פיקודו, והוא אחראי על פיזור "כלכליה" (מזון) לשוטרים. בעודו עושים כן, נתקבל דיווח על-ידי השוטר עדי עזר (להלן - "עזר" / "השוטר עזר"), כי השוטר עדנאן נפגע. כעבור דקה או שתיים, הגיע טובול למקום פצעתו ומצא אותו שכוב על הרצפה, לידיו שני חובשים ומסביבו נשף דם רב.

טובול ערך תחקור ראשון באמצעות השוטר עזר שמספר כי נזרקה אבן מהאגנות, ופגעה בשוטר עדנאן. עוד סיפר טובול, כי כאשר הגיע למקום, ראה אבניים פזורות על הרצפה ואת השוטר עדנאן נמצא מתחת לסוכה, ולא במקום בו נפל עת פגעה בו האבן. השוטר עדנאן נגרר אל מתחת לסוכה, כדי למנוע אפשרות שתפגע בו אבן נוספת. בשלב זה הגיעו למקום הקצין פאדי והקצין לוטטי. טובול ביקש מלוטטי שימצא דרך לעלות על הגג (ראו פס' 2). בשל הנסיבות מוקדמת של טובול עם הנאים וחבריהם, כמו שהיו מעורבים בהפרות סדר, ועל בסיס הערכה של המתגוריים בתוך ה"חש", הצליב טובול את אירועי הבוקר, וביקש מלוטטי שיוכנס לביתו של הנאשם 1 ויבדק האם רגלו פצועה מירוי כדורי הספג, שנורו לעבר מיד' האבני באירוע הבוקר. כך הוסיף, מחשבתו הראשונה הייתה כי ניתן לעלות לגגות מהחוש בו

מתגוררת משפחתו של הנאשם 1, בהינתן גם אירוע הבוקר היה על אותו הגג ממנה הושלכה האבן שפגעה בשוטר עדנהן. טובול סיפר כי ניתן לעלות על הגגות דרך הכותל הקטן, בסמוך לשער הברזל, ודרך החוש בו מתגוררת משפחתו של הנאשם 1, כפי שעשה הקצין לוטטי.

הסביר זה מורה בזדאות כי האבן הושלכה מהגג.

. 7. עד עזר (ע/ת 13) (24.11.14)

לפי עדותו של עזר, כשהגיע למקום בו נפגע השוטר עדנהן, ראה "אבן שהתפוצצה על ראשו לכמה חלקים", ופירט כי בעת שהאבן הושלכה מהגג הייתה שלמה, אך אחרי הפגיעה נשברה למספר חתיכות. גם הפעם, עדות זו חוזרת ומאשרת כי האבן הושלכה מהגג.

. 8. השוטרת תהילה אקע (ע/ת 22) (9.12.14), "מב"ט אלף"ם (להלן - "תהליה"/ "השוטרת תהילה")

השוטרת תהילה סיפה, כי היא מוצבת בחדר אירועים, בו מתבצע מעקב אחר הקלטות מצלמות המרשות את העיר העתיקה. תהילה תיארה כיצד מתבצע הדיווח ממערך ההקלטות, למשטרת, עת שמדובר על אירוע. בכלל, ההקלטות נשמרות לפחות יומיים-שלושה, עם זאת, כאשר המשטרת מודיעה על אירוע, מתבצעת שמירה של החומר הרלוונטי, לפי שיקול דעת, ולפי השכל הישר. לדבריה, ביום האירוע, בתאריך ה- 28.5.14, נתקבל דיווח ובוצעה שמירה במלואה מספר 28 המתעדת את האירוע, ואלה דבריה בתמצית:

"...ברגע שאני רואה את האירוע במלואה נזרק מלמעלה ויש לי קטע מעת שלא נותן לי את היכסי על הקטע הקרוב, אני לא אמורה לשמור את המצלמות אחרת אין גבול, אני, מה יש לנו כ'כ הרבה מצלמות אני צריכה לשמור את כל המצלמות למשל אם אירוע היה ברחוב גיא - אני אשמור את כל המצלמות של רחוב גיא? אני שומרת את הטריטוריה, שלפי ההיגיון פשוט שמכסה את האירוע" (ע' 360, ש' 1 - 6).

לטענת הגנה, שיקול הדעת שהופעל לעניין חיתוך המצלמות ושמירת ההקלטה להקה בחסר, ואני משקף את שלמות התמונה ממוקם האירוע. השוטרת תהילה השיבה, כי: "יש לך את האירוע זה נזרק מלמעלה, זה נזרק מלמעלה, והצלמה מראה בפירוש זהה נזרק מלמעלה אז מה יש לך לשמור עוד עשר מצלמות קידמה?" (ע' 360, ש' 30-31).

לחילופין טענה הגנה, כי גם שיקול הדעת אינו לוכה בחסר, יכול ונעשה טעות בבחירה מספר המצלמה, הנובעת מפעורים בצלום. השוטרת תהילה השיבה כי במקרים מסוימים עלול להיווצר פער: "הצלמה לא נותנת, 28 למשל היא נותנת את הקצה של האירוע יש פער ואחר כך יש עוד צלמה ועוד צלמה" (ע' 359, ש' 4-5)... "יש לך, יש לך, תבין אין כיסוי מלא יש שטחים מתים". אולם בכל הנוגע לענייננו, השיבה השוטרת תהילה: "לא, אין לך פער" (ע' 366, ש' 28).

במה שיר לדברי השוטרת תהילה, נכון אני לקבע כי אין ממש בענות הגנה כי שיקול הדעת בחיתוך המצלמות ובזיהוי מספרי המצלמות, לכה בחסר. עדותה של השוטרת תהילה נמצאה שרה ומהימנה, היא הבליטה את חולשות המערכת, וסיפקה הסבר המלמד על תמונה שלמה. תשובהותיה לענייננו היו חד משמעיות, ונמצא כי הן משתלבות היטב עם מכלול הראיות ויתר העדויות.

9. איני מוצא שקיים ספק בשאלת העובדה שהבן נזרקה מהגג (ממעל ממש), ומההג הספציפי אליו מתיחס כתוב האישום. כפי שחוור וועלה, בכל העדויות, וכך גם בעדותו של הנאשם, וכן בעדותו של ברגיטי, ולאחר שצפיתי בסרטון המתעד את זירקת האבן ונפילתה, אין כל ספק כי האבן נזרקה מהגג.

האם יודו אבנים באירוע הבוקר מהगות?

10. בעדותו בבית המשפט, הודה ברגיטי באירוע הבוקר, אולם, על מנת לנתק את קשרו לאירוע הערב, העיד ש אינו מכיר את גג הבית ובמה שרך הכחיש כי באירוע הבוקר יידה אבנים מהגג (ע' 116, ש' 13 - 14).

11. במקביל מסר פרטיים המעידים אחרת; ברגיטי ידע, כי ניתן להגיע בדרך החצרות או דרך הבתים (ע' 114, ש' 10), בשל העובדה שהבתים בעיר העתיקה קרובים זה לזה וכן ניתן לעלות מכל מקום (ע' 114, ש' 14-15). בנוסף, ידע כי **"הגג של השירותים פתוח ויש בו כמו אסבטט, עיגול פתוח"** (ע' 123, ש' 22), וכי הגג מושך במרוצפות בבעז' ((ת/64) חקירה מיום 8.6.14, ש' 68). על כן הוסיף ברגיטי, כי מהרחב לא ניתן לראות את שטח הרצפה של הגג (ע' 124, ש' 10). ברגיטי אף תיאר בארכיות את המסלול המוביל בין הגגות. לדבריו הוא ידע זו מידעה כללית: **"לפי ההיגיון אין עולמים לשמה"** (ע' 134 ש' 24). אולם, מדובר אלה ברור כי רק מי שנמצא על הגג יכול לראות את שטח רצפותו, כן ברור כי ברגיטי עצמו נכח על גגות הבתים.

12. היכרתו של ברגיטי עם גג הבית, נלמדת עוד מראשית חקירותיו, בהן מסר, כי הן באירוע הבוקר, והן באירוע הערב, הוא היה על אותו הגג, הלא הוא הגיע ממנו הושלכה האבן שפצעה את השוטר עדנאן. הוא אף מזכיר כי באירוע הבוקר הוא נורה על ידי השוטרים כאשר ניסה לברוח בין הגגות ((ת/63) חקירה מיום 5.6.14, ש' 24) בבית המשפט מסר כי השוטרים ירו לעברו מהגגות (ע' 124, ש' 17) בעוד שהוא חמק בין הבתים (ע' 124 ש' 19), ולבסוף נפגע מירי ברגלו הימנית (ע' 125 ש' 4). כך סתר דבריו, חזר וחזר.

13. עדותו של תיימור חיסאוי (עת 3) (9.12.14), שמשה חיזוק לכך שבאירוע הבוקר ברגיטי אכן יידה אבנים מהגגות. השוטר תיימור השתתף באירוע הבוקר, בעת ידו האבנים, והuid באופן חד משמעי שאינו משתמע לשתי פנים, כי באירוע הבוקר יודו אבנים מהגגות, ובתמצית:

**"אני רואה שם, אני רואה בן אדם שmagiu לך מה גג עצמו וזרק, עבר השירותים שנמצאים
למטה... היה שניים...אחד מהם אה... כשהרינו את הcador הראשון של הספוג הראשון הוא נעלם
והשני זה שחתך את הcador ברגל... על צד הגגות ש, אותם צד - צד ימין... ברוח, הכל מחובר שם
קפץ לאיזה, מג לגג ונעלם...לא ממה שזה אמר, הוא היה למעלה על הגגות, זה גבוה"** (ע' 401).

עדות זו אף מחזקת בנקודת המפלילה של ברגיטי, משומ ששם השוטר תיימור, העיד כי צבעו של הגג "לבן" (ע' 413, ש' 7), והרי שלפי ברגיטי, צבע רצפת הגג הוא בז'. איני מקבל את הסברו של ברגיטי, כי למד על תיאור הגגות אך מהתמודנות שהראו לו החוקרים, או אף **"ההיגיון"**. ניכר כי ברגיטי היכרות ברורה וקרובה עם הגגות, ובהתאם לכך נכון אני לקבע כי ביום האירוע היה ברגיטי על הגגות באירוע הערב, עובדה המחזקת את גרסתו המפלילה.

מקום פציעתו של השוטר עדנאן

14. לשיטת ההגנה, השוטר עדנאן לא נפגע תחת הגג ממנו, על-פי החשד, נתען כי הושלכה האבן.

15. טענה זו הופרכה במהלך המשפט, על-פי עדותו של השוטר עזר (24.11.14). עזר העיד, כי הוצב ביום האירוע, במסגרת תפקידו, ברחוב המג'lis בעיר העתיקה. בעודו שם, ראה את השוטר עדנאן מגיע מכיוון שער המאג'lis, הר הבית, עם מנוט מזון בידו, ולאחר כמה שניות שמע קול נפילה. כאשר הסטובב ראה את השוטר עדנאן שכוב על בטנו, על רצפת הרחוב, והוא מדם. הוא רץ לעברו והזעיק את הכוחות. לאחר מכן, היזהו את השוטר עדנאן מהמקום בו נפגע, אל מתחת לסוכה, כדי שלא יגע מאבו נספת. עזר העיד, כי החובשים היזו את השוטר עדנאן לאחר שהוא נפגע מהאבן, קצת ימינה, אל מתחת הסוכה. לדבריו, מצפיה בתיעוד חזותי נלמד באופן ברור כי בשעה שנפגע השוטר עדנאן מהאבן, הוא לא נפל מתחת לסוכה, אלא הועבר לשם לאחר שנפגע.

16. עדות זו מהוות חיזוק לכך שהשוטר עדנאן נפגע מהאבן, שלא בהיותו מתחת לסוכה, אלא ברחוב מעלה יש גישה ישירה בין הגג ורצפת הרחוב, ומצטרפת למסד הריאות הכלול. בכך מהוות חיזוק נוסף לראיות התביעה. היזתו של השוטר עדנאן ממוקם פצעיתו, לא מנתקת את הקשר בין האבן שהושלכה מהגג, למקום פצעיתו המקורי.

זהות הדמות בסרטון האירוע ודרך הגישה לחוש של משפחת XXX

17. ההגנה טענה, כי בסרטון המתעד את האירוע, רואים דמות הולכת מתחת לצלמה 24, הממוקמת הרחק מזירת האירוע, ומתעדת את הדמות כשהיא צועדת לכיוון הנגדי לזרת האירוע. לדברי הגנה, דמות זו הוא לא אחר אלא ברגית עצמו. ואסביר, כי בהינתן והדמות הנראית בסרטון הוא אכן ברגית, יתרור, לבורה, ספק בכך שברגית היה על הגג בעת האירוע, ותפגע גרסתו המפלילה.

18. לשיטת המאשימה, אין מדובר ברגית. אולם, גם אם מדובר ברגית, הדמות נראית למרחוק קצר מאוד מהרחוב שבו התרחש האירוע, שצולם בצלמה 28. בצלמה 24, ישבת כמעט על אותה הצומת, מספר מטרים קדימה ממנה, כך שאין אפשרות זו כדי לשלול את הקשר של ברגית לאירוע. עוד טענה המאשימה, כי גם אם מדובר ברגית, מהמקום בו צעד ישנה דרך עיקוף ממנה מגעים בזמן קצר אל החוש של XXX, המוביל אל הגג.

19. בהמשך לחלוקת זו, במקביל לשמיית העדויות בבית המשפט, נשלח לעיר העתיקה השוטר עליאן ערוף (ע/ת 10) מצויד בצלמה, כדי לצoud באורה הדריך, בה צעדה הדמות בסרטון, והגיע בסופה לחוש של משפחת XXX. על דרך זו, הוכיחה המאשימה באופן שאיינו משתמש לשתי פנים, כי ניתן הגיע אל הגג מהחוש בו מתגוררת משפחת XXX, זאת מלבד דרכים הנוספות לגבייה עלתה מחלוקת. כך נלמד מעדותו של השוטר ערוף (3.6.15) : **"כל שוטר חדש שבא, מכיר את כל המבאות, כל השערים, כל החושים... אף אחד לא הדריך אותו. אני מכיר את הדרך הזאת"** (ע' 603, ש' 23).

20. דברים אלה מאשרים את המסקנה, כי גם לו הייתה מאמץ את גרסת הגנה כי הדמות הנצפת בסרטון היא דמותו של ברגית, הホールך לכיוון הפוך מקום האירוע, אין בכך סתור את האפשרות שברגית המשיך את דרכו באותו כיוון הפוך, ולבסוף הגיע בקהלות אל הגג ממנו יודו האבניים. משכך, שכן אני לא מאמין עדת המאשימה, כי אין הכרח לקבוע כי הגישה לגג היא מבית משפחתו של הנאשם 1, או לחילופין מבתים אחרים, שכן הוכח כי ניתן הגיע לגג דרך החוש" בו מתגוררת משפחת XXX.

21. אזכיר בהערה, כי הסרטון הוקן לעדים במהלך המשפט. מבלתי להפנות לכל העדויות, אזכיר כי לא הייתה תמיינות דעים בזיהוי הדמות. ברגית עצמה אף לא זיהה עצמה כמו שצועד בסרטון.

22. לשיטת ההגנה, לפי דוח האיכון הטלפון של ברגיטי (ת/77), בשיחה בת שש שניות, שנערכה בשעה 20:45, אוטר ברגיטי באנטנה הסמוכה לחברת החשמל, בזרחה העיר, כ- 150 מטר מבית המשפט המחויז, כפי שמסר ברגיטי בגרסתו המכחישה. בשל כך, טענה, כי לא ניתן לקבל את העובדה ששאר שיחותיו מאוחרות תחת האנטנה של "ישיבת הכותל", פשוטה. על כן הוסיפה הגנה, כי חלק מהשיחות שזו בקשר הנידי של ברגיטי, נערכו עם האנשים איתם טען שבילה בגרסתו המכחישה. לשיטת ההגנה, בעובדות אלה יש כדי לתמוך בגרסתו המכחישה של ברגיטי, ולשלול את גרסתו המכחישה.

23. עיון בדוח איכון הטלפון של ברגיטי (ת/77), מעלה כי אוקן בשעות 19:05, 20:25, 20:28, 20:29, 20:31, 20:32, 20:40, 20:41, 20:42, 20:43 באנטנה של ישיבת הכותל, בעיר העתיקה. בשעה 20:45, אוטר ברגיטי תחת האנטנה של "בניין חמי ירושלים". האיכונים מלמדים, כי בערב האירוע, באופן רציף, ברגיטי שוחח בטלפון הנידי. ברם, משעה 20:45 עד השעה 21:45, לא נרשמה כל פעילות בקשר הטלפון הנידי שלו, הינו, בזמן האירוע. כן גם נלמד מאיכון הקשר הטלפון של הנאשם 2. לאחר מכן, בשעה 21:43 והלאה, אוטר שוב תחת האנטנה של ישיבת הכותל. נלמד כי לאורך כל שעות הערב, ברגיטי מאוחרת תחת האנטנה של ישיבת הכותל, בעיר העתיקה, ובעת האירוע, וכשלושת רבעי השעה שלאחריו, לא נעשה שימוש בקשר הטלפון של ברגיטי. עם זאת, קיימת שיחה אחת, שנרשמה באנטנה אחרת, הקרויה לרחוב צלאח-א-דין.

24. הדעת נותנת, כי אין בכך כדי להפריך את האפשרות שברגיטי השתתף באירוע, שכן האבן פצעה את השוטר בשעה 21:00. בנוסף, אין בכך כדי לאשר את גרסתו המכחישה של ברגיטי, שהרי לפיה שהוא שחה ברחוב צלאח-א-דין עוד משעות הערב המוקדמות, והרי שמדובר אף בשיחת טלפון אחת, בשעה 20:45.

סיכום ממצאי עובדה, ומסקנות

25. מסקנתי החוד משמעית ונעלה מספק היא, כי ההגנה לא הצליחה להעלות ספק בעובדות המתוארכות בכתב האישום. גדרי המחלוקת הוכרעו בזה אחר זו, וממצאייהן תומכות בגרסת המאשימה.

.7. שימוש באמצעי חקירה פסולים ומחדרי חקירה

1. בנוסף למחלוקת העובדתית בעניין שלפני, לשיטת ההגנה נפלו מספר פגמים בשלב ניהול החקירה, ויש בהם כדי לפגוע בתשתיית הראייתית שהוצגה. לדברי הגנה, חקירות הנאים וברגיטי נעשתה תוך שימוש באמצעות פסולים, בנוסף ביקשה להציג על מחדרי חקירה.

שימוש באמצעים פסולים

לדברי הגנה, בהתאם לעדותו של ברגיטי בבית המשפט, הודהו נגבו תוך שימוש באמצעות פסולים, והם שהביאו אותו למסור את הגיסה המפליליה. כאמור, מדובר באמרת חוץ של עד. ההחלטה שללאחר החלטת ישכרוב, הרחיבה את הירעה, כך שהלכה זו חלה גם שמדובר בהודעת עד, להבדיל מאמרת נאשם:

"...כידוע, הלכה זו יוצרה דוקטרינת פסילה יחסית, מכוחה מוסמכות הערכאות להורות על אי קבלותה"

עמוד 42

של ראייה שהושגה בדרכים שאינן כשרות. האם תחולתה של ההלכה מוגבל למצבים בהם האמצעי הפסול שמש בחקירותו של הנאשם דזוקא? התשובה לכך שלילית. דוקטרינת הפסילה "AINA MAGIBLA" עצמה להוזאות נאשם, ותחולתה היא כללית - על כל סוג הראיות בהליך הפלילי אשר הושגו שלא כדי על-ידי רשות אכיפת החוק" (שם, בפסקה 38). משכך, ההלכה עשויה לחול גם מקום בו נעשה שימוש באמצעי פסול בחקירותו של עד"... (ע"פ 5002/09 מדינת ישראל נ' זאנו (2.12.10) (פס' 17).

אדגיש, כי אין מדובר בשאלת קובלותן של הודעותיו, אלא אך בבחינת משקלן. משכך יש לבחון האם הודעתו של ברגיטי נגבו שלא כדי תוך שימוש באמצעים פסולים, כך שאין להעדיין על פני עדותם בבית המשפט.

טענות נגד החוקר טרוד'

3. ההגנה טענה, כי בחקירותו של ברגיטי רמזו לו החוקרים, שעליו להפליל את הנאים על-פי תമונותיהם, שהוצגו בפניו שלא במסגרת החקירה הפורמלית, המתוועדת, אלא מוחץ לחדרי החקירה. לדבריו השוטר מרעי (23.11.14), מצב זה לא קרה, ובleshono: "**לא היה ולא נברא**" (ע' 27, ש' 4). על כך הוסיף כי כשיטת החקירה, לא מציגים לחשוד תמונות של אנשים, מדובר בשני חברים של ברגיטי, ולכן לא ברור מדוע בחר להפליל דזוקא אותם. כמו כן ציין מרעי, כי ברגיטי חזר על גרסתו המפלילה באופן רציף ואחד, מספר פעמים, ומרצונו הטוב והחופשי.

4. לדבריו השוטר טרוד' (עת 6) (3.5.15) ("השוטר טרוד'"), הוא אכן יצא אל החצר עם ברגיטי, שעה שעלה בה עמו ההחלטה החקירה, והוא נעצרה על מנת שיזחלף הדיסק. בזמן זה, הם עשו ייחד סייריה, וברגיטי התוודה בפניו כי הוא מעוניין ל"סימן עם העניין הזה". לדבריו טרוד', הוא אמר לברגיטי שימתן להמשיך את דבריו לעת שיחזו לחדר החקירה, וכך קרה.

5. ברגיטי טען, כי בחקירותו החוקר טרוד' התנצל בפניו. התנצלות זו, לשיטת ההגנה, מלמדת כי טרוד' התנהג כלפי ברגיטי בדרך פסולה, וביקש לחזור בו. ברם, טרוד' סיפר כי התנצל בפני ברגיטי מפני שבדרךו לחקירה דרכ' שלא בכונה של שרשת האזיקים שלרגליו, כתוצאה מכך מעוד ברגיטי ונפל.

6. ברגיטי טען כי החוקר טרוד' איים עליו כי יעוצר את אחיו, ואף ראה לו דוח מעצר שמעיד על כך שהוא עתיד להיעצר. לדבריו טרוד', מצב זה "**לא היה ולא נברא**". עם זאת ציין טרוד', כי אמר לברגיטי שבמי שפחתו יזמננו לחקירה, ככל שהם יצטרכו לאמת את גרסתו. כך, לדבריו, אמר גם לנאים 1 כאשר הלה טען כי היה במקום אחר בעת האירוע.

7. איני מוצא כל פסול בכך שהחוקר טרוד' ציין, אף אם חזר וצין, כי בני משפחתם של ברגיטי והנאים 1 יזמננו לחקירה. בנסיבות המתוועדות, שעה שהשנים טענו "במקום אח הינו", ובמי שפחתם יכולים לשמש עדדים להפרכה, או לאישוש טענה זו, אין בכך כל 이유 שיש בו כדי ללמד על שימוש באלימות. נהfork הוא, כל אימת שעובדה זו יקרה לחץ בקרב הנאים 1 וברגיטי, יש לראות בכך חיזוק לכך שתענטם "במקום אחר הינו", יסודה שקר, שאחרת מדובר בחששו שיזמננו בני משפחתם לחקירה?!

טענות נגד החוקר טפלא

8. ההגנה טענה, כי על-פי עדותו של ברגיטי, בחקירותו ביום 3.6.14 החוקר טפלא ראה לו תמונות של הנאים, שם בפניו רמזות על מנת שיפליל אותם וישוחרר לבתו. טפלא השיב כי מצב זה לא קרה, וחיזק את דבריו בכך שעם

הפלת הנאשמים, הפליל ברגתי את עצמו, ואם כך כיצד יתכן שישוחרר.

9. הגנה טענה כי בחקירה מיום 4.6.14 החוקר טפלא אמר לברגתי כי בחקירה מיום האמול מסר לו פרטיים מפליליים. אולם, לדבריה, כאשר מקשיבים להקלת החקירה, נלמד כי בחקירה מהיום 3.6.14, לא נמסר לברגתי כל פרט מפליל. מכאן טענה הגנה כי הפרטים המפליליים נמסרו לברגתי שלא במסגרת החקירה המתועדת. טפלא דבק בגרסתו כי לא היה כל מצב בין החקירה בו מסר פרטיים מפליליים לברגתי.

10. לא מצאתי כל טעם להעדיף את טענות הגנה, או את דבריו של ברגתי, על פני דבריו של טפלא. מצאתי והתרשתי מעדותו של טפלא כאמינה ומהימנה, ואציגו כי הלה שב להיעד בבית המשפט יותר מפעם אחת, אך שלא נותר לי אלא לקבוע כי עדות זו מצטרפת אף היא ליתר ראיות התביעה, ומשמשת חיזוק להן, בהיותה מחזקת את חוסר אמינותו של ברגתי.

סיכום

11. איני מקבל את טענת הגנה, ודברי ברגתי, כי חקירותיו נעשו תוך שימוש באמצעותים פסולים. החוקרים העידו בזה אחר זה, כי הלה הרוח בחקרתו של ברגתי, היה נעים ולא שרתה אויריה מתוחה. **"לא, ספציפית ברגתי אני התחררתי אליו מכך, הוא אפילו, כאילו הייתה לנו אם تستכל לכל החקירה שיחות חולין אפילו זה.."** (ע' 432, ש' 31). לדבריו של טרודי, הלה הרוח בחקרתו של ברגתי היה **"מאוד נעים"**.

12. יתר על כן, ברגתי עצמו לא טען, באופן ברור, כי החוקרים נגנו כלפי באמצעותם פסולים. הפנה לעניין זה באופן מעומעם, כך לדוגמא אמר: **"היטם או עלה אני לא יודע בדיוק מי, אח שלי היה עצור, הי מסמכים לעצור את אבא שלי ואחים הקטנים שלי ותחילה לספר לי על כך שרוצים להרשות את הבית שלי או שהוא צהה"** (ע' 154 ש' 12-10). סבורי, כי לו היה ניתן ברגתי למצב לחץ אמיתי, היה לכל הפחות זוכר לתאר אתחויתו. משכך, לא התרשתי כי ברגתי חווה לחץ פנימי בשעת החקירה, כן גם לא התרשתי כי החוקרים פעלו מולו תוך שימוש באמצעותים פסולים.

13. בנוסף, ברגתי עצמו, במהלך משפטו שהתנהל במקביל למשפט זה, לא טען כל טענת זוטא. על כן, התרשתי כי, כי גם אם חווה ברגתי בחקרתו לחץ מסווג צהה או אחר, הרי שאין המדבר בלחש שגרם לפגיעה בעלת עצמה מיחדשת, ובוודאי לא לחץ צהה שגרם לו למסור את הגרסה המפלילה, ולחוור עליה באופן ארוך ומפורט, מספר פעמים. ברגתי נחקר מספר רב של פעמים, ובכל הפעמים בהן מסר את גרסתו המפלילה, ידע לתאר את הפרטים, ואת פרטי הפרטים, בשעת מעשה, לפני ואחריו. גרסה זו גם משתלבת עם גרסתו של הנאשם 2, ועם יתר הראיות.

14. בנוסף לטענה כי יש לפסול את הודיעתו של ברגתי בגיןוק שנגנו ממנו שלא כדין, באי כוח הנאשמיםניסו להטיל ספק במצב מודעותו של ברגתי הן בעת אירע הערב, והן בעת חקירותיו, וזאת בשל שהUID על עצמו כמי שצורך סמים. אולם, ככל שברגתי נוהג לעשן סמים, וכך גם העיד על עצמו, העדויות השונות שמסר, ובמועדים שונים, מלמדות כי ברגתי שולט במרקם הפרטים, הן בשעתאמת והן במסירת הגרסה בדיעד. משכך, לא מצאתי להפחית ממשקלה על עדותו בשל מצב תודעתי נפסד בהיותו משען סמים.

15. לסיום, הגנה העלתה טיעוניה שונות במטרה להוכיח כי במהלך החקירה הופלו לחצים על ברגתי כדי שיפليل את הנאשמים. אולם, שני דברים עיקריים נעלמו מעני הגנה: האחד, המדבר בחקירה שמוסאה עבירות אלימות חמורות. טענה כי הופעל על ברגתי לחץ שעה שהטיחו בפניו כי ישאר במעצר לתקופת זמן ארוכה, או כי הטicho בו כי

קיימות ראיות המפלילות אותו ואת הנאים, אינה עולה כדי ליחס שאינו סביר בכל חקירה שהיא, קל וחומר כאשר מדובר בחקירות בגין עבירות אלימות חמורות, שבוצעו בנסיבות חמורות. השני, לברגתי, כשלעצמו, לא היה כל עניין להפליל לחינם את הנאים, שעה שగרטו המפלילה, מפלילה באופן ישיר גם אותו בכל האירוע על פרטיו. משכך מוצא אני כי אין לגרוע ממשקל הודהותיו של ברגתי, כן אינני מוצא שיש להעדייף את עדותם בבית המשפט.

16. בנוסף בקצרה, כי בהתייחס לנאים 1 טענה ההגנה טענות דומות. כך טענה, כי טרודי איים עליו שהוא אסור לשנים ארוכות, והוסיף ואיים כי במידה והוריו יזמנו לחקירה הם יושפלו, אולם טרודי הכחיש כי כך עשה. עוד נטען, כי טרודי השתמש בקללות נגד הנאים 1, ואיים עליו כי יחרשו לו את הבית. כך לדוגמה נטען, כי טרודי פנה אליו כ"שקרן בן שקרן". טרודי הודה כי אכן פנה אל הנאים 1 בכינוי גנאי זה. אולם הסביר כי זה אף שיקף את הלך הרוח של החקירה, בה נהג הנאים 1 בחוץ החקירתיים ואיים כי ישתגע אם יזמנו את אימו לחקירה. מלבד זאת, הנאים 1 חזר וענה לחוקרים בלבד, ותו록 התגורות: "...הLN הרוחות אדוני יהיה מתוח, כל עוד אין בו שימוש באלים מותר לי לבוא לצחוק, מותר לי זה, אבל, כן, LN הרוחות יהיה". התרשםתי כי טרודי העיד בכנות, והוא אף האריך וטייר את האווירה העכורה שאפיינה את חקירתו של הנאים 1. משכך, מקבל אני את דבריו ודוחה את טענות הנאים 1. מלבד זאת, אין לייחס לטענות אלה משקל רב, שעה שהן נטענו לראשונה בשלבי המתקדים של המשפט.

17. לבסוף אזכיר, כי ההגנה חזרה על טענתה, כפי שנטען במשפט החוטא, כי החוקרים בכלל, הפעילו כלפי הנאים וברגתי לחץ רב בחקירות, זאת בשל היכרות מוקדמת עם השוטר עדנאן. טענה זו יכולה להיות נכונה ככל שהראיות הקשורות את הנאים לאירועו, היו דלות. ברם, במקרה שלפני התשתיית הראייתית קושرت את הנאים לאירוע הערב, וראיות יש למצביע, כך שהטענה להיכרות מוקדמת זו אינה מורידה או מעלה דבר.

עדות בפני מDOB

18. המDOB, המכונה "שאהר" (עת 12, להלן - "הDOB"), העיד ביום 3.8.15, והסכם הפעלתו הוגש בתחילת עדותו וסומן ת'5. צוין, כי הוצאה תעודת חיסין באשר לחלק מהסתכם, ופרטים שיכולים לגלוות מהו זהות המDOB לא נחשפו.

לדברי המDOB, טרם נכנס לתאו של אחמד ברגתי, ידע כי שמו הוא אחמד בריד [כך בפרו, צ"ל ברגתי], שהוא מהעיר העתיקה, ושהלה חשוד ברצח או ניסיון לרצח, שבוצע בשבוע שעבר לדיבוב (ע' 648 ש' 13, 15 ו-19). כן ידע, כי מטרתו היא "להוציא" מברגתי הודהה (ע' 651 ש' 26 - 28, וע' 657 ש' 16 - 20).

על פי עדותו, המDOB ששה יחד עם ברגתי במשך ימים - שלושה (ראו כתוב מימים 3-5/6/14 (ת/70), כאשר ביום השלישי יצא מטה המTHR (ע' 649 ש' 24). מהחקירה הנגדית עולה, כי תחילתה, ביום הראשון בו שהו השניים יחד, סיפר לו ברגתי במא הוא חשוד, אך טען שהוא לא קשור למעשה (ע' 650 ש' 8 - 15 וע' 651 ש' 21 - 23). המDOB הסביר שביום הראשון היה רק "דיבור כללי" (ע' 652 ש' 29 - 31). עוד אמר המDOB, כי ברגתי סיפר לו כבר אז, שהסתובב מול מצלמות האבטחה שבעיר העתיקה על מנת שייראו אותו ולא יחודו בו בביצוע עבירה (ע' 650 ש' 16 - 21). ביום החקירה חידד המDOB את האמור, והבהיר שברגתי אמר שלאחר שראה השוטר נפצע, עבר ליד המצלמות בעיר על מנת שלא יחודו בו (ע' 676 ש' 6 - 16).

ביום השני, כך המDOB, נלקח ברגתי לחקירה ולאחר ששב אמר למDOB שהוא בחקירה והחל לגונל לפניו את אשר עשה (ע' 653 ש' 13 - 15). צוין, כי בתשובה לחקירה הנגדית, אמר המDOB כי הוא אינו בטוח אם ברגתי סיפר

לו את האמור בערב היום השני או בבוקר היום השלישי (ע' 653 ש' 27 - 31 וע' 654 ש' 1 - 3). לעניין זה ראו חילופי הדברים בין המذובב לברגיטי ותיארו של זה האחרון את האירוע על זריקת האבן על ראשו של השוטר (ת/70, מיום 5.6.14, ע' 12, ש' 1 ואילך). ברגיטי מתאר את האבן שנזרקה על השוטר כ"בלוק בלוק...זה ירד עליו ושם אונטו **באדמה...אנחנו מדברים על גובה של עשרה מטרים, يعني אנחנו אמרנו שהוא חלס...מת**". ובהמשך (שם, ע' 24,

עו"ד רסאס ביקש לדעת האם ברגיטי סיפר למذובב כי הוא נעצר עקב חשד לעבירה לאומנית כמו גם עבירת סמים. המذובב השיב, כי לא כך היה. לדבריו, כאשר דיברו השניים על מעשי הנאשם, קרי ניסיון הרצח והריגת האבנים, לא דיבר ברגיטי על סמים והוא התרשם שמדובר באדם שאינו תחת השפעת חומר זה או אחר וכי הוא מבין את אשר מתרחש (ע' 663 ש' 25 - 28 וע' 668 ש' 16 - 30). המذובב הוסיף, כי "תיכון שברגיטי דיבר על כך שפעם נעצר עקב עבירה סמים או שהוא (המذובב) אמר על עצמו דבר דומה (ע' 668 ש' 21 - 22).

המذובב השיב, כאשר נשאל אם ברגיטי אמר שבמי משפחתו לוחצים עליו, כי "**משהו אני זוכר היה מדובר על המשפחה**" (ע' 683 ש' 27 - 31).

19. ההגנה העלתה מספר טענות נגד המذובב: ראשית, כי ברגיטי סיפר למذובב כי החוקרים משתמשים נגדו באליםות (ע' 664, ש' 19-16), וכי ברגיטי שיתף את המذובב בכך שהפעילו עליו לחץ נפשי על דרך איומים על משפחתו (ע' 683, ש' 29-27). שנית, כי ברגיטי אף "התבררב" בפני המذובב בעניין ידו"י האבנים על רקע לאומני, ועל כן אין לייחס משקל רב לדבריו (ע' 669, ש' 26-23); שלישיית, כי גרסת המذובב לוקה משום שתוכן הדיבוב הועבר על-ידי המذובב לחוקרים, ביום לאחר ששוחח עם ברגיטי (ע' 679, ש' 28); רביעית, כי ביום הראשון בו שוחח המذובב עם ברגיטי, סיפר הלה למذובב כי היה בעיר העתקה עם חבריו, אולם המذובב לא העביר מידע זה לחוקרים, ומידע זה מחזק את גרסתו המכחישה של ברגיטי, ושולל את מעורבותו באירוע (ע' 680, ש' 11-15); חמישית, כי לאחר שברגיטי מסר את גרסתו המפלילה, המذובב לא שב פעם נוספת לשוחח עמו, ויש בכך כדי להחליש את גרסתו המפלילה, לאחר שהוא מסר גרסאות סותרות (ע' 682, ש' 26 - 31).

20. עדות המذובב בבית המשפט בהצטרכו ליתר העדויות, מפריכה את כל טענות ההגנה המנוירות לעיל. המذובב סיפר כמו יתר החוקרים, כי ברגיטי דיבר באופן חופשי ופתוח, ולא התרשם כי היה נתון לחץ או فعل מתוך أيام (ע' 668, ש' 27). ברגיטי אף שיתף את המذובב כי הוא עזר בניסיון לרצח, ידו"י אבנים. על כך הוסיף מרצונו והתוודה בפני המذובב, כי הוא ראה את השוטר שנפצע ואת הדם שאיבד, וחשב שהוא נפטר במקום הפיצעה (ע' 676, ש' 2 - 3). עוד סיפר ברגיטי למذובב, כי לאחר האירוע, בכוונת תחיליה, עבר ליד אחת המצלמות בעיר העתקה, על מנת שלא יקשרו אותו לאירוע (ע' 676, ש' 6 - 10).

מחגלי חקירה

21. ההגנה טענה למספר מחגלי חקירה:

ראשית התיחסה ההגנה לטענות האלibi של הנאשם 2 וברגיטי. לדבריה, החקירה לוקה בחסר מפהת שלא נחקקו עדים על מנת לאשר את טענת האלibi של ברגיטי. לחילופין, לא נעשו כל פעולות חקירה על מנת לאמת את גרסתו המפלילה. עוד נטען, כי לא נעשתה כל פעולה חקירה על מנת לאשר את טענת האלibi של הנאשם 2. לעניין זה נאמר, כי:

"משמעותה חשוד הנתון במעצר טענת אלibi, על המשטרה לחקור טענה זו, כדי לאשרה או

להפריכה. מטרת החקירה אינה מציאת ראיות להרשעתו של החשוד, אלא איסוף ראיות לחשיפת האמת, בין אם זו עשויה להוביל לזכותו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (קדמי, על הראות, חלק שני, ע' 855).

ברם, נחה דעתך, לעניין זה שאין מדובר במחדר חקירה, זאת ממש שברגתי חזר בצורה מפורטת ועקבית על גרסתו המפליליה. מרצינו החופשי והטוב, כפי שהובחר לעיל (ראו סעיף ו'). משכך, התיתר הצורך לשוב ולבחון את גרסתו המכחישה, ובתוכה את טענת האליבי (כך גם הסבירו החוקרים, ראה עדותם של מרעי). טעם זה עומד בעינו גם בהתייחס לטענת האליבי של הנאשם 2. גרסת האליבי שמסר דלה, והוא אינו שב ומוסר אותה שנית, לאחר שמוסר את הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. כמו כן, אף טבעי היה שבני משפחתו יבואו ביוזמתם למסור עדות לתמוך בגרסה האליבי שלו. למשל פנו למטרתה, אינני סבור כי היה על החוקרים לזמןם (ראו גם סעיף ד', פס' 8,22) (ראו גם: ע"פ 3695/99 אבו-כף נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 624 (פס' 7): "עדים אלה לא הרואו סיבה טובה מדוע לא פנו למשטרה בבקשתה להעיד לטובת המערער אף שידעו כי היה עוצר חדשים ארוכים").

23. שנית, טען ב"כ הנאשם 2, כי כבר בשלב הראשון של החקירה, היה על החוקרים לבדוק את פلت השיחות של הנאשם 2, ממש שיש בו כדי להפריך את הגרסה לפיה ישב על המדרגות, ובכך לאמת את טענת האליבי שלו. פلت שיחות זה הוגש לעוני (ת'38), אולם סבורני כי אין בו כדי לנתק את הקשר של הנאשם 2 לאירוע, ועל כן אין מדובר במחדר חקירה, גם לעניין זה (ראו גם סעיף ד', פס' 26, 31, 36). מעבר לכך, מקובלות עלי' תשובתו של השוטר מרעי, שעומת בחקירה נגדית עם טענה זו, והשיב כי פלטי השיחות עברו מכשרי הטלפון, מתќבלים לאחר מספר שביעות, ויתכן כי במועד בו נתקבלו, כבר לא היה מקום לעמת את תוכנותיהם עם הנאשם 2.

24. שלישיית, טענה ההגנה לנאשם 1, כי נפל פסול בחקירתו של ברגתיי מיום 5.6.14, לאחר שלחלהה הראשון של חקירה זו אין תיעוד. קשה להתייחס לטענה זו של ההגנה, שעה שהומר חקירה זה הוגש לעוני. לא זו אף זו, הוגש לעוני גם כתוב (תמלול) החקירה מיום זה. ההגנה לא הוכיחה טענתה כי חלקה הראשון של החקירה מיום זה אינו מתוויד. משכך, טענה זו של ההגנה, מלמדת על ניסיון לשגר חיצים לכל עבר, ומחזקת את קביעתי כי חקירתו של ברגתיי לא לcketה בשימוש באמצעותים פסולים.

25. רביעית, ההגנה של הנאשם 2 חזרה וטענה, כי יש לשוב אל המצלמות המתעדות את מקום ישיבתו על המדרגות, על מנת שיוכח כי הגרסה לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע, אינה נכונה, שכן דמותו לא תראה במצלמות, אז תוכחת הגרסה לפיה ישן בעת האירוע.

26. מקובלות עלי' עמדת המאשימה לעניין זה, כי לא היה כל מקום לבדוק את המצלמה שומרה אם הנאשם 2 אכן ישב על המדרגות, ממש שהוא חזר בו מגסטו זו. ועוד - הן לפי הגרסה לפיה ישן בעת האירוע, והן בהתאם לאפשרות כי הוא היה על הגג, לא יהיה ניתן לראותו אותו על המדרגות. הינו, שאין כל ערך מוסף לבדיקה זו מילא.

27. חמישית טענה ההגנה, כי בתמונות שצולמו מזירת האירוע, גג הבית, נראה כי הגג נקי מבנים ומבדי סיגריות, זאת בגיןוד לכטב האישום לפיו הנאשמים סיידרו אבניים על הגג, ועשינו בעת האירוע. לעניין זה, נסמן אני על עדותם של לוטטי (ראו סעיף ז' פס' 2) שתיאר מקור ראשון, ומיד לאחר קרות האירוע, כי על הגג היו בדים סיגריות ואבניים רבים מסווגים שונים.

28. ששית, ההגנה לנאשם 2 טענה, כי על החוקרים היה לחקור גם את שדי סידר ועסילה, כיוון שיש בעודותם כדי לנתק את מעורבותו של הנאשם 2 לאירוע. לדבריה, אי'-זמנם לחקירה מעיד על הרצון המכונן להפליל את

הנאשמים. لكن, כך טענה, נהגו החוקרים ברשלנות, ולא נותר להם אלא להציג בפני בית המשפט גרסה המפלילה את הנאשם 2.

29. אbehior כי, בחקירתו של הנאשם 2 מיום 11.6.14, העיד בנווכותו שady סידר כי יתכן וראה אותו ביום האירוע (ת/34, ש' 32). עסילה, לעומת זאת, העיד בבית המשפט, וניכר היה כי אין בעדותו כל יכולת לסייע להגנתו של הנאשם 2. כך שטיעון זה מתפרק מכל.

30. שביעית, טענה ההגנה לנאמן 1, כי השוטר טובול נמהר להסיק כי הלה מעורב באירוע, והניח כך בנסיבות דעת, וזאת בשל זהותו מוכרת מאירועי הפרות סדר קודמים. טובול אכן הסכים, כי הנאשם 1 מוכר כמי שידעה אבנים נגד שוטרים, ועל כן האפשרות שהוא מעורב באירוע הייתה זמינה. עם זאת, טובול הדגיש, כי לאחר שהקצין לוטטי עלה לבתו של הנאשם 1, ואישר כי הנאשם 1 אינו מי שנפגע באירוע הבוקר מيري כדורי הספוג, ננטשה ההשערה כי הנאשם 1 מעורב באירוע הערב, ועל כן הוא לא נעצר.

31. עוד טענה ההגנה לנאמן 1, כי השוטר טובול הפר את חובת התיעוד, זאת לאחר שהוא רשם מזכיר לעניין אירוע הערב רק ביום 10.6.14, כשבועיים לאחר האירוע.

32. לדברי טובול, לאחר שהוא לא היה עד לאירוע הערב, המזכיר שערך הוא אך בבחינת תיאור האווירה והלך הרוח במקום, ועל כן חשיבותו נמוכה, ובשל כך נערך במועד נדחה לאירוע. בנוסף ציין טובול, כי ככל מקרה, חקירותיו של הנאשם 1 החלו כשבוע בטרם הוא רשם את המזכיר, ועל כן ניתן למוד שהמשטרה הגיעה לנאמן 1 על דעתה, ולא כתוכאה מהנחיה שלו. התרשמתי כי תשובתו של טובול סתרה את דברי ההגנה לנאמן 1, כי הוא בבחינת "שער לעזazel", ועל כן נדחתה טענה זו. כן נדחתה טענתה כנגד חובת התיעוד שהופרה לכואורה בשל נימוקיו של טובול שנמצאו מספקים לדעתו.

33. שמנית טענה ההגנה למחדל, משומש לדבירה, כאשר השוטרים הגיעו לזרת האירוע, לא פעלו לפי תיעוד המצלמות. לדברי טובול, חברת "mbt אלף" (להלן - **"חברת הטמ"ס"**, (טליזיה במעגל סגור)), האחראית על הפעלת המצלמות, סיפקה לו הכוונה בעוד השוטרים הופיעו בה מסתכלים על המתරחש בזמן אמת. **חברת הטמ"ס** הנחתה את טובול לאזרן מנתזקה האבן, ועל-פי הנחיה זו הנחה טובול את לוטטי לעלות על הגג. טובול הסביר, כי בבחן את מקום הגג הנ לפי המקום בו היה שכוב עדנן, והן לפי האבנים שהיו פזורות על רצפת הרחוב. על כך הוסיף טובול כי ראה את האבן נופלת דרך צפיה בצלמות **חברת טמ"ס**, וכך ידע לzechot את הגג מנתזקה. לדבריו, ככל שהוא ראה, אין ספק לגבי הגג מנתזקה האבן. הסבר זה מניח את הדעת, ושולל כל אפשרות למחדל כנطען.

34. לסיום, איני מוצא כי יש ממש בסתיות ופערו המידע המעידים לכואורה על כשל חקירה, ובכל מקרה הלכה היא, כי אין בכשל חקירה כדי להביא לפסילות ההליך:

"על פי הגישה המשפטית הנוהגת אצלנו, פגמים בתקינותם של הלि�כי חקירה... אינם מהווים, כשלעצמם, עילה עצמאית לפסילתם של הלি�כים משפטיים הננקטים על פיהם. כלל, מתמקדת השאלתכם של פגמים כאמור בשאלת קבילהthon ומסקן הראייתי של הראות המשוגות באמצעותם של אותם הליליכים; ובמקרים שיש ביכולם של פגמים אלה כדי לקפק את הנאשם בהגנתו - מובאת השאלתכם בהקשר זה בחשבון שעה שנבחנתה עמדת ההגנה" (ע"פ 725/95 מנדלבוות נ' מדינת ישראל (27.12.1995).

ט. שותפות לדבר עבירה

1. חלק מעובדות המתוארות בכתב האישום ציינה המאשימה, כי הנאים חבירו בצוותא חדא בכונה ל'ידות אבנים ולגרום לפגיעה של ממש. לדבריה, המדובר בפרשה חמורה, בה לאחר תכנון מוקדים, חבלו הנאים ורגיתו בשוטר במהלך סלע והפכו נכה לכל חייו. על אף הוסיפה המאשימה, כי תכילת התארגנותם על הגג,טרם מעשה, הייתה פגיעה בעובי אורך יהודים.
2. לדברי ב"כ המאשימה, על מנת לעשות כן, הצביעו הנאים באבנים שונות, אותן סידרו על מעקה הגג. כל אחד מאנשי החבורה, בטורו, בחר את השטח, על מנת להוציא לפועל את רצון החבורה. ברגיתו סיפר כיצד כל אחד מהחמשה, בטורו, הסתכל מעבר למעקה כדי לזהות קורבנות יהודים פוטנציאליים לידיו האבנים. אף גם עולה מדברי הנאים 2, שמספר על ההתארגנות והתכנון המקדים. כן סיפר, כי ראה על הגג את ברגיתו ואת הנאים 1, כאשר האבנים סודרו על המעקה.
3. ב"כ המאשימה סבורה, כי מטרת ההתקנות ודרך הגשמהה הייתה ברורה לכל הנוכחים, ועל כן היא מקיימת את יסוד הכוונה הנדרש בעבירה לפי סעיף 329 (א) (1) **חוק העונשין**.
4. ב"כ המאשימה ציינה, כי אין בידיה ראיות המצביעות באופן ישיר מי מהמעורבים יידה את האבן שבוסף מעשה פגעה בשוטר. ברם, לדבריה, אין בכך כדי ללמד על אחריות מופחתת של מי המשתתפים באירוע, וממילא כל אחד מהמעורבים משתיר למועל הפנימי של ביצוע העבירה, ואחראי לעבירה המוגמרת. כן ציינה, כי דברים אלה נכון ככל שמדובר בחבירה ספונטנית, גם שלא ניתן לייחס ספציפית את מעשה התקיפה.
5. ההגנה דבכה בשיטתה, כי לא הוכח קשרם של הנאים לאירוע, ועל כן יש לזכותם. ב"כ הנאים 1 אף הדגיש, כי בכל מקרה אין כל מקום לייחס קשרו לתוכן המקדים. לדבריו, אף עדות המפלילה של ברגיתו, מלמדת כי הנאים 1 לאלקח חלק בתכנון המקדים. עוד הפנה ב"כ הנאים 1 לכך, שברגיתו ציין כי היו צעירים רבים בשכונה שדיברו על כך שכונתם ל'ידות אבנים, אולם הוא לא הזכיר את שמו של הנאים 1 בכללם, והדגיש כי ברגיתו ציין כי הנאים 1 נכון על הגג, אך לאלקח חלק בתכנון המקדים. על אף הוסיף, כי אף לא ניתן לקבל את גרסתו המפלילה של הנאים 2, בהיותה בלתי אמינה, כפי שהוכח במהלך המשפט.

דין והכרעה

6. סעיף 29 לחוק העונשין, מורה מיהו המבצע בצוותא, וזה לשונו:

(א) "מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.

(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.

אבל, אפוא, האם בעניינו מתקיימות דרישות הסעיף.

7. אומנם, ابن אחת, הושלכה בידי אדם אחד, לעבר השוטר, ופצעה אותו. עם זאת, אין בכך כדי להוריד מאחריותם של יתר המשתתפים שחברו למעשה העבירה. נכונים לכך הדברים כפי שנאמרו בע"פ 193/14 **נסראללה נ' מדינת ישראל** (28.10.14) (פס' 32) (להלן - **ענין נסראללה**):

עמוד 49

"בהתאם, "לעתים אנו עדים למצב שבו עבירה היכולה להתבצע על-ידי היחיד מtbody העריניים, כאשר לכל אחד מהם תפקיד שונה ותרומה שונה בביצועה. אלה הם השותפים לעבירה" (ע"פ 2796/95 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 401 (1997)).

.8. בהתייחס לכלל המסתה העובדתית כפי שהוצאה עד כה, לומדים אנו, כי שני הנאים, אחד, נטלו חלק בביצוע העבירות המיויחסות להם בכתב האישום. הנאים ידו אבני מתוך מטלה ברורה, לפגוע ביודים. איןני מוצא צורך לחזור על עדויות הנאים, ועדותם של בריגתי, אביה בקצרה ובתמצית את דבריהם המעידים על כוונה ברורה ליעידות אבני עבר כוחות יהודים, ביום האירוע.

.9. הנאם 2 בחקירה מיום 10.6.14 (ת/32): **"עמדו איתני חברים שלי...מחמד פיראויי"** [הנאם 1]...וברגתי ושמעתוי אוטם מדברים על זה שיש היום תהליכי ושהם רוצים לזרוק אבני על יהודים, אני שמעתי את הדברים האלה מפני של אחמד..." (ש' 13-17). "...אני ראיית את אחמד ברגתי ולפוני מסדרים אבניים ובלוקים על המעהקה שמסביב לגג..." (ש' 31 - 32).

.10. בחקירה מיום 11.6.14 (ת/34), חזר ואמר: **"אני שמעתי את שלושתם (אחמד ושאדי ברגתי) ולפוני** מדברים על צעדת איחוד ירושלים וגם כן סיפרו על זריקת אבני...והם המשיכו לדבר שהם רוצים לעלות לגנות כדי לזרוק אבני על הצעדה של אותו היום..." (ש' 50 - 54).

.11. ברגתי בחקירה מיום 5.6.14 (ת/63): "...כשהגעתי לשכונה היו הרבה צעירים עמדתי אני איתם...היה דיבור בין הצעירים שהם לזרוק על השיכון אבני ולבאר הצבא, חלק מהם הלכו הביתה וחלק מהם עלו לגנות, ושמו רעלות, היינו אני ומحمد חסן XXX [הנאם 1], והיו עוד שני צעירים...זרקו אבני מעלה לבניין הזה יפול על הצבא...זרקו מעל לבית על מנת שהוא ייפול על הצבא, זרקו ואף אחד לא הגיע וכנראה שהאבנים לא הגיעו, והחליטו לחכות עד שיбурור שוטרים ברחוב, ישבנו רחוק מקופה הגג...כמו שניים, על מנת לבדוק את האיזור, אחד מהם היה פלוני [הנאם 1]..היה מצד שני גם שני צעירים, שמעתי אחד אומר לבחור שנייה על הגג וקורא לו "אבי עצאב" [הנאם 2]" (ש' 49 - 61). דברים אלה זוכים לשינה תוקף, משום שברגתי הודה כי באירוע הבודק יודה אבני.

.12. מדברים אלה ניכר כי החבירה לצורכי ידו אבני ביום האירוע, מגלהת את הכוונה הפלילית ואת היסוד הנפשי הנדרש, והכל תוך שותפות מודעת לדבר עבירה:

"**כפי שנפסק,** "מבחן בצוותא" הוא אפוא אדם הנוטל חלק בביצוע של עבירה בכך שהוא עוזה מעשה שמטרתו הגשמה התכנית הפלילית, כאשר היסוד הנפשי הנדרש הוא זה של העבירה העיקרית בציירוף מודעות לעצם הביצוע בצוותא (ע"פ 2247/10 ימי נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (להלן: **פרשת ימי נ'**))." (ענין נסראללה, פס' 32).

.13. העבירות במרקם המצער שלפניי, לא בוצעו בכלל, אלא מתוך כוונת מכון ברורה. קדמו להן תכנון והכנה, כל זאת במהלך "יום ירושלים", בהיותו זמן מתוך ברמה הביטחונית - לאומי,CIDOU לכל, ועל רקע הפרות סדר קודמות וairoui ידו אבני שהתרחשו באותו היום. בכך יש כדי לסייע את הנאים מבצעים בצוותא מכוח דיני השותפות, בمعالג הפנימי של ביצוע העבירה, בהתאם למתווה החוק והפסיקה: "**המבצעים בצוותא פועלם כ'גוף אחד**" במסגרת התכנית העבריתנית. הם נמנים על "הمعالג הפנימי" של מבצעיה וכל אחד מהם משיא תרומה להגשמהה (ע"פ 6157/03 הוק נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (28.9.2005))" (ענין

נסראללה, פס' 32).

ובמקום אחר נאמר: "כניתו של אדם ל"מעגל הפנימי" של ביצוע העבירה הכלול, על-פי רוב, תכנון מוקדם שסופו בנסיבות להגשת מטרה משותפת למבצעי העבירה (ענין הור לעיל, שם)" ע"פ 2638/2010 פלוני נ' מדינת ישראל (24.3.11) (פס' 10) (להלן - ענין פלוני).

14. גם ששתי עדויות זההו העיקריות, הצביעו על ישות אחרת כמי שיידתה את האבן שפגעה בשוטר, אין בכך כדי להודיע ממשקלן. כמו כן, אין צורך לחזור על ממצאי העובדה בהם הכרעתית זה מכבר, על מנת להוכיח את התגבותות היסוד העובדתי, בנוסף לנפשי המובהק. על כל פנים, גם שימצא היסוד העובדתי חלש מהיסוד הנפשי, אין בכך כדי לסתור את החבירה לשם ביצוע עבירה בנסיבות חדא:

"אולם, לצד זאת הכירה ההחלטה בכך שיתכננו מקרים בהם שותפות רגעית, שלא כללת תכנון מוקדם או הסכמה מפורשת מראש לביצוע העבירה, תסוווג גם היא כביצוע בנסיבות (ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל 1998.4.28); ע"פ 10/2247 ימני הנזכר לעיל, בפסקה 22). בנוסף, אפשר שחלקן של אנשים במישור המעשים לא יהיה כבד משקל, אך ייחסו אל העבירה - ככלומר מעורבותם במישור הנפשי - יכירו את הCAF. משכך נקבע מבחן משולב לסייעו של אדם מבצע בנסיבות, אשר "אופיין בפסקה כמעין מקבילית כוחות: ככל שמתקיימים יסודות נפשיים חזק יותר ניתן להסתפק ביסוד עובדתי חלש יותר, ולהיפך" (ע"פ 10/2247 ימני הנזכר לעיל, בפסקה 22)" (ענין פלוני, פס' 10).

15. לסיכון, רואה אני בשני הנאים כאחד, כמבצעים בנסיבות, שבחירותם באה לידי ביטוי מכוח היסוד הנפשי והעובדתי. הנאים חבירו זה לזה בערב האירוע, ידו אבנים לעבר שוטרים מגג הבית, לעבר צומת הרחובות על-דין והגיא, עד שפצעו את השוטר עדนาן בשעה 21:00. הנאים נכוו בזרת האירוע, וביצוע פעולות אקטיביות, אספו וסדרו את האבנים על מעקה הגג, ידיו אותן על-פי תור, במטרה ברורה לפגוע באחד השוטרים העוברים ברחוב. לא ניתן להפריד את מעשיהם של כל אחד מהנאים, שעשו שפלו בנסיבות חדא, במטרה משותפת, לפגוע בשוטר.

16. עיר, כי טוב הייתה עשה המאסימה לו היהת מוסיפה להוראות החזקוק המניות בכתב האישום, את הוראת החוק המניה בסעיף 29 לחוק העונשין, ומיחסת עבירות מכוח דיני השותפות. עם זאת, עוד בכתב אישום צוין, כי הנאים - נאים בנסיבות חדא. כן, המשפט התנהל לאור כל הדרך, כנגזרת ישירה לעובדה זו. משכך, מדובר בהערה טכנית בלבד.

סיכום

17. הריאות בתיק הן כתוספות חזק זו לזו (לכל הנסיבות) ולעדותם של בריגתי. לחובת הנאים 1 עומדות שתי עדויות דיהוי עשרות וברנניות, הנלמדות מגרסאותיהם של הנאים 2 ובריגתי. כאמור, מדובר בשתי עדויות שותף, שהוגשו מכוח ס' 10א (א) לפיקוד הריאות, והן משמשות את החזקוק החדש זו לזו.

18. דרכי בחינתה של עדות דיהוי, נדונו לאחרונה בע"פ 14/4581 אדרי נ' מדינת ישראל (29.1.15) (פס' כו):

"עדות דיהוי נבחנת כנודע בשני שלבים; בשלב הראשון נבחנת אמינותה העד המזהה - קרי, האם

מאמין הוא בנסיבות בתוכן אמירותיו, ובשלב השני נבדקת מהימנותו היזהו עצמו - קרי, האם שמאחר מהתכוון יתכן שיטה טעונה כנה ביזהו, בשל קושי צזה או אחר (ע"פ 9040/05 אוחין נ' מדינת ישראל (2006) (להלן אוחין); ע"פ 8902/11 חיזה נ' מדינת ישראל (2012) (להלן חיזה); ע"פ 8/2008 פרעוני נ' מדינת ישראל (2011); ע"פ 11/2013 איטל נ' מדינת ישראל (2014) (להלן איטל)). למעשה, ניתן להבין את שלב הראשון כבא לבדוק את נכונות העדות (לעומת עדות (לעומת עדות מוטעית").

לשתי גרסאות פליליות אלה, של בריגתי ונאשム 2, מצטרפים שקרו של הנאשם בעדותו בבית המשפט, שבאו לידי ביטוי בגרסת האליibi שהציג, ועדויותיהם הבלתי אמינות של עדיון.

19. לחובת הנאשם 2 עומדת עדות היזהו של בריגתי, אליה מצטרפות שלל ראיות נסיבותיות (התכוון המקדמים, פלט שיחות הטלפון של הנאשם 2 ועוד). לאלה מצטרפת עדותו של הנאשם 2 בבית המשפט, שהכילה שקרים החל מטענת הזוטא שנדחתה, דרך טענת האליibi, ועד לגרסתו לפיה ישב על המדרגות בעת האירוע. חזרתו של הנאשם 2 בין גרסאותיו, ושקרו הרבים כפי שעלו מחקריםיו ומדוברתו בבית המשפט, בצוירוף גרסתו המפלילה של בריגתי, מעדים רבים על מעורבותו באירוע, וקשרים אותו לביצוע העבירות כנטען בכתב האישום. יפים לכך הדברים כפי שנאמרו בע"פ 210/81 **עקביב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו (3) 393, 400 (1982):

"**מקובלות וידועה היא ההלכה, כי יש שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומוכיח את הדעת, די בה כראיה נסיבית, ועל אחת כמה וכמה כשותפה מצטרפות ראיות אחרות, ولو גם משניות, כדי להוות בסיס להרשעה בפליליים.**"

20. אדגיש, כי זיהוי של בריגתי את שני הנאים היה ברור וחד. עם הנאשם 1 אף יש לו היכרות חברות מוקדמת, כפי שכבר הוכח במהלך המשפט. את הנאשם 2 זיהה על-פי כינוי "אבי עצאב", ובחקירה מיום 8.6.14 (ת/64) זיהה בריגתי את הנאשם 2 על-פי תמונות שהראו לו החוקרים. הנאשם 2 עצמו, העיד בחקרתו הנגדית כי בשכונה נוהגים לקרוא לו "אבי עצאב".

הנאשム 2, זיהה אף הוא את הנאשם 1 באופן חד וברור (חקירה מיום 10.6.14 (ת/32)): "...**אני ידעת שזה פלוני** [הנאשム 1] **ואחמד בריגתי לפי המבנה גוף שלהם ולפי הגובה שלהם כי מhammad יראוי** [הנאשム 1] גבוה, הם היו רעוili פנים...פלוני [הנאשム 1] היה עם "חאטה" **כאיפה בצדע שחור לבן...חולצה לבנה...עמד על הגג ומתחתיו היו רעפים...**" (ש' 26 - 30).

21. גרסאותיהם של הנאשם 2 ובריגתי, מגלמות זיקה הדדית ויחסי גומלין, בכל הנוגע להתארגנות המוקדמת, לסדרם האבנים על הגגות, במניע הבורר המתבטא בכוננה ל偶像ים במטרה לפגוע ביהודים ועוד.

22. כפי שציינתי לעיל (פס' 9, 18, פס' 37 (זוטא)), הנאשם 2 ובריגתי, הביעו בחקירותיהם אמירות המעידות על תחשות אשם ברורה. ההלכה היא, כי אמירות מסווג זה, כשלעצמם, מהוות ראשית הודהה, כאמור בע"פ 638/87 **רدعן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג (3) 297 (פס' 7) (1989):

"**ההלכה פסוכה היא, כי התבטיאות שיש בהן ביטוי לתחשות אשם - או להכרת אשמה - מהוות ראשית הודהה, ובתור שכאלת בכוונה להצטבר לראה בסיסית קיימת ותשמש לה "סיווע" או "דבר**"

מה" במקומ שנדרשת תוספת מאותו סוג.

23. כאמור, האירוע התרחש ביום 28.5.14. עם זאת, ברגיתו היה הראשון מבין השלושה שנחקר, ביום 3.6.14. לשלווה היה זמן רב לגבש תוכנית פעולה, כיצד לשחק "מסירות", עם הגרסאות השונות: ברגיתו הפליל את הנאשם 1 בזריקת האבן, והנายน 2 הפליל את הנאשם 1, הנאשם 1, לשיטתו, אינו מעורב משום היה נתן במעצר בית אותו היום, ולא יצא את ביתו. אך, בעצם, שיחקו השלושה "מסירות" עם האינפורמציה המפלילה. היטיב לנסה זו בצורה מושלמת הנאשם 1, באומרו: **"זה פער גדול בתק, כל אחד אומר שהוא אחר"** (ע' 934, ש' 24).

24. עבר רב זה של ראיות מביא אך למסקנה אחת ברורה, כי הנאים קשו רק לידעות אבניים, על רקע לאומני, ביום ירושלים 28.5.14. כפועל יוצא התארגנו על גג הבית, והכינו את האבניים לידהו, ולבסוף השליכו את האבן שפצעה באופן אכזרי, את השוטר עדנאן.

סוף דבר

25. התביעה עמדה בנטול והוכיחה את כל יסודות העבירה, מעל לכל ספק סביר. אשר על כן, אני מרשים בזאת את הנאים בעבירות המוחסנות להם בכתב האישום, כדלקמן: חבלה חמורה בכונה תחילת, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **"חוק העונשין"**), ניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(2)+(3)+סעיף 25 לחוק העונשין והשתמפות בהטרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאים.